

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
8 Пвж 413/21
22.09.2021. године
Београд

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ	
Предато лично, поштом препоручено	_____
обично дана _____ Рно _____	
Примерака _____	прилога _____
ПРИМЉЕНО 18. 10. 2021	
Таксирано са _____	дип. Без таксе
Мањак таксе од _____	динара
Број _____	201 _____ Потпис
Време: _____	

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Биљане Суботић, као председника већа, судије Миле Ђорђевић и судије Јасмине Ђурђевић, као чланова већа, у поступку стечаја над Аутотранспортним предузећем Војводина а.д. Нови Сад, из Новог Сада, решавајући по жалби повериоца Илије Девића, изјављене против решења Привредног суда у Новом Саду Ст 9/10 од 31.03.2021. године, на седници већа дана 22.09.2021. године, донео је следеће

РЕШЕЊЕ

ВРАЋАЈУ СЕ списи Привредног суда у Новом Саду Ст 9/10, стечајном већу на надлежност, ради одлучивања по приговору стечајног повериоца.

Образложење

Привредни суд у Новом Саду, стечајни судија, решењем Ст 9/10 од 31.03.2021. године, исправљено решењима од 07.04.2021. године, одобрио је исплату различних повериоца „Credit Agricole bank Srbija“ Република Србија, Министарство финансија, Пореска управа, у таксативно наведеним износима, одобрио обрачун трошкова на терет различног повериоца „Credit Agricole bank Srbija“ а.д. Нови Сад и Републике Србије, Министарство финансија, Пореска управа у таксативно наведеном износу и одобрио исплате награде стечајном управнику по основу намирења оба ова повериоца у таксативно наведеном износу.

Жалбом наведено решење побија поверилац Илија Девић.

Из стања у списима произилази да је у поступку стечаја, по достављеном Обавештењу о предложеној и намераваној продаји имовинске целине 1, 2 и 3, од стране стечајног управника дана 27.01.2021. године, извршена продаја дела имовине стечајног дужника, о чему је стечајни управник доставио првостепену суду Обавештење дана 31.03.2021. године, а којим га је обавестио да је извршена продаја имовинске целине под редним бројем 2. Стечајни управник је доставио предлог за намирење различних поверилаца „Credit Agricole bank Srbija“ а.д. Нови Сад и Република Србија, Министарство финансија, Пореска управа, а према сачињеном обрачуну дана 31.03.2021. године. Првостепени суд је донео побијано решење и одобрио исплату према сачињеном обрачуну поверилаца ценећи да је предложен обрачун сачињен у свему у складу са одредбом члана 111. став 10. Закона о стечајном поступку.

Према одредби члана 111. став 11. Закона о стечајном поступку из цене остварене продаје имовине која је била предмет обезбеђења потраживања врши се намирење првенствено трошкова продаје, из преосталог износа исплаћују се различни

повериоци чије је потраживање било обезбеђено продатом имовином у складу с правом приоритета.

Имајући у виду одредбу члана 17. Закона о стечајном поступку, а који прописује делокруг послова стечајног управника произилази да исплату различних поверилаца врши стечајни управник самостално, те у том смислу нема потребе ни обавезе да стечајни судија посебним закључком налаже пренос средстава остварених продајом имовине различном повериоцу. У ситуацији када је стечајни судија првостепеном одлуком одобрио обрачун трошкова и исплату различног повериоца, имајући у виду одредбу члана 30. став 2. тачка 3. Закона о стечајном поступку, акт првостепеног стечајног судије представља закључак.

Имајући у виду да је побијаном одлуком од 31.03.2021. године одобрена и исплата награде стечајном управнику, по мишљењу другостепеног суда наведена одлука иако се доноси у форми решења, имајући у виду одредбу члана 21. Закона о стечајном поступку, се може побијати само приговором стечајном већу.

Дакле, како у конкретном случају у ставу I и II, IV и V одлука стечајног судије по својој природи закључак против исте је дозвољен правни лек приговор, а у односу на који приговор је имајући у виду одредбу члана 31. и 32. Закона о стечају надлежно за одлучивање стечајно веће првостепеног суда.

Обзиром да се одлука у побијаном решењу од 31.03.2021. године, у ставу III и VI према одредби члана 21. Закона о стечајном поступку може побијати приговором, то је другостепени суд ценио да је у конкретном случају за одлучивање у односу на одлуку стечајног судије од 31.03.2021. године, по изјављеној жалби, а која по својој садржини има карактер приговора, па је за одлучивање по изјављеном правном леку надлежно стечајно веће првостепеног суда.

Из наведених разлога другостепени суд првостепеном суду, стечајном већу враћа списе ради одлучивања по приговору стечајног повериоца на одлуке стечајног судије.

БС/МС

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА
Биљана Суботић, с. р.

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
8 Пвж 414/21
22.09.2021. године
Београд

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ	
Предато лично, поштом препоручено обично дана _____ Рно _____	
Примерака _____ прилога _____	
ПРИМЉЕНО 18. 10. 2021	
Таксирано са _____ дин. Без таксе	
Мањак таксе од _____ динара	
Број _____ 201 _____	Потпис _____
Време: _____	

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Биљане Суботић, председника већа, судије Миле Ђорђевић и судије Јасмине Ђурђевић, као чланова већа, у поступку стечаја над стечајним дужником Аутотранспортно предузеће Војводина а.д. Нови Сад, из Новог Сада, решавајући по жалби повериоца Илије Девића изјављеној против првостепеног решења Ст 9/10 од 16.04.2021. године и решења од 01.04.2021. године, на седници већа одржаној 22.09.2021. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

I УКИДА СЕ решење Привредног суда у Новом Саду Ст 9/10 од 16.04.2021. године.
II УКИДА СЕ решење Привредног суда у Новом Саду Ст 9/10 од 01.04.2021. године.

Образложење

Првостепеним решењем Ст 9/10 од 01.04.2021. године стечајни судија је по предлогу стечајног управника, ставом I изреке констатовао да је део покретне и непокретне имовине стечајног дужника, наводећи о којој конкретно имовини је реч, продата купцу Мат – Реал Естате д.о.о. Нови Сад из Новог Сада, ставом II изреке утврдио да је купац Мат Реал Естате д.о.о. Нови Сад стекао право својине на непокретним стварима, као и на покретним стварима из става I изреке. Ставом III изреке наложио је РГЗ Служби за катастар непокретности Нови Сад да по правноснажности решења изврши упис брисања свих терета и свих забележби на непокретној имовини из става I, ставом IV наложио РГЗ Служби за катастар непокретности Нови Сад да по правноснажности решења изврши упис права својине на непокретностима из става I изреке. Ставом V изреке наложио је Агенцији за привредне регистре - Регистру заложног права на покретним стварима и правима да по правноснажности решења изврши брисање заложног права.

Жалбом предатом пошти дана 08.04.2021. године, а која је у суд приспела дана 09.04.2021. године наведено решење из свих законом прописаних разлога побија поверилац Илија Девић указујући да је исто донето супротно одредбама Закона о стечајном поступку, јер према одредбама наведеног закона није било законских услова да стечајни суд констатује да је дошло до продаје имовине и које имовине, као ни да утврди да је истом купац стекао право својине, на који начин је дуплирао правни основ за пренос права својине, јер то у конкретном поступку стечаја може бити само уговор. Жалбом се у битном указује да је Уговор о промету непокретности закључен између стечајног дужника и купца имовине стечајног дужника, продате у стечају, не може производити правно дејство према одредби члана 4 Закона о промету непокретности јер није оверен пред јавним бележником.

Одговором на жалбу стечајни дужник је у целости оспорио наведену жалбу.

Решењем првостепеног суда Ст 9/10 од 16.04.2021. године одбачена је жалба Илије Девића 12.04.2021. године изјављена против решења Привредног суда у Новом Саду Ст 9/10 од 01.04.2021. године.

Благовременом жалбом наведено решење побија стечајни поверилац Илија Девих, указујући да је исто донето уз погрешну примену одредаба Закона о парничном поступку и погрешно утврђено чињенично стање, с обзиром да је стечајни поверилац жалбу предао пошти дана 08.04.2021. године а не 12.04.2021. године, како то наводи првостепени суд.

Испитујући побијано решење у смислу одредби члана 386 Закона о парничном поступку а у вези са чланом 5 Закона о стечајном поступку, Привредни апелациони суд налази да су изјављене жалбе основане.

Имајући у виду да из стања у списима произлази да је првостепено решење којим је констатовао продају првостепени суд донео дана 01.04.2021. године и истог дана га истакао на огласну таблу суда, правилно првостепени суд закључује да је рок од 8 дана за изјављивање жалбе на ово решење почео да тече дана 02.04.2021. године и да је текао закључно са 09.04.2021. године, а пошто није била обавезна лична достава повериоцу. С обзиром да из стања у списима произлази да је жалбу на решење од 01.04.2021. године поверилац предао пошти дана 08.04.2021. године, а што произлази из пријемног печата првостепеног суда на самој жалби, а коју је непосредно суду пошта доставила дана 09.04.2021. године, то другостепени суд указује да је погрешан закључак првостепеног суда да је изјављена жалба неблагоприятна.

Из наведених разлога, ценећи да је изјављена жалба благовремена, поднета у законом прописаном року, другостепени суд је првостепено решење Ст 9/10 од 16.04.2021. године донето на основу погрешно утврђеног чињеничног стања уз погрешну примену одредби 32 Закона о стечајном поступку укинуо.

Даље, ценећи основаност изјављене жалбе стечајног повериоца Илије Девиха од 08.04.2021. године, а против решења првостепеног решења од 01.04.2021. године, другостепени суд јеценио да је иста основана.

Одредбом члана 111 Закона о стечају регулисан је поступак продаје имовине стечајног дужника, па су и прописане све радње које стечајни управник дужан да предузме, као и права повериоца у односу на предузете радње стечајног управника, те надлежност у одлучивању уколико повериоци изјаве приговор на предузете радње стечајног управника.

Закон о стечајном поступку не прописује да се по извршеној продаји судском одлуком констатује да је продаја извршена, те да се истом налаже брисање терета и упис права коју је купац стекао у одговарајући регистар. Важећим Законом о стечају, а који се у конкретном поступку стечаја не примењује, као основ за стицање права својине над имовином која је купљена у поступку стечаја предвиђа решење суда којим се констатује да је извршена продаја и налаже упис брисања терета и упис одговарајућег права у корист по купца. Према одредбама Закон о стечајном поступку, с обзиром да исти не прописује да се по извршеној продаји судском одлуком констатује да је продаја извршена, основ стицања права купца у поступку продаје је уговор.

Из тих разлога, ценећи да у конкретном случају није било законског основа ни овлашћења првостепеног суда да донесе побијано решење, другостепени суд је побијано првостепено решење укинуо применом одредби члана 401 Закона о парничном поступку, који се примењује на основу одредбе члана 5 Закон о стечајном поступку, без потребе враћања на поновни поступак.

БС/МР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА

Биљана Суботић, с. р.

За тачност отправка-оверава

advokatska kancelarija -law offices - despacho de abogados
ŽIVKOVIĆ & SAMARDŽIĆ
Republika Srbija, Beograd 11000, Maršala Birjuzova 1/IV
Telefon/Fax: (+381 11) 26 36 636, 26 35 555
www.zslaw.rs • e-mail: office@zslaw.rs

ČETVRTI OPŠTINSKI SUD U BEOGRADU

MENIČNI POVERILAC: **MERIDIAN BANK-CREDIT AGRICOLE GROUP A.D. NOVI SAD,**
Braće Ribnikar 4-6, M.B.08277931, PIB 101697525, Broj računa:
330-1-86, skraćeno ime: MeBa CA Group ad N.Sad, koga zastupaju
Nebojša Samardžić, Branislav Živković, Slobodan Kremenjak,
Marina Gačić, Uroš Đorđević, Anita Ivanović, Ksenija Golubović,
Filipović, Jovana Tomašević, Milena Radić i Nikola Lapčević,
advokati iz Beograda, po punomoćju u prilogu (u daljem tekstu:
Izvršni Poverilac)

MENIČNI DUŽNIK: **ILIJA DEVIĆ** sa prebivalištem u Beogradu, na adresi Vile Ravijojle br
9, JMBG 2507952880033, br.l.k. J133205 (u daljem tekstu: **Izvršni
Dužnik**)

Vrednost: 676.626.591,60 dinara

Na osnovu odredbi čl. 36 Zakona o izvršnom postupku, Izvršni poverilac predlaže da sud odredi
i sprovede izvršenje na osnovu menice kao verodostojne isprave, te podnosi ovaj

PREDLOG ZA IZVRŠENJE NA OSNOVU VERODOSTOJNE ISPRAVE

Ugovorom o dinarskom kreditu, tip VRF, broj 00-421-0102529.7, od 6.6.2006. godine, sa ANEX-
om br. 1 od 16.04.2007. godine, Izvršni poverilac je, kao Banka, odobrio je Autotransportnom
preduzeću »VOJVODINA« AD Novi Sad, Put Novosadskog Partizanskog Odreda 1a, M.B.

da je dug po akceptiranoj menici dospeo, te ga je pozvao da u roku od 3 dana izmiri dug u celosti.

Dokaz: Citirani Ugovor o kreditu, sa aneksom br. 1 od 16.04.2007. godine
Kopija pisma opomene od 29.08.2008.
Kopija opomene za menični dug
Izvod iz registra dužnika u prinudnoj naplati sa Internet stranice
Narodne banke Srbije

Kako Izvršni dužnik poseduje uknjiženo pravo svojine na 1/2 idealnih delova na sledećoj nepokretnoj imovini:

- Porodična stambena zgrada, na adresi u Beogradu, Vile Ravijojle br. 9, upisana pod brojem 1 u V listu -1. deo, a sve u listu nepokretnosti broj 1789, izgrađena na kat. parceli 20796, KO Savski Venac.

Dokaz: Izvod iz lista nepokretnosti br. 1789 KO Savski Venac

te imajući u vidu da nije izmirio svoje dospele obaveze prema Izvršnom poveriocu, stekli su se uslovi da Izvršni poverilac, na osnovu odredbi čl. 45 i 46 Zakona o menici, zatim odredbi čl. 36, 52 ZIP-a, predlaže da Četvrti opštinski sud Beogradu, kao stvarno i mesno nadležan, donese sledeće:

REŠENJE

OBAVEZUJE SE Ilija Dević, sa prebivalištem u Beogradu, na adresi Vile Ravijojle br. 9, JMBG 2507952880033, da na osnovu menice kao verodostojne isprave, izdate i akceptirane dana 06.06.2006. godine, dospele za plaćanje dana 31.10.2008. godine, serijskog broja AA2219625, koja sadrži klauzulu »Priznajem bez protesta«, koju je akceptirao sa klauzulom »priznajem bez protesta“ i akcept svojeručno potpisao Ilija Dević, Izvršnom poveriocu **MERIDIAN BANK**

08041750, PIB 100239349, Broj računa:330-1002985-74, čiji je zakonski zastupnik i direktor Ilija Dević, kao Korisniku, kredit za izgradnju međumjesne autobuske stanice u Novom Sadu, u iznosu dinarske protivvrednosti od 7.831.000,00 EUR, odnosno 676.626.591,60 dinara, po kupovnom kursu utvrđenom kursnom listom banke, formiranom na dan zaključenja ugovora. Rok otplate kredita ugovoren je u trajanju od 7 godina od isteka ugovorenog grejs perioda, tj. počev od dana 16.10.2007. godine, a sa grejs periodom do 16.10.2007. godine. Ugovorena je kamata u visini tromesečnog EURIBOR-a, uvećanog za 4,5% na godišnjem nivou, koja se obračunava i za vreme grejs perioda i za vreme otplate kredita, u 28 jednakih tromesečnih rata. Ugovorena je i naknada za obradu kreditnog zahteva, u visini od 0,75% od vrednosti odobrenog kredita i prema ostalim uslovima iz ugovora.

da je u
celosti

Doka:

Dokaz: Ugovor o kreditu broj 00-421-0102529.7 od 6.6.2006. godine, sa ANEX-om br. 1 od 16.04.2007. godine u overenoj fotokopiji

Kak
neq

Dana 06.06.2006. godine je MERIDIAN BANK-CREDIT AGRICOLE GROUP A.D. NOVI SAD, Braće Ribnikar 4-6 izdala menicu, serijski broj AA2219625, te označila da menični dug dospeva dana 31.10.2008. godine, koju menicu je akceptirao gospodin Ilija Dević kao fizičko lice, uz klauzulu »Priznajem bez protesta«, te akcept svojeručno potpisao na odgovarajućem mestu popreko. Gospodin Dević je akceptirao menicu i u celosti prihvatio isplatu menične svote upravo radi obezbeđenja potraživanja Izvršnog poverioca iz navedenog Ugovora o kreditu, s obzirom na činjenicu da se citiranim Ugovorom o kreditu lično obavezao kao prvi jemac-platac.

D

Dokaz: Menica u overenoj fotokopiji u prilogu, po zahtevu suda biće prezentovana na uvid u originalu.

Do dana podnošenja ovog predloga, Autotransportno preduzeće »VOJVODINA« AD Novi Sad, kao glavni dužnik nije izmirio svoju obavezu iz Ugovora o kreditu, ni u naknadno ostavljenom roku nakon što ga je Izvršni poverilac pismom - opomenom od 29.8.2008. godine pozvao na izmirenje obaveza, pa je poverilac izjavio da je dug dospeo u celosti, u skladu sa odredbama člana 8.1.1 i 8.1.5 Ugovora o kreditu broj 00-421-0102529.7 od 6.6.2006. godine, sa ANEX-om br. 1 od 16.04.2007. godine. Nakon toga, Izvršni poverilac je prvom jemcu-placu i meničnom dužniku, Iliji Deviću dostavio dana 31.10.2008. godine Pismo - opomenu, kojim ga je obavestio

CREDIT AGRICOLE GROUP A.D. NOVI SAD, Braće Ribnikar 4-6, isplati menični dug u iznosu od 676.626.591,60 dinara, sa zakonskom zateznom kamatom od 31.10.2008. godine do konačne isplate i troškovima izvršnog postupka, koliko isti budu izneli po AT i TT, sve u roku od tri dana računajući od dana prijema ovog rešenja.

Ukoliko Izvršni dužnik ne postupi po nalogu suda iz prethodnog stava:

ODREĐUJE SE PRINUDNO IZVRŠENJE radi namirenja potraživanja Izvršnog poverioca **MERIDIAN BANK-CREDIT AGRICOLE GROUP A.D. NOVI SAD, Braće Ribnikar 4-6**, u iznosu od 676.626.591,60 dinara, sa zakonskom zateznom kamatom od dana 31.10.2008. godine, do konačne isplate i troškovima izvršnog postupka, koliko isti budu izneli po AT i TT, **zabeležbom rešenja o izvršenju u javnu knjigu, utvrđenjem vrednosti i prodajom nepokretnosti Izvršnog dužnika ILIJE DEVIĆA, sa prebivalištem u Beogradu, na adresi Vile Ravijojle br. 9, JMBG 2507952880033, i to:**

- Porodična stambena zgrada, na adresi u Beogradu, Vile Ravijojle br. 9, upisana pod brojem 1 u V listu -1. deo, a sve u listu nepokretnosti broj 1789, izgrađena na kat. parceli 20796, KO Savski Venac.

te prenosom novčanih sredstava koja odgovaraju vrednosti 1/2 idealnih delova nepokretnosti, dobijenih prodajom označene nepokretnosti, a do namirenja iznosa potraživanja Izvršnog poverioca **MERIDIAN BANK-CREDIT AGRICOLE GROUP A.D. NOVI SAD, Braće Ribnikar 4-6**, na račun Izvršnog poverioca broj 330-1-86, koji se vodi kod NBS.

NALAŽE SE Republičkom geodetskom zavodu, Službi za katastar nepokretnosti Beograd, da izvrši zabeležbu pokrenutog izvršnog postupka na nepokretnosti koja je predmet izvršenja.

Ovo izvršenje sprovede četvrti opštinski sud u Beogradu.

U slučaju da je u zakonskom roku podnet prigovor koji sud ne odbaci ili ne odbije, ovaj Predlog

se ima smatrati meničnom isplatom.

ЧЕТВРТИ ОПШТИНСКИ СУД У БЕОГРАДУ
 Примљено непосредно-наштем (обично-препоручено)
 23 -02- 2009 год. у 4 примерака са _____
 прилога _____
 дана 20.2.2009 год. _____
 Писмено таксирано на _____ динара у текучим
 максимално-недостаје таксе _____ динара - писмено
 примљено без таксе.
 Странака је упозорена да је дужна да плати таксу
 износу од _____ динара
 РАДНИК ЗА ПРИЈЕМ

Za Izvršnog poverioca
АДВОКАТ
 Никола Латчић
 Маршале Бирлизова 1
 БЕОГРАД

U prilogu:

1. Punomoćje
2. Ugovor o kreditu br. 00-421-0102529.7 od 6.6.2006. godine, sa ANEX-om br. 1 od 16.04.2007. godine, overena kopija
3. Menica u overenoj fotokopiji,
4. Izvod iz lista nepokretnosti br. 1789 KO Savski Venac
5. Pismo-opomena 29.08.2008. godine, kopija
6. Opomena za menični dug od 31.10.2008. godine, kopija
7. Izvod iz registra NBS dužnika u prinudnoj naplati

TROŠKOVNIK IZVRŠNOG POVERIOCA

Sastav predloga za izvršenje, po AT..... 25.000,00 dinara

Taksa za predlog i rešenje ..... po TT

и бр.

17287/08

РЕШЕЊЕ О ИЗВРШЕЊУ

Суд одређује извршење облигац.

33.150 Трошкове извршења трошкове извршења облигацје од износа од динара.

ЧЕТВРТИ ОПШТИНСКИ СУД У ЗАГРЕБУ, 26.2.2009 год
СУДИЈАПРАВНА ПОМОЋ: Простор за решања дужник може
одредити приговор у року од 8 дана од дана достављања
решања.

UGOVOR No: 00-421-0102529.7 O DINARSKOM KREDITU Sp VRF
AGREEMENT No: 00-421-0102529.7 ON LOAN in CSD type VRF

Zaključen u: Novom Sadu, danat 08. 08. 2006., izmedu
Closed in: Novi Sad, on: 08. 08. 2006., between:

1. MERA - CA GROUP AD, Novi Sad, Futoški put 42-44, RTGS: 330, SWIFT: MEBACS22, TR: 330-15-44
(dalje: Banka / hereafter: Bank) / and

2. ~~NEKRETNOSTI I PROMETNOPOSREDOVANJE I PROMETNOPOSREDOVANJE I PROMETNOPOSREDOVANJE~~ MB: 0000760 TR: 330 1602008
(dalje: Korisnik / hereafter: User)

na sledeci način / In the following way:

1. TUMAČENJE IZRAZA U UGOVORU

- Ugovor - označava ovaj konkretni Ugovor, s tim da se isti može kasnije modifikovati, dobiti dodatke ili aneksu,
- Kredit - predstavlja iznos glavnice koji je pozajmljen Korisniku od Banke,
- Grace period - predstavlja period u kome Korisnik Banči plaća samo kamatu po Kreditu,
- Period oblate - predstavlja period u kome Korisnik plaćuje Banči rat, koji sadrži kamatu po Kreditu i deo Kredita,
- EURIBOR - a) predstavlja stopu EURIBOR-a prikazanu na odgovarajućoj stranici skupa Reuters na dan dospeća svake pojedinačne obaveze prema Banči, pri čemu se Banči i Korisnik mogu naknadno dogovoriti da se koristi odgovarajuća stranica na drugom medijumu izvaštavanja ili Banči, pri čemu se Banči i Korisnik mogu naknadno dogovoriti da se koristi odgovarajuća stranica na dan dospeća svake pojedinačne obaveze prema Banči, (ako stopa od strane Banči dostigne)
- b) aritmetička sredina stopa EURIBOR-a (zakruženi na četiri decimale) koje Banka pribavi od Referentnih banaka na dan dospeća svake pojedinačne obaveze prema Banči, za period koji odgovara periodu u kome se obračunava kamata,
- Referentne banke - predstavlja Central Bank of London, London, kao i Citibank, Societe Generale Banke Pariz i BNP Paribas Pariz,
- CFBDS (Cash flow before debt service) - predstavlja neto prihod Korisnika (neto dobit ili gubitak nakon imanja za poreze), uvećan za amortizaciju, kamate (naknade koje pripadaju Banči) i podnele obaveze po osnovu finansijske koje Banka provirava iz dostavljenih finansijskih izvveštaja Korisnika - tačka 8.1.16 ovog Ugovora,
- Dugu predstavlja dug uvećan za druge obaveze Korisnika prema Banči, bilo kojim drugim banci ili finansijskoj organizaciji (uključujući i leasing kompanije)
- Net Income - predstavlja neto dobit ili gubitak Korisnika (neto dobit ili gubitak nakon imanja za poreze), uvećan za amortizaciju, kamate (naknade koje pripadaju Banči) i podnele obaveze po osnovu finansijske koje Banka provirava iz dostavljenih finansijskih izvveštaja Korisnika - tačka 8.1.16 ovog Ugovora,
- DSCR - predstavlja koeficijent pokrivenosti serviranja dugova u izračunava se kao odnos CFBDS podela sa obavezama za serviranje godišnjih obaveza prema Banči,
- NOVČANI TOKOVI IZ POSLOVNIH AKTIVNOSTI (NTPA) - Neto dobitak - Troškovi amortizacije u toku godine,
- NOVČANI TOKOVI IZ AKTIVNOSTI FINANSIRANJA (NTAF) = Opterećenja dugovima (uključujući i leasing) u toku godine + Pozajmljeni grupni pravni imanja u toku godine + Povlačenje vloge isti isplate dividendi u toku godine,
- NOVČANI TOKOVI IZ AKTIVNOSTI INVESTIRANJA (NTIA) = Kapitalna ulaganja u toku godine,
- OPTEREĆENJE DUGOVIMA = Glavnica + kamata koje dospevaju na plaćanje u toku godine u vezi sa dugovima,
- GOTOVINA NA KRAJU GODINE = NTPA + NTAF + NTIA
- Ostali izrazi - svi ostali izrazi korišćeni u Ugovoru sa izjavu tumačit u skladu sa važećim Zakonom o obligacionim odnosima.

1. INTERPRETATION OF TERMS IN THE AGREEMENT

- Agreement - means this specific Agreement, as this same may hereafter be modified, supplemented, or amended,
- Loan - means the amount of the principal lent to the User by the Bank,
- Grace period - means the period in which the User pays the Bank just the interest as per the Loan,
- Repayment period - means the period in which the User pays installments to the Bank, comprising of the interest as per the Loan and a portion of the Loan,
- EURIBOR - a.) means EURIBOR Screen Rate displayed on the appropriate page of the [Telerate]/[Reuters] screen on the due day for each obligation towards the bank, where the Bank and the User can subsequently agree on using appropriate screen on a different information medium if (in case the screen rates are not available)
- b.) the arithmetic mean of EURIBOR rates (rounded to four decimal places) as supplied to the Bank at its request from the Reference Banks on the day each individual obligation to the Bank becoming due, for the period comparable to the interest period,
- Reference Banks - are the head office of Citibank in Paris or London and the head office of Societe Generale Paris and BNP Paribas Paris,
- CFBDS (Cash flow before debt service) - means Net Income (net income or loss after tax deduction) + Depreciation + interest and fees due to Meris - obligations on the basis of Leasing (which the Bank checks from the submitted financial reports of the User - items 8 and 16 of this Contract),
- Debt - outstanding Debt plus other obligations of the User to the Bank, any other bank or financial organization (including the leasing companies)
- Net Worth - means User's equity + retained earnings,
- DSCR - Minimum Debt Service Coverage Ratio, calculated by dividing CFBDS by obligations for servicing annual obligations to the Bank,
- CFOA (Cash Flow from Operating Activities) = Net income + depreciation of the year,
- CFFA (Cash Flow from Financing Activities) = annual debt Service (including Leasing) + Debt disbursement + equity drawdown,
- CFA (Cash Flow from Investing Activities) = Capital Expenditures of the year,
- DEB. SERVICE = Principal and interest due by the User in compliance with its Debt. No Change in Cash = CFOA - CFFA - CFA,
- Other terms - all other terms used in the Agreement shall be interpreted in compliance with the Law on Obligations.

2. IZNOŠ I NAMENA KREDITA

2.1. Banka odobrava Korisniku, kredit za [redacted] (dalje Kredit) u iznosu dinarske protivvrednosti [redacted] EUR, odnosno [redacted] DIN, po kupovnom kursu utvrdjenom Kursnom listom Banke, koji je formiran za dan zaključenja ovog Ugovora.

2. THE AMOUNT AND PURPOSE

2.1 The Bank grants the Loan to the User for [redacted] (hereinafter Loan) in the amount of [redacted] EUR, i.e. [redacted] DIN, as per the purchase exchange rate defined for the date on which this Contract is closed.

3. ROK KORISCENJA KREDITA

3.1. Kredit se stavlja na odobrenje na rok od [redacted] od dana zaključenja ovog Ugovora, sa gracie periodom od 10 meseci, odnosno do [redacted], a liči de prva rata otplata Kredita dopjeva za naplatu dana [redacted].
3.2. Banka će preneti sredstva po ovom Ugovoru, Korisniku u roku od [redacted] dana, od kada Korisnik ispuní uslove iz Člana 3.17 ovog Ugovora.

3. LOAN AVAILABILITY PERIOD

3.1. The Loan from paragraph 1 is granted for the period of [redacted] since the day of closing this Agreement, with the grace period of 10 months, that is until [redacted], provided that the first installment is due for collection on [redacted].
3.2. The Bank shall remit the funds as per this Agreement to the User within [redacted] days, since the time at which the User meets the conditions from Articles 3 and 7 of this Agreement.

4. PROVIZIJNE, NAKNADE I TROŠKOVI PO KREDITU

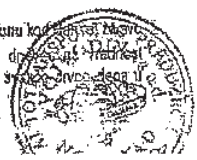
4.1. Korisnik je saglasan i ovlašćuje Banku da jednokratno naplati od Korisnika Troškove za obradu kreditnog zahteva (Management fee) u iznosu [redacted] % od vrednosti odobrenog Kredita, odnosno [redacted] DIN, utvačeno za troškove PP, Poreza, NBS, PTT i sl., kao i sve ostale troškove vezane za puštanje ovog Kredita na dan zaključenja ovog Ugovora, putem zaduženja Korisnikovog Tekućeg Računa kod Banke.
4.2. Korisnik je saglasan i ovlašćuje Banku da jednokratno naplati od Korisnika Troškove za održavanje i upravljanje (Commitment fee) u iznosu [redacted] % na godišnjem nivou, na iznosu odobrenog Kredita, odnosno [redacted] DIN, utvačeno za troškove PP, Poreza, NBS, PTT i sl., kao i sve ostale troškove vezane za puštanje ovog Kredita na dan zaključenja ovog Ugovora, putem zaduženja Korisnikovog Tekućeg Računa kod Banke.
4.3. Korisnik je saglasan i ovlašćuje Banku da jednokratno naplati od Korisnika Troškove za održavanje i upravljanje (Agency fee) u iznosu [redacted] % na godišnjem nivou, na iznosu odobrenog Kredita, u roku od 30 dana od dana zaključenja ovog Ugovora, a iznani svake naredne godine u periodu do 30 dana od dana godišnjice zaključenja ovog Ugovora, putem zaduženja Korisnikovog Tekućeg Računa kod Banke.

4. COMMISSIONS, FEES, AND COSTS OF THE LOAN

4.1 The User agrees and authorizes the Bank to execute one-time charge for the User of the Loan as the Management fee in the amount of [redacted] % of the value of the loan granted, i.e. [redacted] DIN, plus the costs of PP, Tax, NBS, Telecom and other, as well as all other costs related to the realization of the Loan, on the day this Agreement is closed, through debiting the User's Current Account with the Bank.
4.2 The User agrees and authorizes the Bank to charge the User the Commitment fee in the amount of [redacted] % annually, in the amount of the unused portion of the Loan quarterly (first time on the day of closing the Agreement), by way of debiting the User's Current Account with the Bank.
4.3 The User agrees and authorizes the Bank to charge the User the Agency fee in the amount of [redacted] % annually, of the granted Loan amount, quarterly, within 30 days as of the day on which this Agreement is closed, and then every following year in the period up to 30 days since the day of the anniversary of closing this Agreement by way of debiting the User's Current Account with the Bank.

5. KAMATE PO KREDITU

5.1. Korisnik je saglasan i ovlašćuje Banku da u ugovorenom Grace periodu vrši zaduženje Korisnikovog Tekućeg Računa kod Banke sa Kamatom u visini tromesečnog EURIBOR-a uvećanog za [redacted] % na godišnjem nivou, u dinarskoj protivvrednosti po prodajnom kursu utvrdjenom Kursnom listom Banke koji je formiran za dan naplate svake pojedinačne Rate, utvačeno za troškove PP, Poreza, NBS, PTT i sl., ali koji ne može biti niži od ratije primenjenog kursa u toku korišćenja Kredita.
5.1.1. Korisnik je saglasan i ovlašćuje Banku da vršanje rata Kredita vrši zaduženjem Korisnikovog Tekućeg Računa kod Banke [redacted] sa Kamatom u visini tromesečnog EURIBOR-a uvećanog za [redacted] % na godišnjem nivou, u dinarskoj protivvrednosti po prodajnom kursu utvrdjenom Kursnom listom Banke koji je formiran za dan naplate svake pojedinačne Rate, utvačeno za troškove PP, Poreza, NBS, PTT i sl., ali koji ne može biti niži od ratije primenjenog kursa u toku korišćenja Kredita.
5.1.2. Korisnik je saglasan da najkasnije 30 dana pre dospeća prve rate kredita definišane u članu 1. stav 2. ovog Ugovora, depozuje ne posebnom računu kod Banke sredstva u visini dve tromesečne rate kredita iz stava 2. ovog člana.
5.1.3. Odražan kamata u grace periodu vršiće se tromesečno (osim zadnje rate koja će biti naplaćena na dan prve rate otplate kredita definišane u tački 3.1. ovog Ugovora), a odražan rata u periodu otplate Kredita će se vršiti tromesečno počev od dana otplate prve rate kredita definišane u tački 3.1. ovog Ugovora.
5.1.4. Korisnik ima pravo pre vremena otplate Kredita Banči. U tom slučaju Korisnik daje saglasnost i ovlašćuje Banku da priklom pre vremena oplate glemica [redacted] % na godišnjem nivou i zaduženjem Korisnikovog Tekućeg Računa kod Banke [redacted] Troškova za održavanje i upravljanje Kredita u visini od 2,00% od [redacted] uvećano za troškove PP, Poreza, NBS, PTT i sl.
5.2. Korisnik je saglasan i ovlašćuje Banku da Naplatu [redacted] rata iz Člana 4. stav 1 i 1. rata iz Člana 2. Banke vrši zaduženjem Tekućeg Računa Korisnika kod Banke [redacted] tromesečno, počev od dana zaključenja ovog Ugovora, do potpune naplate Kredita.
5.3. Korisnik je saglasan i ovlašćuje Banku, da Banka u slučaju prekoračenja Kamata po dozvoljenom minusu na svom Tekućem Računu kod Banke [redacted] vrši naplatu Prekoračenja Održavanja i naplaćuje Kamatu na Neizmvoľani Minus (Prekoračenje) u visini od [redacted] % dospećat [redacted] Prekoračenja, utvačeno za troškove PP, Poreza, NBS, PTT i sl., putem zaduženja Korisnikovog Tekućeg Računa kod Banke, [redacted] mesec, za prethodni mesec.

INTERESTS ON LOAN

- The User agrees and authorizes the Bank to, in the contracted Grace period, execute debiting of the User's Current Account with the Bank with interest in the amount of quarterly EURIBOR plus 2.00% annually... 3.1.1. The user agrees and authorizes the bank for the repayment of the loan to be repaid by debiting the User's Current Account with the Bank on 21st of each month... 3.1.2. The User agrees that not later than 30 days prior to the first loan instalment becoming due as defined in Article 3, paragraph 2 of this Agreement... 3.1.3. The calculation of the interest in the grace period shall be done quarterly... 3.1.4. The User has the right of premature repayment of the loan to the Bank... 3.2. The User agrees and authorizes the Bank to charge the interest from Article 4, paragraph 1 and Article 4, paragraph 2, by debiting of the User's Current Account with the Bank quarterly... 3.3. The User agrees and authorizes the Bank to, in case of violation of Overdraft Limit in its Current Account with the Bank, during the time period of Overdraft violation, calculate and collect the interest for the violation of Overdraft (Violation) in the amount of 10.00% daily on the amount of the Violation...

5. SREDSTVA OBEZBEĐENJA

- 5.1. Korisnik i jedini plaćalac na ime obezbeđenja vrednog iznosenja odgovara po Kreditu - pokriva Minusa kod Banke, predaju Banji sledeća instrumenta obezbeđenja: Ovlašćenje za korišćenje Deviznog Priliva; Mešica Korisnika + 1 Ovlašćenje Korisnika ATP "Vojvodina" ad; Mešica Prvog Jemca (Elisica Nija David); Mešica + 1 Ovlašćenje Drugog Jemca (Plaćalac) + 1 Ovlašćenje A Banke (Menzop d.o.o.); Mešica + 1 Ovlašćenje Drugog Jemca (Plaćalac) + 1 Mešica (Menzica Drugog Jemca (Plaćalac)); Hipoteka na zgradama ordinarnog nadležanja i pomoćne zgrade porinuta na kpn: 32524/1 LN 11622 KO Novi Sad i Post-prostor dmitričkog saob. Kpbr. 71492/1 LN 19355 KO Novi Sad i Bus. stacion and platform kpn: 32832 ZKUL No.65 KO Bačka Palanka - city; Bus station, platform and parking space kpn: 11818/1 ZKUL No.8, KO Inj. building in the village, house, and the castle in the village kpn: 32222/1 LN 2054 KO Arde; Ugovor o Hipoeci na Poslovno komercijalnoj objekat u Beogradu, Stuzbeni put br: 3 na kpn: 11594 KO Čukarica i poslovno komercijalni objekat u Beogradu, Franjo T. Španja br.66, na kpn: 2553, 2556, 2557, 2559 KO Savski venac; Zalogna na akcijama Korisnika ATP "Vojvodina" ad i vlasničkom udelu Drugog Jemca (Plaćalac) (Menzop d.o.o.)

6. MEANS OF SECURITY

- 6.1. For the purpose of securing the timely meeting of obligations as per the Loan - the coverage of overdrafts with the Bank, the User and Guarantors/Payers submit to the Bank the following instruments of security: The authorization for the use of FX inflow; Promissory notes of the User + Authorizations of the User; Promissory note of the User's Owner; Promissory notes + Authorizations of the Second Guarantor - payer + 1 Authorization of the A Bank; Promissory notes + Authorizations of the Second Guarantor - Payer and Promissory notes of the Second Guarantor - Payer Owner; Mortgage on Road transport building and the auxiliary building, gateposts lodge on kpn: 32524/1 LN 11622 KO Novi Sad; Business premises of road transport kpn: 71492/1 LN 19355 KO Novi Sad; Bus station and platform kpn: 32832 ZKUL No.65 KO Bačka Palanka - city; Bus station, platform and parking space kpn: 11818/1 ZKUL No.8, KO Inj. building in the village, house, and the castle in the village kpn: 32222/1 LN 2054 KO Arde; Contract on Mortgage on: Business-commercial premises in Belgrade, Stuzbeni put No.3 on kpn: 11594 KO Čukarica and business-commercial premises in Belgrade, Franjo T.Španja No.66, on kpn: 2553, 2556, 2557, 2559 KO Savski venac; Pledge on the shares of the User ATP "Vojvodina" ad and owner's stake of the Second Guarantor/Payer "Menzop d.o.o"

7. POSEBNE OBAVEZE KORISNIKA

- 7.1. Korisnik se obavezuje da sve nepokretnosti koje zalaže po ovom Ugovoru osigura od svakog gubitka, uništenja i štete na celokupnoj procenjenoj vrednosti, bez ugovaranja franšize, kod osiguravajućeg kompanije prihvatljive za Banku i vinkulira polisu osiguranja u korist Banke, kao i da svake godine prikaže Banji polisu za narednu godinu. 7.1.1. Korisnik se obavezuje da svoje redovno osiguranje osigura od svih vrsta vinskih šteta ili gubitaka, bez ugovaranja franšize, kod osiguravajućeg kompanije prihvatljive za Banku i vinkulira polisu osiguranja u korist Banke, kao i da svake godine prikaže Banji polisu za narednu godinu. 7.1.2. Ukoliko Korisnik propusti da plati premije osiguranja o ne obezbeđenosti, Banka ima pravo da izvrši plaćanje premije osiguranja u ime Korisnika, a istovremeno Korisnik ovakve plaćene premije osiguranja zaduži račun Korisnika kod Banke. 7.2. Korisnik se obavezuje da u toku važenja ovog Ugovora, minimum 100% dinarskog (100%) deviznog prometa otvora preko Banke, bez ugovaranja franšize i devizne priliva izvršava: obaveza primaoca. Ukoliko ne zadovoljava ovaj uslov, Korisnik je saglasan da Banka obraduje kamata za devizno osiguranje ugovorom kamata u iznosu od 50%, s ove kamate koje Banka primenjuje u sledećem tromesečju uveća za 5%. Korisnik se obavezuje da plati devizni promet preko Banke, s ove kamate koje Banka primenjuje u sledećem tromesečju uveća za 5%. Korisnik se obavezuje da plati devizni promet preko Banke, s ove kamate koje Banka primenjuje u sledećem tromesečju uveća za 5%. Korisnik se obavezuje da plati devizni promet preko Banke, s ove kamate koje Banka primenjuje u sledećem tromesečju uveća za 5%.

- 7.3. Korisnik se obavezuje da u toku važenja ovog Ugovora mora ispunjavati sljedeće finansijske parametre, i to:
- a) U toku važenja ovog Ugovora DSCR ne smije biti manji od 1,31
  - b) Dugotrajna vrednost ne mora odražavati u odnosu na veći od: 6 u 2006 godini, 4 u 2007 godini, 2 u 2008 godini i 1,5 u narednim godinama tokom važenja ovog Ugovora.

7. SPECIAL OBLIGATIONS OF THE USER

- 7.1. The User accepts the obligation to insure all the insurable risks, as per this Agreement against any kind of loss, destruction, and damage on the value estimated value, without the contractually defined excess, with an insurance company acceptable to the Bank and the insurance policy transferred to the Bank as the beneficiary, as well as to submit for Bank review the insurance policy for the next year.
- 7.1.1. The User accepts the obligation to insure their regular business operation against any kind of damage or loss, without the contractually defined excess, with an insurance company acceptable to the Bank and the insurance policy transferred to the Bank as the beneficiary, as well as to submit for Bank review the insurance policy for the next year.
- 7.1.2. Should the User fail to settle the insurance premium before the maturity date, the Bank has the right to execute payment of the insurance premium on behalf of the User, and simultaneously the User authorizes the Bank to debit the amount of the paid insurance premium to the User's account with the Bank.
- 7.2. The User accepts the obligation to carry out the minimum of 100% of the time and 50% FX transactions through the Bank in the period of the validity of the loan and FX policy. Should this condition not be met, the Bank has the right to calculate the interest for the following quarter in accordance with the interest defined in the contract plus 50%, and all the profits the Bank implements in the following quarter to be increased 50%. The User proves the volume of transfers with other banks by the receipts on the payment system services rendered, issued by the banks with which the User has current accounts, every 30 days as of the day of closing the Agreement.
- 7.3. The User accepts the obligation for the duration of the validity of this Agreement to meet the following financial covenants, namely:
- c) During the Repayment Period of the Loan, DSCR ratio shall not be below 1.5 and
  - d) Debt/Net Worth shall be kept at the level not higher than 6 in 2006, 4 in 2007, 2 in 2008 and 1.5 in the following years during the validity of the Agreement.

8. USLOVI ZA PREVRREMENO DOSPEĆE KREDITA

- 8.1. Korisnik je saglasan da ne sva njegova obaveza po ovom Ugovoru, kao i po svim drugim pravnim odnosima sa Bankom smatraju dospelim, po osvehi čega Banka ima pravo da izmisliti (odmah) naplatu preostalog neplaćenog dela obaveza po ovom Ugovoru (sa svim kamatama, troškovima) i naplatu svih ostalih obaveza Korisnika prema Banki i drugim bankama, sa svim troškovima (uključujući i troškove) koja Korisnik ima kod Banke ili drugih banaka i finansijskih organizacija sa kojima ima poslovne odnose.
- 8.1.1. Korisnik ostaje odgovoran za sve obaveze koje su nastale kod Korisnika sa bilo kojom bankom ili finansijskom organizacijom kod Banke.
- 8.1.2. Banka ima pravo da izmisliti (odmah) naplatu preostalog neplaćenog dela obaveza po ovom Ugovoru (sa svim kamatama, troškovima) i naplatu svih ostalih obaveza Korisnika prema Banki i drugim bankama, sa svim troškovima (uključujući i troškove) koja Korisnik ima kod Banke ili drugih banaka i finansijskih organizacija sa kojima ima poslovne odnose.
- 8.1.3. Korisnik izmisliti (odmah) naplatu preostalog neplaćenog dela obaveza po ovom Ugovoru (sa svim kamatama, troškovima) i naplatu svih ostalih obaveza Korisnika prema Banki i drugim bankama, sa svim troškovima (uključujući i troškove) koja Korisnik ima kod Banke ili drugih banaka i finansijskih organizacija sa kojima ima poslovne odnose.
- 8.1.4. Korisnik ne može imati pravo na ovaj Ugovor na ugovoreni način.
- 8.1.5. Korisnik ne može imati bilo koju obavezu iz ovog Ugovora ili bilo kojeg drugog pravnog odnosa sa Bankom u toku dužem od 3 (tri) dana od ugovorenog roka.
- 8.1.6. Korisnik ne omogućuje Banci da izvrši uvid u njegove poslovne knjige i knjigovodstveno sredstvo po ovom Ugovoru.
- 8.1.7. Korisnik se obavezuje da izvrši plaćanje i devizni gubitak po ovom Ugovoru, bez saglasnosti Banke, čim nastane potreba po članu 8 Ugovora.
- 8.1.8. Korisnik ne može imati bilo koji kredit ili se zadužiti na bilo koji drugi način (npr. da jemstvo trećem licu), bez saglasnosti Banke čim nastane potreba po članu 8 Ugovora.
- 8.1.9. Korisnik ne može imati bilo koju obavezu u pogledu i pokretu, sadašnjem ili budućem imovinu, bez saglasnosti Banke čim nastane potreba po članu 8 Ugovora.
- 8.1.10. Raspoložba akcija Korisnika ili vlasništvom udelem Prvog Jemca Platca bez saglasnosti Banke.
- 8.1.11. Korisnik dužnik odmah ili pokretne postupka koji su usmereni na prestanak Korisnika kao nosioca pravnih obaveza.
- 8.1.12. Korisnik prestane obavljati delatnost za koju je registrovan.
- 8.1.13. Izvodi izveštaja o poslovanju Korisnika i Jemca Platca, u toku korišćenja kredita, bez saglasnosti Banke, ali u svakom slučaju u toku trajanja OTOVNOVA NA KRAJU GODINE 2006, 2007, 2008 i 2009 u toku godina.
- 8.1.14. Pokazatelj finansijskog poslovanja Korisnika i Jemca Platca u toku redovnog praćenja poslovanja imaju negativnu tendenciju u odnosu na pokazatelje finansijskog poslovanja na osnovu kojih je Banka odobrila sredstva.
- 8.1.15. Banka proceni da Korisnik ili Jemci Platci po ovom Ugovoru prestaju da ispunjavaju uslove kreditne sposobnosti.
- 8.1.16. Korisnik ne podnese Banci godišnje izveštaje o svom poslovanju (bilans stanja, bilans uspeha, dodatni računovodstveni izveštaji - drugi) najkasnije do kraja meseca tekuce godine za prošlu godinu, kao i (ovako) (ko) (misljen) (od) strane revizora Zajedničke Agencije za reviziju 2 nedelje od podnošenja godišnjih finansijskih izveštaja i prilozi obračun finansijskih pokazatelja navedenih u članovima 7.3 i 8.1.13.
- 8.2. U slučaju nastupanja bilo koje od situacija opisanih u prethodnom stavu (bez obzira na razlog), Banka ima pravo da jednostrano raskida ovaj Ugovor i svih drugih pravnih odnosa koje ima sa Korisnikom, a Korisnik i Jemci Platci su saglasni i ovlašćuju Banku da iskoristi sredstva sve položene instrumente i obavezuje ih vrednog ispunjenja obaveza Korisnika i Jemca Platca prema Banci po ovom Ugovoru i po svim drugim pravnim odnosima, kao i da iskoristi sve račune i depozite Korisnika i Jemca Platca (domaća i devizna) kod Banke i drugih banaka i finansijskih organizacija, a naplatu sredstava Korisnika i Jemca Platca iskoristi za ispunjenje svih obaveza Korisnika prema Banci po ovom Ugovoru i svim drugim pravnim odnosima.

9. CONDITIONS FOR THE EARLY REPAYMENT OF LOAN

- 9.1. The User agrees that all his obligations as per this Agreement and as well as per all the other legal relations with the Bank are to be taken as due, on which basis the Bank has the right of immediate (right now) collection of the remaining or collected part of its obligations as per this Agreement (with all interest and cost) and collection of all other debt of the User to the Bank on any and all bases, from all accounts (current and other) which the User has with the Bank or other banks and financial organizations.
- 9.1.1. The User becomes liquid, the blocking of any of the User's accounts happens, or if any of the accounts of the User with the Bank is in violation of Contract.
- 9.1.2. The Bank deems that the User has submitted to the Bank incorrect information regarding its Agreement or other relations with the Bank.

AGENCIJA ZA VEŠTAČENJE I PROJEKTOVANJE
BEOGRAD, BEOGRADSKA 11
AGENCIJA ZA VEŠTAČENJE I PROJEKTOVANJE
BEOGRAD, BEOGRADSKA 11

AGENCIJA ZA VEŠTAČENJE I PROJEKTOVANJE
CREDIT AGRICOLE GROUP

- 8.1.6. The User fails to provide the Bank the availability of information in its business books to the Bank and control of the use of funds as per this Agreement,
  - 8.1.7. The User does not carry out payment transactions in dinars and FX in compliance with Article 9 of this Agreement after the day of signing of this Agreement, or has not submitted the confirmation form Article 2 of this Agreement,
  - 8.1.8. The User closes any other loan or gets included in any other way (e.g. guarantee to the third party), without the approval of the Bank after the day of signing this Agreement,
  - 8.1.9. The User burdens in any way its real estate and movables, present or future ownership, without the approval of the Bank after the day of signing the Agreement,
  - 8.1.10. Operates with the shares of the User and owner's stake of the First Guarantor-Payer without the approval of the Bank,
  - 8.1.11. The User makes decisions or initiates procedures directed at liquidation of the User as the bearer of the rights and obligations,
  - 8.1.12. The User ceases to carry out the activity it is registered for,
  - 8.1.13. Carries out the payment of the profit to the Shareholders of the User or Guarantor-Payer, in the time period of using the loan, without the agreement of the Bank, and in any case Net Change in Cash is less than 2.5 times the annual Debt Service of the Borrower,
  - 8.1.14. Financial operation indicators of the User and the Guarantor-Payer in the course of regular monitoring have negative tendency in relation to the indicators of financial operations based on which the Bank had granted the funds,
  - 8.1.15. The Bank estimates that the User or the Guarantor-Payers no longer meet the conditions of credit worthiness as per this Agreement,
  - 8.1.16. The User does not submit to the Bank annual reports on its operations (balance sheet, income statement, additional accounting report -- annex) not later than March of the current year for the previous year, i.e. audited financial statements not later than the end of July of the current year for the previous year, as well as a certificate issued by the Borrower's auditor no later than 2 weeks after audited financial statements issuance, providing calculation for financial ratios stated in article 7.3 and 8.1.13.
- 8.2. In case of any of the conditions described in the previous paragraph arising (regardless of the reason), the Bank has the right to unilateral termination of this contract and all other relations the Bank has with the User, and the User and the User and the Guarantors-Payers agree and authorize the Bank to utilize all the permitted means of security for timely meeting of obligations of the User and the Guarantor-Payer to the Bank as per this Contract and other legal relations, as well as to block all accounts and deposits of the User and Guarantor-Payer (dinar and FX) with the Bank and other banks and financial organizations, and the collected funds of the Guarantor-Payer to use for settling off the obligations of the User to the Bank as per this Contract and all the other legal relations.

9. PRIMENA PROPISA

9.1. Za sve što nije utvrđeno ovim Ugovorom primenjuju se odredbe Zakona o oblikovanju odnosa kao i drugi pozitivni zakonski propisi.

9. APPLICABLE LAW

9.1. All aspects not specified in this Agreement shall be governed by the Law on Obligations and other positive regulations.

10. POSEBNA PRAVA BANKE

10.1. Banka zadržava pravo da u toku trajanja ovog Ugovora menja uslove po kreditu u skladu sa izmenama Poslovnih politika Banke.

10. SPECIAL ENTITLEMENTS OF THE BANK

10.1. The Bank retains the right to modify the conditions of the Loan in line with the modifications of the Bank Operating Policy of the Loan during the validity period of this Agreement.

11. SUDSKA NADLEŽNOST

11.1. U slučaju spora po ovom Ugovoru nadležan je sud u Novom Sadu.

11. JURISDICTION

11.1. In case of dispute on the basis of this Agreement, the jurisdiction lies with the Novi Sad Court.

12. JEZIK I BROJ PRIMERAKA

12.1. Ovaj Ugovor je sačinjen dvojezično (srpski i engleski), s tim da će se u slučaju spora sva tumačenja vršiti na bazi Ugovora sačinjenog na srpskom jeziku.
12.2. Ovaj Ugovor je sačinjen u šestostalva primeraka, za svaku ugovornu stranu po 4 primerak.

12. LANGUAGE AND NUMBER OF COPIES

12.1. This Agreement is drafted in two languages (Serbian and English) and in case of dispute all interpretations shall be made on the basis of the Agreement drafted in Serbian.
12.2. This Agreement is drafted in six copies, for each party 4 copies.

1.2. This document is issued in 3 identical copies, one for each of the issuing party.

Banka / Bank

1. Ime / Prezime / First name and Last Name: [REDACTED]

2. Ime / Prezime / First name and Last Name: [REDACTED]

3. Ime / Prezime / First name and Last Name: [REDACTED]

Korisnik / User: ATP «VOJVODINA» AD

1. Ime / Prezime / First name and Last Name: [REDACTED]

[Handwritten signature]

1. Jemac / Platac / Guarantor-Payer:

1. Ime / Prezime / First name and Last Name: [REDACTED]

[Handwritten signature]

2. Jemac / Platac / Guarantor-Payer: "MANCOOP" DOO

1. Ime / Prezime / First name and Last Name: Svetlana Mijalovic

[Handwritten signature]

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
9 П број 1535/18
Дана 11. фебруар 2020. године
БЕОГРАД
Савска 17/а

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ, судија Љиљана Милосављевић, у парници тужиоца Агроиндустријска Комерцијална Банка "АИК БАНКА" а.д. Ниш, ул. Николе Пашића бр. 42, чији је пуномоћник Божидар Бороња, адвокат из Новог Сада, ул. Стевана Брановачког бр. 11, против туженог Илије Девића из Београда, ул. Виле Равијојле бр. 9, чији је пуномоћник Владимир Добрић, адвокат из Београда, ул. Бирчанинова бр. 15, ради дуга, вредност спора 23.996.436,44 динара, донео је, по одржаној главној расправи, дана 11.02.2020. године, следећу:

ПРЕСУДУ

I УКИДА СЕ решење о извршењу Четвртог општинског суда у Београду И бр. 15111/09 од 15.10.2009. године.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени Илија Девић из Београда, да тужиоцу Агроиндустријска Комерцијална Банка "АИК Банка" а.д. Београд, Булевар Михајла Пучина 11Б, матични број 06876366, ПИБ 100618836 исплати износ од 10.442.379,40 динара на име главнице, са законском затезном каматом почев од 11.01.2020. године па до исплате, као и износ од 13.554.057,04 динара, све у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења.

III ОДБИЈА СЕ предлог за прекид поступка до намирења тужиоца у складу са усвојеним планом реорганизације.

IV ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 582.500,00 дин, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења.

Образложење

Тужилац је 24.03.2009. године, поднео предлог за извршење на основу веродостојне исправе – менице бр. АА 5858302 којим је тражио да се обавезе извршни дужник Девид Илија из Београда, да извршном повериоцу Комерцијална Банка "АИК Банка" а.д. Београд исплати износ од 11.488.143,46 динара, са законском затезном каматом почев од 20.12.2008. године па до исплате, као и трошкове извршног поступка колико буду износили, у року од 3 дана од пријема решења и којим је тражио да се одреди извршење продајом непокретности у својини извршног дужника и намирењем из тако добијеног износа.

Четврти општински суд у Београду донео је решење о извршењу И бр. 15111/09 од 15.10.2009. године, којим је одређено предложено извршење, којим су одмерени трошкови извршног поступка у износу од 71.250,00 динара и одређено извршење ради наплате новчаног потраживања продајом непокретности извршног дужника.

Против наведеног решења извршни дужник је изјавио приговор у коме је оспорио новчани износ из менице и доспелост потраживања извршног повериоца и навео да је у својству директора АТП "Војводина" а.д. Нови Сад закључио са тужиоцем уговор о кредиту бр. 5518027215 од 15.08.2007. године, који је закључен на износ од 10.000.000,00 динара, са роком враћања до 12.11.2007. године и којим се обавезао да достави банци једну блатко меницу акцептирану од стране извршног дужника. Чланом 3 уговора је предвиђено да каматна стопа на коришћени кредит износи 1,75% месечно и да се иста обрачунава применом комфорног метода обрачуна, а чланом 4 и 5 Уговора је наведено да је камата за период доцње камата по сили закона и да уколико корисник кредита падне у доцњу плаћа камату сагласно чл. 277 ЗОО и припадајуће порезе на ту камату. Чланом 2 уговора је предвиђено да се као обезбеђење кредит враћа у новцу, а изузетно уз претходну сагласност извршног повериоца измирује се на исти начин. Извршни поверилац није доставио суду начин обрачуна редовне и затезне камате, а уколико се каматна стопа мењала није доставио одлуку и обрачун банке, како би се могла утврдити висина камате као и сагласност банке о намирењу продајом 1/2 непокретности дужника, нити је приложио доказ о пуштању кредита у течај. С наведеног, предложио је да суд стави ван снаге решење о извршењу у делу у коме је одређено извршење и укине све спроведене радње.

Решењем Првог основног суда у Београду П. бр. 3-И 42342/10 СМК/НБ од 24.01.2011. године стављено је ван снаге решење о извршењу тог суда 18-И-15111/09 од 15.10.2009. године у делу у коме је одређено извршење и одређено да ће се поступак наставити као поводом приговора против платног налога, након чега се тај суд огласио стварно ненадлежним решењем 2 П. бр. 6512/14 од 12.01.2017. године, па су списи предмета достављени Вишем суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду, на даљи поступак.

Тужилац је, током парничног поступка, навео да је дана 15.08.2007. године закључен уговор о кредиту бр. 5518027215, на основу кога је тужени предао тужиоцу једну меницу на износ од 11.488.243,46 динара, издату у Новом Саду дана 15.08.2007. године, са валутом доспећа 19.12.2008. године, којом је дужник обавезан да исплати повериоцу износ од 11.488.143,46 динара. Тужилац није мењао каматну стопу током трајања уговора о кредиту, нити је погрешно обрачунао камату на износ доспелог дуга. Туженом је познато задужење по основу наведеног уговора о кредиту, јер је био учесник стечајног поступка вођеног пред Привредним судом у Новом Саду, у ком поступку је признато потраживање АИК банке а.д. Београд од стране стечајног управника дана 22.06.2010. године, а потврђено решењем о исправљању закључка о коначној листи признатих и оспорених потраживања бр. СТ 27/2008 од 02.11.2009. године, под редним бројем 10 у износу од 12.892.197,37 динара. Вештачењем од стране вештака економско-финансијске струке утврђено је да је на дан доспелости 19.12.2008. године износ доспеле обавезе главног дужника идентичан износу наведеном у меници. Кредит је проглашен доспелим 19.12.2008. године и то 4 месеца после доспелости, јер је тужилац сходно чл. 7 уговора искористио своје право да захтева наплату укупно искоришћеног износа кредита и камате у року који сам одреди у случају да корисник сам не изврши своју обавезу из уговора. Из налаза и мишљења вештака произлази да је на дан 19.12.2008. године главни дужник каснио са исплатом како по основу главнице тако и по основу камате, која камата му је зарачуната. Меница бр. АА 5858302 као обавеза корисника кредита је предвиђена чл. 6 ст. 1 уговора као инструмент обезбеђења извршења обавеза корисника кредита из тог уговора, које обавезе је преузео лично тужени у својству директора корисника кредита као главног дужника, јер је лично потписао уговор. Меница је предата као соло (бланко) меница са клаузулом "без протеста" са меничним пуномоћјем да је тужилац попуни сагласно критеријумима из тог уговора и поднесе на наплату, те како је тужилац, користећи се својим овлашћењима из чл. 7 уговора ставио на допеће целокупан износ дана 19.12.2008. године и исту правилно попунио са дугованим износом од 11.488.143,46 динара, то иста није ништава, будући да Закон о меници не забрањује издавање бланко соло менице, а осим тога, тужилац није прекорачио овлашћење које му је дато од стране меничног дужника. Нетачни су наводи да је меница морала бити издата на дан закључења уговора о кредиту, као и да се мора попунити на дан доспелости кредитне обавезе, јер је тужени овластио тужиоца да је попуни у складу са одредбама уговора о кредиту, што значи о доспелости обавезе која према чл. 7 уговора може бити и пре доспелости у ситуацији када дужник не извршава своју обавезу. Меница је предата у форми бланко акцепта и на њој је уписан потпис акцептанта на одговарајућем месту без других ознака, не могу се прихватити наводи да је ништава, јер код бланко акцепта не постоји клаузула о акцептирању него акцептант, овде тужени, само ставља потпис на одређеном месту – попреко меничног слова. Из наведених разлога, тужени је стављањем свог потписа и предајом спорне менице тужиоцу прихватио обавезу да исплати менични дуг када га поверилац стави на допеће, попуни меницу и поднесе је на наплату. Спорна меница садржи све елементе предвиђене

Законом о меници и она може конституисати новчану обавезу туженог, присутни су менични износ, датум издавања, датум доспелости, потпис меничног дужника, упут за исплату повериоцу, попуњена је од стране повериоца у складу са меничним пуномоћјем, у року је достављена туженом на наплату, па како тужени није дуг намирно, покренут је извршни поступак. Предложио је да суд усвоји тужбени захтев прецизиран на рочишту од 11.02.2020. године. Трошкове поступка је тражио и определио.

Тужени је током поступка, оспорио основ и висину тужбеног захтева и истакао приговор недостатка пасивне легитимације на страни туженог. Навео да је дана 31.12.2011. године пред Привредним судом у Новом Саду усвојен план реорганизације у предмету Ст-9/2010 стечајног дужника АТП Војводина ад у стечају, којим је тужилац као стечајни поверилац, прихватио предметни план реорганизације и за исти гласао, односно сагласио се под условима и роковима како је то предвиђено самим планом реорганизације. Планом је предвиђено намирење тужиоца као стечајног повериоца по наведеном уговору о кредиту, под условима, на начин и у року од 7 година, у два фазе. Тужени је меницу која је основ потраживања потписао са леве стране ван места где се меница потписује у својству трасата или трасанта за менични износ од 11.488.143,46 динара, па како је меница строго формално средство плаћања, то је и потпис туженог морао да буде у рубрици и на линији предвиђеној за податке и потпис трасата или трасанта, а не у рубрици серијског броја менице, те је меница ништава и не производи правно дејство. Тужени је меницу потписао као запослени АТП Војводина и евентуално као јемац за исплату главног дуга АТП Војводина под условима и роковима у складу са предметним уговором. Основно начело јемства је супсидијарност и акцесорност, с обзиром да је обавеза туженог као јемца споредна обавеза, која зависи од постојања односно непостојања главног дуга из основног уговора, па како је тужилац планом реорганизације прихватио начин, услове и рокове исплате главног дуга, то и обавеза туженог зависи и истоветна је са обавезом АТП Војводина(солидарно јемство), а којим планом је одређено да је рок за исплату главног дуга 7 година у две фазе. Из наведеног разлога, тужилац сходно чл. 1004 и чл. 1006 ЗОО не може од туженог захтевати испуњење главног дуга док не истекну услови плана реорганизације, којим се тужилац сагласио према главном дужнику о начину испуњења обавезе главног дуга. Тужени из тог разлога одговара као јемац одмах по доспелости главног дуга, па како је рок доспелости одређен планом реорганизације, предложио је да се поступак прекине до истека рока предвиђеног планом реорганизације. Менична исправа издата као бланко меница, без ознаке трасанта, датума издавања, датума доспећа и меничног износа, приликом чијег попуњавања поверилац злоупотреби овлашћење на попуњавање менице, погрешно уписујући датум издавања, датум доспећа и менични износ, је ништава. Трасирана меница која не садржи потпис трасанта није меница и не производи правно дејство, јер се сви битни менични елементи могу унети касније, осим потписа издаваоца. Како нема потписа издаваоца менице, нема ни меничне наредбе да трасат односно акцептант по наредби ремитента изврши исплату меничне суме по доспећу

меничног потраживања, те меници недостаје и други менични елемент из чл. 1 ст. 2 Закона о меници – менични упут за плаћање, јер без издаваоца нема ни меничног упута. Из наведеног разлога тужени није пасивно легитимисан за утужено потраживање и нема дуг према тужиоцу. Тужени није дужник из основног посла, нити је јемац по уговору о кредиту, он нема било какву обавезу према тужиоцу. Уговором о кредиту закљученим између тужиоца и АТП Војводина је у чл. 6 предвиђено да ће кредитни дужник доставити тужиоцу соло меницу корисника кредита као средство обезбеђења, са клаузулом без протеста и овлашћењем за попуњавање менице, као и да ће тужени доставити соло меницу са клаузулом без протеста са овлашћењем за попуњавање менице. Како меница коју је тужилац искористио за утужење није соло, већ трасирана меница, то није издата у складу са чл. 6 наведеног уговора о кредиту, односно тужилац није имао овлашћење да је попуњава и подноси на исплату ради наплате потраживања по уговору о кредиту. Употребљена меница не испуњава услове ни да се третира као соло меница туженог, јер не садржи потпис онога ко издаје меницу у складу са 107 Закона о меници (безусловно обећање издаваоца менице да ће менични износ платити имаоцу менице), као битне елементе соло менице. Према чл. 6 уговора о кредиту тужени је требало да изда меницу ради обезбеђења потраживања тужиоца по уговору о кредиту, што значи да је меница морала бити издата 15.08.2007. године и да је датум доспећа наведене менице морао бити 15.08.2008. године, као датум доспелости по уговору о кредиту. У меници је датум доспелости одређен супротно уговорној одредби из уговора о кредиту и унет је датум 19.12.2008. године, уместо 15.08.2007. године. Како је меница непотпуно издата 15.08.2007. године као средство обезбеђења ниједна страна уговорница није могла знати колико ће бити неизмирено потраживање по кредиту, на које је могуће меницу попунити. Тужилац није био овлашћен да бланко меницу попуни са датумом доспећа – 19.12.2008. године, јер то не произлази из одредби уговора о кредиту, а посебно овлашћење за такво попуњавање менице није приложио. Из тог разлога није могао обрачунати кредитно потраживање као менично на дан 19.12.2008. године, већ искључиво на дан 15.08.2008. године. У том смислу, тужилац је злоупотребио менично писмено, те је меница из из тог разлога ништава. Тужилац је као ремитент по меници прибавио меницу издату од непознатог трасанта, као средство обезбеђења кредитног потраживања по уговору о кредиту и попунио је менично писмено у погледу датума значајно након доспелости потраживања по наведеном кредиту. Меница је издата без датума доспећа, те се сматра меницом по виђењу, а према чл. 33 истог Закона меница по виђењу је платива чим се поднесе, с тим што се мора поднети на исплату у року од једне године од дана када је издата. Трасант може ове рокове скратити или продужити, с тим што се према сврси издавања оваквих бланко меница, по редовном току ствари сматра да је ималац менице – тужилац као ремитент, дужан да меницу поднесе на исплату одмах након доспећа кредитног потраживања, ради чијег обезбеђења је прибавио, а што тужилац није учинио. Попуњавањем датума на начин како је то учињено у меници тужилац је злоупотребио овлашћење да попуни датум доспећа меничног потраживања, уносећи у меницу датум од скоро 4 месеца након рока. Несавесност тужиоца и

његова злоупотреба права на попуњавање бланко издатих меница није се ограничила на означавање датума доспећа меничног потраживања, већ је меницу попунио на већи износ него што је имао право, што је вештачењем потврђено и констатовано да је у меничном износу од 11.488.143,46 динара садржана и затезна камата обрачуната комфорним методом. Судска пракса стоји на становишту да је уписивањем веће меничне своте од стварног дуга настала последица која се огледа у томе да без дејства остају меничне радње које се односе на менични износ, доспелост обавезе и предају менице на наплату. Приликом попуњавања битних елемената менице није поступио у складу са начелом савесности и поштења. Тужени није акцептант менице, јер обавеза акцептанта постоји само ако постоји трасант који издаје меничну наредбу за плаћање ремитенту, те тужени није пасивно легитимисан за утужено потраживање. Меница не садржи печат и потпис издаваоца, те јој недостаје битан елемент према Закону о меници. Предложио је да суд одбије тужбени захтев. Трошкове поступка је тражио и определио.

Суд је извео све потребне доказе, па је на основу изведених доказа и навода странака, у смислу одредбе чл. 8 ЗПП-а, утврдио следеће чињенично стање:

Из менице серијског броја АА 585302 потписане од стране туженог Девид Илије на левој страни меничног писмена, утврђено је да је меница издата у Новом Саду дана 15.08.2007. године, да гласи на износ од 11.488.143,46 динара са даном доспелости 19.12.2008. године, да гласи по наредби АИК Банка а.д. Ниш главна филијала Нови Сад 105-80-80, са клаузулом „без протеста и трошкова“. У меници је као место плаћања означен Нови Сад, АИК Банка а.д. Ниш, а као трасат је означен Девид Илија са станом у Београду ул. Виле Равијојле бр. 9.

Из позива за исплату меница упућеног туженом Девид Илији од стране тужиоца дана 09.12.2008. године, утврђено је да је тужилац обавестио туженог да је његов дуг по основу уговора о динарском кредиту од 15.08.2007. године, дана 28.10.2008. године износио 11.214.989,81 динара, те да како у дужем временском периоду није обезбедио довољно средстава за намирење ових обавеза на текућем рачуну АТП „Војводина“, а како је за наплату доспео целокупан износ по динарском кредиту АТП „Војводина“, стекли су се услови за активирање средстава обезбеђења којим тужилац располаже. Тужени је, као потписник менице на износ од 11.214.989,81 динара издатој у Новом Саду дана 15.08.2007. године са валутом доспећа 28.10.2008. године, обавештен да ће дана 29.10.2008. године на адреси туженог меница бити достављена на исплату, те позван да буде присутан на адреси и обезбеди средства у наведеном износу, а до наведеног датума, меница може бити исплаћена на шалтеру АИК Банка а.д. Ниш – главна филијала Нови Сад, Бул. Ослобођења бр. 5 или на рачун АИК Банке.

Из повратнице са бр. пошиљке 42378 утврђено је да је дана 09.12.2006. године, тужилац упутио туженом позив за исплату менице, те да се повратница вратила са потписом овде туженог Девид Илије.

Из уговора о кредиту бр. 5518027215 закљученог дана 15.08.2007. године између АИК Банке а.д. Ниш – Главна филијала Нови Сад и “АТП Војводина” а.д. Нови Сад као корисника утврђено је да је чл. 1 констатовано да Банка одобрава кориснику кредит у износу од 1.000.000,00 динара. Чланом 2 ст. 1 је предвиђено да се кредит одобрава за остале намене, а ст. 2 да мора бити враћен – измирен у целости најкасније 12.11.2007. године, осим у случају из наредног става тог члана. Ставом 3 је предвиђено да су АИК Банка и корисник сагласни да се потраживање АИК Банке по овом уговору (кредит или споредна потраживања везана уз њега) може обновити на захтев корисника, с тим да се кориснику непосредно или посредно, обезбеде средства за измирење претходно одобреног потраживања АИК Банке (тј. потраживање по овом уговору). Обнављање потраживања се врши под следећим условима: - да се битно не погоршају билансне позиције корисника, цена његовог производа, услови пословања у привредној грани којој корисник припада, власници корисника, тип својине и др; - рок: 15.08.2015. године; - каматна стопа: у висини каматне стопе из овог уговора или друга по договору уговорних страна; - начин обрачуна каматне стопе: - сходно уговореном тим уговором; - валоризација потраживања: сходно одредбама уговора; - обезбеђење: сходно одредбама уговора и важећим прописима уз могућност његовог појачања. Ставом 5 је предвиђено да се кредит враћа у новцу, а изузетно и уз претходну сагласност банке измирује се на други начин. Чланом 6 је предвиђено да је корисник дужан да преда АИК Банци за плаћање обавеза из уговора и то: - уговорна овлашћења сагласно одредбама закона о платном промету; - соло менице, са клаузулом “без протеста” и меничним овлашћењима да АИК Банка исте може попунити сагласно критеријумима из овог уговора, тј за све обавезе, и поднети на наплату; - Илија Девид – соло меницу (менице) са клаузулом “без протеста” и меничним овлашћењима којима се АИК Банка овлашћује да исте може попунити сагласно критеријумима из овог Уговора (за све обавезе из уговора) и поднети на наплату; - корисник је дужан да достави АИК Банци додатна средства плаћања која АИК Банка буде тражила, у случају да законским прописима буду уведена нова средства наплате или обезбеђења наплате потраживања. Чланом 7 уговора је предвиђено да банка може отказати реализацију уговора, односно коришћење кредита пре истека рока и захтевати наплату целокупног искоришћеног износа кредита и камате у року који сама одреди у следећим случајевима: - ако дође до сазнања да корисник врши статусне промене; - кад корисник не изврши ма коју обавезу из овог уговора, а нарочито ако у року од 2 дана од дана закључења уговора не достави неки од инструмената уговорен чланом 8 тог уговора; - ако дође до сазнања да је у току коришћења кредита корисник у непрекидној бликади од најмање 15 дана; - ако дође до сазнања да у току периода коришћења кредита комитент не обавља платни промет преко АИК банке.

Из меничног пуномоћја потписаног од стране туженог Девид Илије у својству дужника, дана 15.08.2007. године, утврђено је да је дужник потписивањем пуномоћја изјавио да АИК Банци а.д. Ниш Главна филијала Нови Сад издаје и предаје соло менице са клаузулом “без протеста”, ради плаћања обавеза из уговора

о кредиту бр. 5518027215 од 15.08.2007. године, закљученом између АИК Банке а.д. Ниш главна филијала Нови Сад и "АТП Војводина" а.д. Нови Сад ради плаћања обавеза по основу обавеза поменутог уговора. Дужник овлашћује АИК Банку а.д. Ниш Главна филијала Нови Сад да због нередовног измиривања обавеза може поунити меницу на износ доспелог – неплаћеног дуга са обрачунатом каматом и то без протеста и извештаја, а такође, изјављује да је у поступности упознат са садржином напред поменутог уговора и да исти прихвата у целости.

Из решења Привредног суда у Новом Саду Пословни број 2. Ст. 9/2010 од 05.04.2011. године, утврђено је да се исправља закључак о коначној листи признатих и оспорених потраживања бр. Ст-27/2008 (нови број Ст-9/2010) од 02.11.2009. године у складу са предлогом стечајног управника од 05.04.2011. године, према табеларном приказу у прилогу решења, а за стечајног дужника "АТП Војводина" а.д. Нови Сад. У коначној листи признатих и оспорених потраживања, бр. пријаве 10, повериоца АИК Банка – Агроиндустријска комерцијална банка а.д. Ниш – Главна филијала Нови Сад, признато потраживање повериоца износи 12.892.197,37 динара главног дуга.

Из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке Милана Мандића од 04.02.2016. године, утврђено је да је обавеза туженог на дан утужења 19.12.2008. године износила 11.488.143,46 динара, од чега је 10.000.000,00 динара главног дуга, затезне камате на главницу 965.643,48 динара, а затезне камате на камате 80.120,58 динара, док обавеза туженог на дан вештачења 03.02.2016. године износи 22.788.231,20 динара и то: главни дуг – 10.000.000,00 динара, затезна камата на главницу – 965.643,48 динара, затезна камата на камате – 80.120,58 динара (уплата 28.01.2014. године – 1.376.001,89 динара), законска затезна камата – 12.676.089,63 динара.

Тужилац није имао примедби на налаз и мишљење вештака економско-финансијске струке већ је прецизирао тужбени захтев у складу са датим налазом и мишљењем.

Тужени је истакао примедбе на налаз и мишљење вештака економско-финансијске струке у погледу доспелости кредита, односно да је кредит доспео 15.08.2008. године, а да вештак наводи да је кредит проглашен доспелим 4 месеца после истека рока за отплату, као и да је за отплатни период обрачунавао камату за доцњу комформним методом који је проглашен неуставним 27.07.2012. године.

У писменом изјашњењу на примедбе туженог 18.10.2018. године и усменом изјашњењу на рочишту од 19.11.2018. године, вештак је навео да је поступио по задатку суда који гласи "утврдити стање дуга на дан доспелости 19.12.2008. године", што је вештак и учинио. Наведено је без утицаја на укупан дуг туженог, реч је о термину који је често коришћен и може бити на дан истека кредита или на дан пре истека кредита па га поверилац проглашава доспелим и позива дужника да

измири обавезу, а може бити и дан после истека рока отплате на дан обрачуна када поверилац позива дужника на измирење обавезе, а тужилац је сачинио обрачун доспелих потраживања 19.12.2008. године. У погледу примене комформног метода обрачуна камате, вештак је навео да он није овлашћен да мења задатак вештачења већ само да поступи по налогу суда, који је гласио на начин како је камата одређена у уговору. Након дана доспелости кредита, од 20.12.2008. године на даљње камату је обрачунавао по простом интересном рачуну, на основицу од 11.488.143,00 динара.

Суд је решењем од 19.11.2018. године одредио допунско вештачење са задатком да се утврди стање дуга по основу уговора о кредиту на дан доспелости и дан вештачења, при чему ће се за обрачун камате користити прост интересни рачун за цео период.

Из допунског налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке Милана Мандића од 09.12.2019. године, утврђено је да на дан 04.01.2019. године тужилац потражује од туженог укупан износ од 25.897.879,02 динара, од тога 10.991.666,66 динара главног дуга и 14.906.212,36 динара затезне камате.

Тужилац није имао примедби на допунски налаз и мишљење судског вештака, већ је прецизирао тужбени захтев у складу са достављеним налазом и мишљењем.

Тужени је истакао примедбе на допунски налаз и мишљење вештака економско-финансијске струке наводећи да вештак није користио пословну документацију "АТП Војводина" а.д. Нови Сад као корисника кредита. Тужени је тужен као менични дужник и не располаже подацима када је и колико главни дужник уплата извршио, о чему је потребно прибавити доказе од "АТП Војводина".

Из допунског налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке Милана Мандића од 27.11.2019. године, утврђено је да је АТП Војводина тужиоцу исплатила износ од 1.677.274,88 динара као поверилац четвртог реда на рачун АИК Банке, који износ није урачунат у дотадашњем току вештачења, те да ан дан 20.11.2019. године потраживање тужиоца по основу менице бр. АА 5858302 износи 11.488.143,46 динара главног дуга, а на који тече камата од 21.11.2019. године, и износ од 18.106.984,82 динара обрачунате законске затезне камате почев од 20.12.2008. године до 20.11.2019. године, тако да укупан дуг износи 26.541.851,51 динара. Након 20.12.2008. године уплаћено је укупно 3.053.276,77 динара која уплата је умањила доспелу, а неисплаћену затезну камату.

Тужилац није имао примедби на допунски налаз и мишљење вештака већ је у складу са датим налазом и мишљењем прецизирао тужбени захтев.

Тужени је истакао примедбе на допунски налаз и мишљење вештака од 27.11.2019. године, те навео да је вештак у допунском налазу и мишљењу од 09.01.2019. године утврдио укупан дуг на дан доспелости у износу од 10.991.666,66 динара (10.000.000,00 динара главнице и 991.666,66 динара камате), а у налазу од 27.11.2019. године. Такође, износ од 11.488.143,46 динара у себи садржи главно потраживање у износу од 10.000.000,00 динара и обрачунату камату, затезну камату на главницу и на камату у укупном износу од 1.488.143,46 динара, коју је вештак приказао у налазу од 04.02.2016. године, из чега се може закључити да је вештак користио конформни метод обрачуна затезне камате, а који метод је проглашен неуставним, након чега је вештак дао допунски налаз и мишљење од 09.01.2019 у коме је пропорционално обрачунао камату. Предложио је да вештак да нови обрачун законске затезне камате тако што ће за основу користити износ од 10.442.379,40 динара као стање потраживања на дан 19.12.2008. године, те да на наведени износ обрачуна затезну камату простим интересним рачуном уз урачунавање свих отплата од 27.12.2013. године и 24.01.2014. године), након чега би исказао висину потраживања.

У изјашњењу вештака на примедбе туженог од 13.01.2020. године, вештак је дао исправку затезне камате по простом интересном рачуну на главни дуг и кредитну (редовну камату) почев од 20.12.2008. године са урачунавањем уплата које су извршене после 20.12.2008. године до дана вештачења, па је утврђено да основа износи 10.442.379,40 динара, исплате износе 3.053.276,69 динара, камата износи 16.607.333,73 динара, а укупно стање дуга 23.996.436,44 динара на дан 10.01.2020. године.

Тужилац и тужени нису имали примедби на дато изјашњење вештака, а тужилац је прецизирао тужбени захтев у складу са финалним налазом и мишљењем.

Суд је прихватио налаз и мишљење судског вештака економско-финансијске струке Милана Мандића, његове допунске налазе и мишљења, као и сва писмена и усмена изјашњења вештака као стручне, објективне и дате у свему у складу са правилима економско-финансијске струке, налазећи да је вештак квалификован за овакву врсту вештачења и да је исцрпно одговорио на све изнете примедбе тужене стране.

Из неспорних навода странака и утврђеног чињеничног стања, утврђено је да су тужилац АИК Банка а.д. Ниш – Главна филијала Нови Сад и привредно друштво “АТП Војводина” а.д. Нови Сад закључили уговор о кредиту бр. 5518027215 дана 15.08.2007. године, којим је банка одобрила кориснику кредита кредит у износу од 10.000.000,00 динара. Уговором је предвиђено да кредит мора бити враћен – измирен, у целости, најкасније 15.08.2008. године. Уговором је као средство обезбеђења, предвиђено, између осталог, да је тужени Девић Илија дужан да преда банци соло меницу (менице) са клаузулом “без протеста” и меничним

овлашћењима којима се АИК Банка овлашћује да исте може попунити сагласно критеријумима из овог Уговора(за све обавезе из уговора) и поднети их на наплату. Чланом 7 је предвиђено да банка може отказати реализацију уговора, односно коришћење кредита пре истека рока и захтевати наплату целокупног искоришћеног износа кредита и камате у року који сама одреди, између осталог, и у ситуацији када корисник не изврши ма коју обавезу из овог уговора, а нарочито ако у року од 2 дана од дана закључења уговора не достави неки од инструмената уговорених чланом 8 тог уговора(чл. 7 ст. 1 тач. 2 уговора). У складу са наведеном обавезом тужени је предао тужиоцу меницу бр. АА 585302 са својим потписом на левој страни меничног писмена, изнад серијског броја менице и лево од меничног слога, заједно са меничним пуномоћјем од 15.08.2007. године, којим се Девид Илија обавезао да АИК Банци а.д. Ниш Главна филијала Нови Сад издаје и предаје соло менице са клаузулом "без протеста", ради плаћања обавеза из уговора о кредиту бр. 5518027215 од 15.08.2007. године, закљученом између АИК Банке а.д. Ниш - Главна филијала Нови Сад и "АТП Војводина" а.д. Нови Сад, ради плаћања обавеза по основу наведеног уговора. Девид Илија је наведеним меничним овлашћењем овластио АИК Банку а.д. Ниш - Главна филијала Нови Сад да због нередовног намирења обавеза може попунити меницу на износ доспелог, а неплаћеног дуга, са обрачунатом каматом и то без протеста и извештаја. Како дужник по уговору о кредиту није измиривао своје обавезе, банка је дописом од 28.10.2008. године упутила позив туженом за исплату дуга у износу од 11.214.898,81 динара. Како тужени није ни након опомене извршио своју обавезу, банка је 09.12.2008. године пополнила и активирала меницу за све до тада доспеле обавезе дужника са роком доспелости 19.12.2008. године(када је кредит проглашен доспелим и урађен обрачун дуговања дужника из уговора о кредиту), за износ од 11.488.143,46 динара, за који у меници уписани износ је вештачењем утврђено да одговара доспелим обавезама главног дужника на дан 19.12.2008. године. Вештачењем је утврђено и да на дан 10.01.2020. године главни дуг туженог износи 10.442.379,40 динара, а законска затезна камата обрачуната по простом интересном рачуну износи 13.554.057,04 динара (16.607.333,33 динара – 3.053.276,69 динара извршене исплате из стечајне масе „АТП Војводина Нови Сад“ на име камата). Меница серијског броја АА585302, потписана од стране туженог Девида Илије на начин како је већ наведено, гласи на износ од 11.488.143,46 динара, са роком доспелости 19.12.2008. године, по наредби АИК Банке а.д. Ниш главна филијала Нови Сад 105-80-80, са клаузулом "без протеста и трошкова", са местом издавања у Новом Саду 15.08.2007. године, и местом плаћања у Новом Саду, АИК Банка а.д. Ниш. У меници је као трасат означен Илија Девид, са станом у Београду, ул. Виле Равијојде бр. 9.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, суд је утврдио да је тужбени захтев тужиоца основан.

Одредбом чл. 17 ст. 1 Закона о облигационим односима прописано је да су стране у облигационом односу дужне да изврше своју обавезу и одговорне су за њено испуњење.

Одредбом чл. 16 ст. 1 Закона о меници је прописано да лица против којих је постављен захтев да испуне своје обавезе из менице не могу према њеном имаоцу истицати приговоре који имају основа у њиховим личним односима са трасантом или с којим ранијим имаоцем менице, осим ако је садашњи ималац менице, приликом њеног стицања, свесно поступио на штету дужника. Ставом 2 је прописано да ако је менице, која је у време издања била непотпуна, накнадно испуњена противно постојећем споразуму, повреда овог споразума не може се приговорити имаоцу менице, осим ако ју је стекао зломислено или ако је при стицању менице поступио с великом немарношћу.

Одредбом чл. 107 Закона о меници је прописано да сопствена меница садржи: 1) означавање да је меница, унето у сам слог исправе на језику на коме је она састављена; 2) безусловно обећање да ће се одређена свота новца исплатити; 3) означавање доспелости; 4) место где плаћање треба да се изврши; 5) име онога коме се или по чијој се наредби мора платити; 6) означавање дана и места где је сопствена меница издата; 7) потпис онога који меницу издаје(издавалац).

Одредбом чл. 108 ст. 1 Закона о меници је прописано да исправа, у којој не би било ма којег од састојака побројаних у претходном члану, не вреди као сопствена меница, осим у случајевима који су одређени у следећим ставовима. Ставом 2 је прописано да сопствена меница, у којој није означена доспелост, сматра се као меница по виђењу. Ставом 3 је прописано да ако није нарочито одређено, важи као место плаћања, а уједно и као место издавачевог пребивања, оно место које је назначено као место издања менице. Ставом 4 је прописано да сопствена меница, у којој није назначено место издања, сматра се да је издата у месту које је означено поред издавачевог имена.

Одредбом чл. 110 ст. 1 Закона о меници је прописано да издавалац сопствене менице одговара онако како одговара акцептант трасиране менице.

Одредбом уговора 1065 Закона о облигационим односима прописано је да се уговором о кредиту банка обавезује да кориснику кредита стави на располагање одређени износ новчаних средстава, на одређено или неодређено време, за неку намену или без утврђене намене, а корисник се обавезује да банци плаћа уговорену камату и добијени износ новца врати у време и на начин како је утврђено уговором.

Применом цитираних прописа на утврђено чињенично стање, суд је нашао да је тужбени захтев основан. Наиме, с обзиром да је АИК Банка а.д. Нип као поверилац, извршила своју уговорну обавезу и дужнику – привредном друштву “АТП Војводина” а.д. Нови Сад исплатила износ од 10.000.000,00 динара, што у поступку међу странкама није ни било спорно, а дужник из уговора о кредиту бр. 5518027215 није испунио своју обавезу уредне отплате датог кредита, то је тужени као издавалац бланко сопствене (соло) менице, издате као средство обезбеђења

уговора о кредиту сходно чл. 6 уговора, а попуњене од стране ремитента (АИК Банке а.д. Нис) у складу са меничним пуномоћјем од 15.08.2007. године, обавезан да исплати утужени износ, коначно утврђен вештачењем дана 13.01.2020. године. Наиме, спор у овој правној ствари је чист менични спор, занован на меници као апетрактној и строго формалној хартији од вредности, као и чињеници да меница ствара обавезу независну од основног посла (начело меничне самосталности). Меница бр. 5518027215 издата је као бланко сопствена (соло) меница, а касније попуњена у складу са овлашћењем о попуњавању менице и основним послом поводом кога је издата. Бланко меница је меница која, у тренутку када је издата, вољом издаваоца, не садржи све битне меничне елементе, а дата је меничном повериоцу да је касније, уколико буде требало попуни и искористи. Са друге стране, сопствена меница је једнострана изјава воље издаваоца којом се издавалац обавезује да ће о року доспелости исплатити повериоцу или по његовој наредби одређеном лицу новчану своту означену у меници. На квалификацију менице као сопствене, нити на њену пуноважност, не може утицати менична клаузула која у својој бити представља акцент („Признајем без трошкова и поступка – Девид Илија“), односно чињеница да у меници није означен трасант, јер меница поседује све битне елементе за њену пуноважност из чл. 107 Закона о меници. Чињеница да је потпис издаваоца унет у менично писмено у наведеној форми („признајем без трошкова и простеста... Девид Илија), као и постојање дела реченице пре потписа туженог (као издаваоца), не значи да меница не поседује овај конститутивни менични елемент. Напротив, он постоји у меници, али се налази на неуобичајеном месту за потпис издаваоца. При том треба имати у виду да Закон о меници прописује само обавезне меничне елементе које меница, у зависности од врсте менице, треба да поседује, али не одређује где се тачно такви елементи морају налазити у хартији од вредности, већ је то препуштено пословној пракси и правном промету. Из истих разлога, уношење туженог Девид Илије као трасата не утиче на квалификацију менице као сопствене, односно не може променити њену суштину и квалитет – учинити је трасираном, јер је меница издата као бланко и сопствена меница (што, између осталог, потврђују уговор о кредиту као основни посао и уговор о попуњавању бланко менице - менично пуномоћје, али и неспорни наводи странака у поступку из којих је правно релеванта воља туженог за издавање менице очигледна). Прецизније, вишак „збуњујућих“ меничних елемената у овој правној ствари не утиче на ваљаност менице, будући да она, поседује све елементе које прописује чл. 107 Закона о меници (1. означавање да је меница, унето у сам слог исправе на језику на коме је она састављена; 2. безусловно обећање да ће се одређена свота новца исплатити; 3. означавање доспелости; 4. место где плаћање треба да се изврши; 5. име онога коме се или по чијој се наредби мора платити; 6. означавање дана и места где је сопствена меница издата; 7. потпис онога који меницу издаје (издавалац)). Наведени члан говори о неопходности означавања издаваоца менице, који иако најчешће јесте трасант, ипак то не мора увек бити (комерцијални послови са асигнацијом у привреди). У том смислу, не могу се прихватити наводи туженог да спорна меница није пуноважна ни као трасирана ни као сопствена, јер нема потписа издаваоца менице – трасанта. Потпис субјекта који емитује меницу

постоји, али се не налази у доњем десном углу, већ лево и попреко од меничног слога на левој страни меничног бланкета. Наведено није противно ни начелу формалности менице, упркос чињеници да је лева страна меничног бланкета погодна за уписивање клаузула о меничном акцепту, авалу и сл., међутим, ово правило није без изузетака, те се не може искључити могућност потписивања менице од стране издаваоца управо на том месту, што је у конкретном случају и учињено.

Не могу се прихватити ни наводи туженог да је меница попуњена противно овлашћењу из меничног пуномоћја, како у погледу писаног датума доспелости, тако и у погледу уписане меничне своте. Наиме, чл. 6 уговора о кредиту као основног посла, али и меничним пуномоћјем изричито је предвиђено да банка може поунити меницу на износ доспелог а неплаћеног дуга са обрачуном каматом, што је тужени и учинио, а што је потврђено вештачењем од стране вештака економско-финансијске струке (да износ дуга на дан 19.12.2008. године износи колико и уписана менична свота – 11.488.143,46 динара). Такође, одредбом чл. 7 уговора о кредиту је предвиђено да банка може раскинути уговор и захтевати једновремену исплату кредита уколико дужник повреди ма коју обавезу из уговора о кредиту, па како међу странкама уопште није било спорно да привредно друштво АТП Војводина није испунило своју обавезу, тужилац (банка) је сачинила обрачун доспелих потраживања (прогласила кредит доспелим) дана 19.12.2008. године. Овлашћење банке да прогласи кредит доспелим деривира из наведеног члана основног посла, а како се прогласити кредит доспелим може пре рока предвиђеног за враћање, јасно је да банка може прогласити кредит доспелим и накнадно, по истеку овог рока, па и након истека рока од 4 месеца, како то тужени у поступку истиче, будући да има у поседу бланко меницу коју може испунити са било којим датумом у оквиру рокова застарелости, уз обавезу да је, на дан доспелости или најкасније два дана након доспелости, презентује меничном дужнику на исплату, јер је меница „тражљива“ хартија од вредности.

Следом наведеног и супротно наводима туженог, пуноважна је меница коју је менични поверилац – ремитент накнадно попунио уписивањем битних меничних елемената – меничне своте и рока доспелости, који су одређени или одредиви на основу правног посла који је био основ за издавање менице, а овлашћење издаваоца за накнадно попуњавање менице је додатни необавезни елемент истог основног посла (или може бити дато у посебном уговору – као што је у конкретној ситуацији случај) и представља изјаву о давању сагласности за накнадно попуњавање менице у складу са правним послом који је био основ за издавање менице и прописа којима је регулисан тај правни посао.

Не могу се прихватити ни наводи туженог да је меницу потписао као запослени у привредном друштву АТП Војводина или евентуално јемац за исплату дуга главног дужника, јер би меница тада била снабдевена печатом предузећа и са навођењем адресе предузећа уместо личне адресе туженог. Осим тога, тужени не

може бити ни јемац, јер ни у уговору о кредиту ни у меничном пуномоћју нема одредбе на основу који би се могло стећи наведено својство туженог(а које се не може претпоставити).

Суд је ценио приговор недостатка пасивне легитимације на страни туженог, али налази да истакнути приговор није основан из разлога што је тужени главни менични дужник по меници бр. АА 585302, коју меницу је потписао као издавалац, те сходно начелу самосталности меничне обавезе(обавеза сваког меничног дужника има самосталну судбину), јасно је да издавалац, као последњи дужник и пандан трасату код акцептиране трасиране менице, одговара тужиоцу као ремитенту и јесте пасивно легитимисан за захтевање меничне своте.

На основу наведеног, а према заузетом становишту да је спорна меница пуноважна облигационоправна хартија од вредности, у вези са којом је висина дуга коначно утврђена последњим налазом и мишљењем вештака од 13.01.2020. године, применом чл. 17 Закона о облигационим односима, у вези са чл. 16, 107, 108 и 110 Закона о меници и чл. 235 и 1065 Закона о облигационим односима, одлучено је као у ставу II изреке.

Из наведених разлога, како две одлуке о истом захтеву не могу паралелно егзистирати, те како се износи из решења о извршењу и прецизираног тужбеног захтева не могу ускладити, нити је суд овлашћен да такво усклађивање спроведе, применом чл. 460 Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу I изреке.

Суд је имао у виду и остале предложене доказе и наводе странака, али их није посебно образлагао, налазећи да нису од утицаја на другачије одлучивање у овој правној ствари.

Одлуку као у ставу III изреке суд је донео применом чл. 222 Закона о парничном поступку, имајући у виду да нису испуњени услови за прекид поступка прописани наведеним чланом Закона о парничном поступку, а чињеница да је у поступку стечаја главног дужника ("АТП Војводина а.д. Нови Сад) усвојен план реорганизације којим је предвиђен рок отплате обавезе из уговора о кредиту на 7 година, без утицаја је на ову парницу, како из разлога постојања непосредног правног односа између тужиоца и туженог по основу менице(менични спор), тако и услед чињенице да је стечајни поступак окончан а главни дужник престас да постоји(што се утврђује из чињенице делимичног намирења тужиоца из стечајне масе).

Одлуку о трошковима поступка суд је донео применом чл. 150, 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку, признајући тужиоцу стварне и нужне трошкове за вођење ове парнице, а који се односе на трошкове за заступање од стране пуномоћника – адвоката и то за састав тужбе и 2 образложена поднеска у износу од по 37.500,00 динара, што износи 112.500,00 динара, за заступање на 6 одржаних

рочишта у износу од по 39.000,00 динара, што износи 234.000,00 динара, за заступање на 4 неодржана рочишта у износу од по 20.250,00 динара, што износи 81.000,00 динара, на име трошкова вештачења износ од 57.500,00 динара, као и на име судске таксе на пресуду 97.500,00 динара, што све укупно износи 582.500,00 динара, све према важећој Адвокатској тарифи и Таксној тарифи, имајући у виду вредност предмета спора и оне радње које су биле потребне ради вођења истог.

Суд је имао у виду да је чланом 13 Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката прописано да адвокат има право да услугу обрачунату по Адвокатској тарифи увећа за проценат ПДВ-а, као и да је пуномоћник тужиоца доставио извод из Регистра обвезника ПДВ-а од 25.01.2018. године, међутим, како није доставио доказ да је у конкретном случају ПДВ обрачунат и наплаћен (рачун), нити је доставио потврду из регистра ПДВ-а која потврђује да је обвезник ПДВ-а у 2020. години, када је одлука донета и о трошковима одлучено, не може се зарадувати трошак који странка коју заступа није имала.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против ове пресуде може се изјавити жалба Апелационом суду у Београду, а преко овог суда у року од 15 дана од дана пријема писаног отправака пресуде.

Република Србија
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
 17. П бр. 19832/18
 Дана, 23.12.2019. године
 ул. Савска број 17а
 Београд

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ, судија Ида Никитовић, судија појединац, у парници тужиоца „**HALKBANK**“ А.Д, Београд, ул. Милутина Милаковића бр. 9ж, чији је пуномоћник Ксенија Сорајић Баковић, адвокат из Београда, Булевар Михаила Пупина бр.10Л, против туженог **ИЛИЈЕ ДЕВИЋА** из Београда, ул. Виле Равијојле бр. 9, чији је пуномоћник Владимир Добрић, адвокат из Београда, ул. Бирчанинова бр. 15, ради дуга, вредност предмета спора 46.420.821,91 динара, након одржане усмене и јавне главне расправе, закључене дана 23.12.2019. године у присуству пуномоћника тужиоца и пуномоћника туженог, донео је

ПРЕСУДУ

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени **ИЛИЈА ДЕВИЋ** из Београда да тужиоцу „**HALKBANK**“ А.Д, Београд на име дуга исплати *износ од 21.341.361,00 динара* са законском затезном каматом на износ од 10.119.165,25 динара почев од 18.02.2017. године, па до исплате, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправке пресуде, под претњом извршења.

ОДБИЈА СЕ тужбени захтев тужиоца у делу у коме је тражио да се обавезе тужени да му на име дуга исплати:

- преко досуђеног износа од 21.341.361,00 динара, до траженог износа од 21.564.801,09 динара, за износ од још 223.440,09 динара са законском затезном каматом почев од 17.02.2017. године, па до исплате,

- законску затезну камату на износ од 11.222.193,75 динара почев од 18.02.2017. године, па до коначне исплате,

- износ од 24.856.020,82 динара са законском затезном каматом почев од 17.02.2017. године, па до исплате, **КАО НЕОСНОВАН.**

ОДБИЈА СЕ предлог тужиоца за одређивање привремене мере, којом би се туженом забранило отуђење и оптерећење непокретности уписаних у ЛН бр. 832 КО Нови Сланкамен и то: кат. парц. бр. 3250/2 њива Грабовци, површине 19.818 м², кат. парц. бр. 3251/2 ливада Грабовци, површине 3.273 м², кат. парц. бр. 3252/2 њива Грабовци, површине 8.632 м², кат. парц. бр. 3396/1 ливада Грабовци, површине 1.129 м², кат. парц. бр. 3395/1 њива Грабовци, површине 13.208 м², кат. парц. бр. 3395/6 њива Грабовци, површине 1.283 м², кат. парц. бр. 3123/2 њива Боронлук, површине 20.150 м², кат. парц. бр. 3123/21 њива Боронлук, површине 959 м², кат. парц. бр. 3123/3 њива Боронлук, површине 26.415 м², кат. парц. бр. 3123/24 њива Боронлук, површине 305 м², кат. парц. бр. 3112/21 њива Веч, површине 17.264 м², кат. парц. бр. 3414 њива Грабовци, површине 11.858 м², **КАО НЕОСНОВАН.**

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати *износ од 835.400,00 динара динара* у року од 15 дана од пријема писменог отправка пресуде, под претњом извршења.

Образложење

Тужилац је првобитно као извршни поверилац поднео Општинском суду у Инђији предлог за извршење на основу веродостојне исправе менице којим је тражио да суд обавезе туженог, као извршног дужника, да му на име дуга исплати износ од 22.842.688,56 динара са законском затезном каматом почев од 27.01.2009. године, па до исплате, као и трошкове извршног поступка. У предлогу је навео да је овде тужени акцептирао две менице без протеста ради обезбеђења уредног измирења обавеза по основу два уговора о кредиту бр. 20071672 од 28.03.2007. године и бр. 20073126 од 25.05.2007. године који су закључени између „Чачанске банке“ а.д. и Аутотранспортног предузећа “Војводина” а.д. Нови Сад, а по основу која два уговора дуг на дан 27.01.2009. године износи 22.842.688,56.

Општински суд у Инђији је дана 23.04.2009. године донео решење о извршењу Ив 180/09 којим је одредио предложено извршење уз одређивање трошкова извршног поступка у износу од 65.000,00 динара.

Извршни дужник, овде тужени, благовремено је преко пуномоћника изјавио приговор на решење о извршењу оспоравајући новчани износ уписан на меници и доспелост потраживања, те наводећи да уз предлог за извршење није достављен обрачун камате.

Одлучујући о приговору Основни суд у Сремској Митровици, судска јединица у Инђији је решењем Ив.бр.7072/10 од 01.11.20180. године, ставио ван снаге решење о

извршењу Ив 180/09 од 23.04.2009. године и укинуо све спроведене радње, те списе предмета доставио парничном одељењу Првог основног суда у Београду на даљи поступак, као поводом приговора против платног налога, а који се решењем П бр. 9741/11 од 12.12.2011. године огласио стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари, те након правноснажности решења списе достављен Вишем суду у Београду као стварно и месно надлежном суду.

У даљем току поступка, расправљајући о главној ствари пуномоћник тужιοца је остао код навода из предлога за извршење додајући да се над предузећем АТП „Војводина“ води стечајни поступак пред Привредним судом у Новом Саду у предмету Ст. 9/2010, те да је тужилац пријавио потраживање у том поступку, па је део намирен, док је преостали део предмет овог поступка, а тужени је акцептирањем менице постао главни менични дужник. Реч је о трасираним меницама које је тужилац попунио дана 27.01.2009. године, а дана 28.01.2009. године је поднео предлог за извршење. Бланко меница садржи само минимум елемената, а ималац менице се овлашћује да касније попуни остале битне елементе, сагласно споразуму са издаваоцем и акцептантом. Тужбеним захтевом прецизираним на рочишту од 29.03.2018. године, тужилац је тражио да суд обавезе туженог да му на име дуга по Уговору од 28.03.2007. године исплати износ од 21.564.801,09 динара са законском затезном каматом од 17.02.2017. године до исплате, а по Уговору од 22.05.2007. године износ од 24.856.020,82 динара са законском затезном каматом од 17.02.2017. године до исплате. У поднеску од 31.10.2017. године предложио је да суд одреди привремену меру забране отуђења и оптерећења непокретности уписаних у ЛН 832 Нови Сланкамен, ближе одређених у ставу III изреке пресуде, наводећи да би евентуалним отуђењем непокретности тужилац био практично онемогућен у наплати потраживања јер је вероватно да је тужени јемчио и за друге обавезе Аутотранспортног предузећа „Војводина“.

Тужени је остао код наводи истакнутих у приговору уз навођење да на меници број АА1075613 нема потписа туженог - акцептанта испод матичног броја што је битан менични елемент, док на меници број АА1060741 стоји нечитак потпис испод броја личне карте који није потпис овде туженог, те да у списима постоје подаци да је Уговор о кредиту од 28.03.2007. године доспео 22.02.2008. године, док је на меници као датум доспелости наведен датум 27.01.2009. године, а да је Уговор о кредиту од 22.05.2007. године доспео 22.02.2008. године, док је на меници као датум доспелости наведен датум 27.01.2009. године. Обе менице издате су као бланко менице и тужилац их је као поверилац по уговорима о кредиту прихватио као средство обезбеђења плаћања. Имајући у виду да у тренутку када су менице предате тужиоцу није био уписан датум доспећа, оне се по чл. 33 Закона о меници сматрају меницама плативим по виђењу, а које је требало поднети на наплату у року од једне године од дана издавања, из чега даље произилази да је попуњавање менице извршено супротно Закону о меници чиме су злоупотребљене бланко издате менице. Осим тога попуњени износ на меници већи је од износа потраживања које је нашао вештак и то износа потраживања утврђеног у моменту доспећа уговора, те је на овај начин попуњавање менице опет извршено злоупотребом што указује на њихову ништавост. Предложио је да суд одбије тужбени захтев. Трошкове поступка је тражио и определио.

Суд је дана 29.03.2018. године донео пресуду П. бр. 88/12 којом је ставом I изреке

укинуо решење о извршењу на основу веродостојне исправе – менице бившег Општинског суда у Инђији Ив 180/09 од 23.04.2009. године, ставом II изреке обавезао туженог да тужиоцу исплати износ од 21.564.801,09 динара са законском затезном каматом од 17.02.2017. године до исплате и износ од 24.856.020,82 динара са законском затезном каматом почев од 17.02.2017. године до исплате, те ставом III изреке обавезо туженог да тужиоцу надокнади трошкове поступка.

Наведена пресуда укинута је решењем Апелационог суда у Београду Гж 9202/18 од 30.11.2018. године у ставу II и III изреке, као и допунско решење П.бр. 88/12 од 19.07.2018. године исправљено решењем П.бр. 88/12 од 30.03.2018. године, којим је усвојен предлог тужиоца за одређивање привремене мере, те је предмет враћен овом суду на поновно одлучивање.

У поновном поступку суд је у доказном поступку прочитао Уговор о кредиту бр.20071672 од 28.03.2007. године и Уговор о кредиту бр. 20073126 од 22.05.2007. године, меницу АА 1060741 и АА 1075613, овлашћења за попуњавање и коришћење менице од 22.05.2007. године и 28.03.2007. године, пријаву потраживања од 29.01.2009. године, преглед обрачуна камате и аналитичке картице за предметне кредитне партије, решење Привредног суда у Новом Саду Ст.бр.9/2010 од 31.08.2011. године, листу признатих и оспорених потраживања од 26.05.2011. године, измене и допуне плана реорганизације АТП „Војводина“ ад Нови Сад у стечају из јуна 2011. године са прилозима, записник са рочишта за разматрање и усвајање Плана реорганизације од 31.08.2011. године, налаз и мишљење вештака економско-финансијске струке Владимира Зекића, исправку налаза од 11.08.2017. године, допуну налаза од 18.09.2017. године, изјашњења вештака од 25.12.2017. године и 24.01.2018. године, те усмено саслушао вештака, па је на основу савесне и брижљиве оцене како сваког доказа засебно тако и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупне расправе сходно одредби чл. 8 ЗПП-а, утврдио следеће чињенично стање:

- да је правни претходник тужиоца „Чачанска банка“ а.д. са АТП „Војводина“ ад. Нови Сад, као корисником кредита, закључила два уговора о кредиту на износе од по 10.000.000,00 динара и то дана 28.03.2007. године Уговор бр. 20071672 и дана 22.05.2007. године Уговор бр. 20073126,
- да су као средство обезбеђења уредног измирења обавеза по основу ових уговора издате две бланко менице и то дана 28.03.2007. године меницу АА 1060741 за Уговор од 28.03.2007. године и дана 22.05.2007. године меницу АА 1075613 за Уговор од 22.05.2007. године,
- да је у овим меницама као трасант наведен АТП „Војводина“, ремитент „Чачанска банка“ ад, правни претходник тужиоца, а трасат овде тужени,
- да је тужени акцептирао бланко меницу АА 1060741 без протеста ради обезбеђења уредног измирења обавеза по основу Уговора о кредиту од 28.03.2007. године,
- да бланко меница АА 1075613 издата за обезбеђење Уговора од 22.05.2007. године није потписана од стране туженог као акцептанта,
- да је тужени 28.03.2007. године и 22.05.2007. године издао тужиоцу овлашћења да бланко менице попуни тако што ће у меницу уписати износ који дужник дугује на дан попуње менице са каматом, накнадом и другим трошковима, затим уписати клаузулу „без протеста“, те као датум издавања менице уписати датум овлашћења, а у свему осталом меницу попунити у складу са Законом и својим потребама,

- да је тужилац прву меницу АА 1060741, издату 28.03.2007. године, попунио на износ од 11.425.144,83 динара, а другу АА 1075613, издату 22.05.2007. године, на износ од 11.417.543,73 динара и то обе са роком доспећа 27.01.2009. године,
- да дуг по основу Уговора о кредиту од 28.03.2007. године на дан доспећа менице 27.01.2009. године износи 11.865.776,55 динара (главница и камата), а на дан вештачења 17.02.2017. године 21.341.361,00 динара (главница 10.119.165,25 динара, а камата 11.222.193,75 динара),
- да дуг по основу Уговора о кредиту од 22.05.2007. године на дан доспећа менице 27.01.2009. године износи 11.951.736,02 динара (главница и камата), а на дан вештачења 17.02.2017. године 24.856.020,82 динара (10.376.328,80 динара, а камата 14.479.692,02 динара).

Наведене чињенице утврђене су на основу неспорних навода странака и изведених доказа.

Релевантне чињенице за одлучивање у овој правној ствари суд је утврдио из писаних доказа и налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке Владимира Зекића са накнадном допуном и изјашњењима. Тако је, из писаних доказа и то Уговора о кредиту, издатих овлашћења и меница, суд утврдио чињенице које се тичу самог закључења Уговора о кредиту (да је правни претходник тужиоца са АТП „Војводина“ ад. Нови Сад, као корисником кредита, закључио два уговора о кредиту на износе од 10.000.000,00 динара, дана 28.03.2007. године и дана 22.05.2007. године) али и средства обезбеђења тих уговора – издатих меница (да су ради уредног измирења обавеза по основу ових уговора издате две бланко менице и то дана 28.03.2007. године и дана 22.05.2007. године) и начина на који су менице издате (да је у меницама као трасант наведен АТП „Војводина“, ремитент „Чаянска банка“ ад. правни претходник тужиоца, а трасант овде тужени), односно начина на који су попуњене (да је тужилац менице попунио са роком доспећа 27.01.2009. године, да је тужени акцептирао бланко меницу издату 28.03.2007. године, док меница издата 22.05.2007. године за обезбеђење Уговора од 22.05.2007. године није потписана од стране туженог као акцептанта), те овлашћења издатих ради попуњавања меница које је тужени издао тужиоцу 28.03.2007. године и 22.05.2007. године (да се у менице упише износ који дужник дугује на дан попуње менице са каматом, накнадом и другим трошковима, да се упише клаузула „без протеста“, а као датум издавања менице упише датум овлашћења).

Чињенице које се тичу доспелости обавезе из главног посла, односно стања дуга на тај дан, као и на дан попуњавања менице и дан вештачења, суд је утврдио из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке Владимира Зекића са допуном, усменим и писаним изјашњењима, који је у потпуности прихватио јер је, по оцени суда, јасан, довољно аргументован и дат у складу са правилима струке, налазећи при том да су првобитно изјављене примедбе тужене, као и одређене нејасноће и омашке из основног налаза, управо отклоњене исправком налаза од 11.08.2017. године, допуном налаза од 18.09.2017. године, писаним изјашњењем од 25.12.2017. године и 24.01.2018. године, те усменим изјашњењем вештака датог на рочишту дана 29.03.2018. године и 24.12.2019. године, док се преостале примедбе односе на правна питања, те као такве нису могле бити од утицаја на другачију оцену налаза вештака. Тако је из налаза вештака са корекцијом извршеном 11.08.2017. године, 24.01.2018. године и 29.03.2018. године, суд утврдио да дуг

по основу Уговора о кредиту од 28.03.2007. године на дан доспећа 23.12.2007. године износи 10.081.319,06 динара, на дан доспећа менице 27.01.2009. године - 11.865.776,55 динара (главница и камата), а на дан вештачења 17.02.2017. године - 21.341.361,00 динара (главница 10.119.165,25 динара, а камата 11.222.193,75 динара), а да дуг по основу Уговора о кредиту од 22.05.2007. године на дан доспећа 22.0.2008. године износи 10.383.681,70 динара, на дан доспећа менице 27.01.2009. године - 11.951.736,02 динара (главница и камата), а на дан вештачења 17.02.2017. године - 24.856.020,82 динара (10.376.328,80 динара, а камата 14.479.692,02 динара).

Примењујући материјално право на утврђено чињенично стање релевантно за одлучивање у овој правној ствари, суд је нашао да је тужбени захтев тужиоца **ДЕЛИМИЧНО ОСНОВАН**.

Одлучујући о основаности тужбеног захтева суд је пошао од одредаба Закона о меници релевантним за доношење одлуке у овој правној ствари.

Наиме, меница је писмена исправа, издата у прописаној форми (строго формална), којом једно лице издаје налог другом лицу да у одређено време (на одређени дан, на одређено време од дана издања, по виђењу и на одређено време по виђењу) и на одређеном месту, исплати одређену суму новца лицу које је у тој писменој исправи наведено или по његовој наредби, обавезујући се и само да је исплати, ако то не учини лице коме је налог упућен.

Према форми, коју Закон прописује, постоје две основне врсте меница, и то: трасирана меница (чл. 1) и сопствена меница (чл. 107), која садржи све елементе као и трасирана меница, осим имена онога који треба да плати (трасат) и означена места и дана издања менице. Разлика наведених форми меница је у томе што код трасиране менице, издавалац менице (трасант) даје налог другом лицу (трасату – по правилу свом дужнику), да меницу плати трећем лицу (ремитенту – по правилу повериоцу), а код сопствене менице обавезује се само њен издавалац (трасант), тј. да ће он меницу платити означеном лицу (ремитенту), па ако трасант значи као трасата себе, онда постоји тзв. сопствена трасирана меница, у којој су трасант и трасат једно лице.

Сходно одредби чл. 1 Закона о меници трасирана меница садржи: 1) означавање да је меница, написано у самом слогу исправе, на језику на коме је она састављена; 2) безусловни упут да се плати одређена свота новца; 3) име онога који треба да плати (трасат); 4) означавање доспелости; 5) место где плаћање треба да се изврши; 6) име онога коме се или по чијој наредби мора платити (ремитент); 7) означавање дана и места издања менице; 8) потпис онога који је меницу издао (трасант). Исправа у којој не би било ма којег од састојака побројаних у овом члану не вреди као трасирана меница, осим у следећим случајевима који су одређени, односно да се трасирана меница у којој није означена доспелост сматра као меница по виђењу, да, ако није нарочито одређено, важи као место плаћања, а уједно и као место трасатовог пребивања, оно место које је назначено поред трасатовог имена, те да се трасирана меница на којој није назначено место издања сматра да је издата у месту које је означено поред трасантовог потписа (чл. 2).

Ималац трасиране менице, као и онај који је само држи, може је, све до доспелости,

поднети на акцептирање трасату у месту његовог пребивања (чл. 20). Акцепт се пише на самој меници, изражава се речју „признајем“, „примљена“, „прихваћена“ или којом другом речју која то исто значи, акцепт потписује трасат, а као акцент вреди и сам трасатов потпис када је стављен на лице менице (чл. 24 ст. 1). Акцептом се трасант обавезује да меницу плати о доспелости (чл. 27. ст. 1).

Дакле, у складу са одредбама Закона о меници, трасат се означаје као дужник. Он вуче меницу на себе, па је може одмах акцептирати или се датум акцептирања одређује неким датумом када ималац менице исту подноси на акцептирање дужнику. То се све уређује споразумом између правних лица у вези њиховог дужничко-поверилачког односа. Трасат је, дакле, лице коме трасант упућује налог да о доспелости исплати меничну своту ремитенту и он није менични дужник док не стави свој потпис тј. акцептира меницу.

Речи „и ставите исту у рачун“ значе да је трасант дужан да обавести трасата да је на њега вукао меницу, пре него што је меницу акцептирао, а исте речи само са речима „без извештаја“, значе да трасат већ зна за ову меницу, те да не треба посебно да буде обавештен о обавези акцептирања. Потписом на меници да признаје менични износ, трасат се надаље третира као акцептант, односно постаје главни дужник, без обзира да ли ће се меница даље преносити или не. Клаузулом „без протеста“ или „без трошкова“ се олакшава положај ремитента јер се искључује обавеза ремитента да у случају да трасат одбије да акцептира или плати по меници пред судом покрене поступак који има за сврху да се веродостојно утврди да трасат није акцептирао или исплатио меницу.

Меница која у моменту издавања, вољом самог издаваоца, не садржи све битне меничне елементе, а предаје се меничном повериоцу са овлашћењем да је касније попуни сагласно споразуму са издаваоцем или сагласно споразуму из основног посла ради кој је та меница издата, ако не постоји посебан споразум о попуни, јесте бланко меница. Такву меницу задржава поверилац до дана доспелости плаћања дуга, па ако дуг не буде плаћен у уговореном року, поверилац попуњава потписану бланко меницу, у којој се као трасат наводи дужник, који може одмах или касније - према споразуму, да акцептира такву меницу, потписујући себе и као трасата (дужника) и као признаваоца свога дуга по меници.

У време доспелости потраживања повериоца, он попуњава бланко меницу, тако што, поред осталих садржаја трасиране менице, уписује износ главног дуга (са каматом, ако је уговорена), тачно означајући те податке према споразуму, затим се наводи место издавања менице, што је место трасанта, а као дан када је меница издата узима се оно време како је то споразумом утврђено. Датум доспећа плаћања меничног износа наводи се такође према споразуму трасанта и трасата, а ако је тај рок протекао, ималац менице не губи право да на меницу стави дан када се доспелост утврђује.

Према одредби чл. 16 Закона, лица против којих је постављен захтев да испуне своје обавезе из менице не могу према њеном имаоцу истицати приговоре који имају основа у њиховим личним односима са трасантом или с којим ранијим имаоцем менице, осим ако је садашњи ималац менице, приликом њеног стицања, свесно поступио на штету дужника, а ако је меница, која је у време издања била непотпуна, накнадно испуњена противно постојећем споразуму, повреда овог споразума не може се приговорити имаоцу менице, осим ако ју је стекао зломислено или ако је при стицању менице поступио с

великом немарношћу.

У конкретном случају, како то произилази из утврђеног чињеничног стања, правни претходник тужиоца, „Чачанска банка“ а.д. је са АТП „Војводина“ ад. Нови Сад, као корисником кредита, закључила два уговора о кредиту на износе од по 10.000.000,00 динара и то дана 28.03.2007. године и дана 22.05.2007. године. Ради уредног измирења обавеза по основу уговора издате су две бланко, трасиране менице (АА 1060741 дана 28.03.2007 године и АА 1075613 дана 22.05.2007. године), где је трасант АТП „Војводина“, ремитент „Чачанска банка“ ад, правни претходник тужиоца, а трасат овде тужени, обе имају клаузулу по наредби „Чачанке банке“ и без протеста, са доспећем 27.01.2009. године. Тужени је акцептирао меницу АА 1060741 без протеста ради обезбеђења уредног измирења обавеза по основу Уговора о кредиту од 28.03.2007. године, а приликом издавања менице је потписао менично овлашћење, док на меници АА 1075613 издатој као обезбеђење уредног измирења обавеза по основу Уговора од 22.05.2007. године, нема потписа туженог већ је су само писаним словима исписане речи признајем без протеста, име и презиме Илија Делић, као и адреса становања, број личне карте и ЈМБГ.

Код тако утврђеног чињеничног стања суд налази да тужени основано истиче да меница АА 1075613 није потписана од стране туженог, прецизније да није акцептирана, која околност указује на то да тужени није менични дужник, те тиме ни пасивно легитимисан у односу на ово потраживање. Наиме, као што је већ обазложено, акцент се по правилу пише на самој меници и изражава се речју „признајем, „примљена“ и сл. и тај акцент својеручно потписује трасат. Својим потписом да признаје менични износ он се даље третира као акцептант, односно постаје главни дужник, без обзира да ли ће се меница даље преносити или не. Док се издата меница не акцептира трасант, у овом случају АТП „Војводина“, одговара свом повериоцу означеном на меници, овде тужиоцу. Из наведених разлога, суд је одбио тужбени захтев у делу који се односи на обавезивање туженог да тужиоцу по основу издате менице АА 1075613 исплати износ од 24.856.020,82 динара.

Међутим, наводи туженог да потпис на меници АА 1060741 није његов потпис, остали су непоткрепљени адекватним доказима, обзиром да тужени на коме је терет доказивања ове чињенице, у прилог своје тврдње није предложио извођење доказа графолошким вештачењем, због чега је суд о овој чињеници, дакле да је потпис Илија Делић на меници, својеручни потпис овде туженог, закључио применом правила о терету доказивања.

Код утврђене чињенице да је тужени акцептирао меницу АА 1060741, суд је у вези ове менице, надаље, ценио и остале приговоре истакнуте од стране туженог. Као што је већ наведено, у овој меници тужени се појављује као трасат, а правни претходник тужиоца као ремитент, док се АТП „Војводина“ а.д. појављује као трасант. Реч је о бланко меници, код које је поверилац овлашћен да је накнадно попуни сагласно овлашћењу или сагласно споразуму из основног посла ради којег је та меница издата, ако не постоји посебан споразум о попуни. На основу овлашћења од 28.03.2007. године, тужилац је био овлашћен да бланко меницу АА 1060741, акцептирану од стране туженог, попуни тако што ће у меницу уписати износ који дужник дугује на дан допуне менице са каматом, накнадом и другим трошковима, затим уписати клаузулу „без протеста“, те као датум издавања менице уписати датум овлашћења, а у свему осталом меницу попунити у складу са

Законом и својим потребама. Он је меницу попунио управо у складу са издатим овлашћењем на износ дуга на дан попуњавања менице 27.01.2009. године.

С тим у вези, суд налази да су неосновани наводи туженог да је као рок доспећа менице требало навести датум доспећа обавезе из основног посла из разлога што, иако је реч о средству обезбеђења извршења обавезе из основног посла, то првенствено значи да она не може бити попуњена пре доспелости обавезе из основног посла, а како је реч о бланко меници, тужилац је овлашћен да након доспелости обавезе из главног посла попуни све битне елементе које она није садржала у моменту издавања, па и доспелост, тако што ће као доспелост навести дан попуњавања менице. У конкретном случају не ради се о меници која доспева по виђењу и која се у смислу одредбе чл. 33 Закона о меници подноси на наплату у року од 1 године од издавања, па је следствено томе, тужилац био овлашћен да на дан доспелости менице на износ главног дуга обрачуна и камату, како је то одређено овлашћењем за попуњавање и коришћење менице од 28.03.2007. године. Осим тога, тужилац је, супротно наводима туженог, имао право да ту меницу поднесе директно на наплату, обзиром да садржи одредбу „без протеста“, што према одредби чл. 52 ст. 1 Закона о меници значи да чак и у ситуацији да је протекао рок за подношење менице на исплату, тужилац не би могао да изгуби своја права према акцептанту, овде туженом.

Такође је неоснован навод туженог да је тужилац попунио меницу супротно споразуму странака, тиме што је менична свота уписана на износ који је већи од дуга по уговору о кредиту, што меницу чини ништавом. Наиме, тачност уписаног износа меничне своте, била она виша или нижа од стварног дуга, није разлог за ништавост менице у смислу одредбе чл. 2 у вези чл. 1 тачка 2 Закона о меници, будући да одредба чл. 1 тачка 2 прописује да трасирана меница садржи безусловни упут да се плати одређена свота новца, дакле, не и да уписана свота нужно мора бити тачна нити (не)тачност уписане меничне своте представља валидан доказ да је поверилац меницу попунио супротно споразуму странака. Тачност уписане меничне своте утиче само на висину максималне меничне обавезе, преко које менични дужник не може да одговара, а меничним приговором изјављеним у смислу чл. 16 Закона о меници, дужник може да доказује да је обавеза нижа од уписане, тако да се на основу економско-финансијског вештачења утврђује стварни износ меничног дуга тужене, па је могуће да се евентуално на тај начин издејствује одбијање захтева имаоца менице за наплату у целини или делимично.

Према налазу и мишљењу судског вештака економско-финансијске струке са каснијим изјашњењима, дуг по основу Уговора о кредиту од 28.03.2007. године на дан доспећа менице 27.01.2009. године износи 11.865.776,55 динара (главница и камата). Како је меница по овом уговору попуњена на износ од 11.425.144,83 динара, као несумњив намеће се закључак да је меница попуњена на износ који је мањи од стварног износа дуга на дан издавања менице, а у складу са издатим овлашћењем.

Полазећи од налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке према коме укупан дуг на дан вештачења 17.02.2017. године по основу Уговора о кредиту од 28.03.2007. године износи 21.341.361,00 динара од чега главницу чини износ од 10.119.165,25 динара, а камату износ од 11.222.193,75 динара, суд је обавезао туженог да тужиоцу на име дуга по овом уговору исплати износ од 21.341.361,00 динара (који представљају главницу са обрачунатом каматом до 17.02.2017. године), при чему је на

износ главнице од 10.119.165,25 динара, досудио законску затезну камату за период од 18.02.2017. године па до исплате сходно чл. 277 Закона о облигационим односима.

Како је тужилац на име дуга из Уговора од 28.03.2007. године потраживао износ од 21.564.801,09 динара, суд је код утврђене чињенице да дуг по овом уговору износи 21.341.361,00 динара, преко досуђеног а до траженог износа одбио захтев као неоснован.

Такође, суд је одбио тужбени захтев за износ законске затезне камате на износ обрачунате камате - на износ од 11.222.193,75 динара, обзиром да овај износ представља обрачунату камату на коју тужилац нема право да му се досуди камата у смислу чл. 279 Закона о облигационим односима, који изричито прописује да на доспелу а неисплаћену камату не може тећи затезна камата.

Дакле, имајући у виду да је вештак већ извршио обрачун законске затезне камате на износ главног дуга, који обрачун чини износ од 11.222.193,75 динара, те тако укупан дуг са каматом износи 21.341.361,00 динара, то је суд одлучујући о камати обавезао туженог да за период од 18.02.2017. године, дан након вештачења, па до исплате, плати тужиоцу законску затезну камату на износ главног дуга од 10.119.165,25 динара, док је захтев за плаћање законске затезне камате на износ од 11.222.193,75 динара почев од 18.02.2017. године па до исплате, одбио као неоснован, јер би се досуђивање камате на начин како је то тужилац потраживао представљало досуђивање камате на камату (досуђивање камате на већ обрачунати износ камате).

Приликом доношења ове одлуке суд је ценио и све друге наводе парничних странака и изведене доказе, али их код утврђеног чињеничног стања и заузетог правног становишта посебно не образлаже, надајући да исти нису од утицаја на другачију одлуку суда у овој правној ствари.

Одлучујући о предлогу за одређивање привремене мере суд је нашао да је предлог неоснован из разлога што се предлогом одређивање привремене мере тражи забрана отуђења, односно оптерећења непокретности које нису у својини туженог, како то произилази из званичних података добијених путем средства јавног информисања - интернет сајта РГЗ Службе за катастар непокретности, па је на основу чл. 418 у вези чл.459 Закона о извршењу и обезбеђењу донео одлуку као ставу III изреке пресуде.

Одлука о трошковима парничног поступка донета је на основу чл. 153 став 1 и чл.154, а у вези чл. 163 став 1 ЗПП-а, а досуђени износ чине трошкови тужиоца на име заступања од стране пуномоћника из реда адвоката и то:

- за састав 7 образложених поднесака износ од по 37.500,00 динара,
- за приступ на 8 одржаних рочишта износ од по 39.000,00 динара,
- на име трошкова вештачења износ од 98.400,00 динара,
- за судску таксу на предлог за извршење износ од 65.000,00 динара и за судску таксу на одлуку износ од 97.500,00 динара,

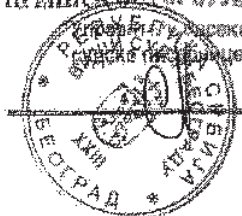
што све укупно износи 835.400,00 динара, одмерено обзиром на вредност предмета спора према АТ и ТТ важећим у време пресуђења, с тим што околност да је тужбени захтев делимично усвојен није била од значаја за другачији обрачун трошкова обзиром да су трошкови обрачунати према вредности усвојеног дела.

Са свега наведеног одлучено је као у изреци пресуде.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против ове пресуде може се изјавити жалба
Апелационом суду у Београду у року од 15 дана
од дана пријема писменог отправака пресуде,
а преко овог суда.

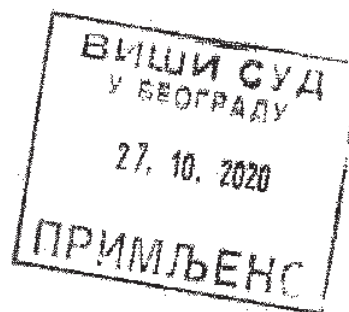
СУДИЈА
Судећи: *Док. Ђукић*
ЗА ТАЧНОСТ ПРЕПИСА ПОТВРЂУЈЕ:

09. 11. 2020

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД
У БЕОГРАДУ
Гж 2289/20
23.9.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорице Булајић, председника већа, Ирене Вуковић и Маје Чогурић, чланова већа, у парници тужиоца "Налкбанк" а.д. Београд, Милутина Миланковића бр. 9ж, кога заступа пуномоћник адвокат Ксенија Сорајић Баковић из Београда, Булевар Михаила Пупина бр. 10Л, против туженог Илије Девића из Београда, Виле Равијојле бр. 9, кога заступа пуномоћник адвокат Владимир Добрић из Београда, Бирчанинова бр. 15, ради дуга, одлучујући о жалбама парничних странака изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду П 19832/18 од 23.12.2019. године, у седници већа одржаног дана 23.9.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе тужиоца и туженог, па се **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 19832/18 од 23.12.2019. године у ставу првом изреке, као и у делу става другог изреке којим је одлучено о потраживању тужиоца из менице серије АА 1075613, и то у делу којим је одбијен захтев тужиоца да се обавезе тужени да му на износ од 14.479.692,02 динара исплати законску затезну камату почев од 17.2.2017.године до исплате.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Београду П 19832/18 од 23.12.2019. године, у делу става другог изреке којим је одлучено о потраживању тужиоца из менице серије АА 1075613, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени да тужиоцу исплати износ од 24.856.020,82 динара, са законском затезном каматом на износ од 10.376.328,80 динара почев од 17.2.2017.године до исплате, у року од 15 дана од дана достављања преписа пресуде.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка у ставу четвртм изреке пресуде Вишег суда у Београду П 19832/18 од 23.12.2019. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 947.900,00 динара, у року од 15 дана од дана достављања преписа пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, као **НЕОСНОВАН**.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име дуга исплати износ од 21.341.361,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 10.119.165,25 динара почев од 28.2.2017.године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да му на име дуга исплати преко досуђеног износа од 21.341.361,00 динара до траженог износа од 21.564.801,09 динара, износ од 223.440,09 динара, са законском затезном каматом почев од 17.2.2017.године до исплате, законску затезну камату на износ од 11.222.193,75 динара почев од 18.2.2017.године до исплате, као и износ од 24.856.020,82 динара са законском затезном каматом почев од 17.2.2017.године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован предлог тужиоца за одређивање привремене мере којом би се туженом забранило отуђење и оптерећење непокретности уписаних у ЛН бр. 832 КО Нови Сланкамен, и то: кат. парц. бр. 3250/2-њива Грабовци, површине 19.818 м², кат. парц. бр. 3251/2-ливада Грабовци, површине 3.273 м², кат. парц. бр. 3252/2-њива Грабовци, површине 8.632 м², кат. парц. бр. 3396/1-ливада Грабовци, површине 1.129 м², кат. парц. бр. 3395/1-њива Грабовци, површине 13.208 м², кат. парц. бр. 3395/6-њива Грабовци, површине 1.283 м², кат. парц. бр. 3123/2-њива Боронлук, површине 20.150 м², кат. парц. бр. 3123/21-њива Боронлук, површине 959 м², кат. парц. бр. 3123/3-њива Боронлук, површине 26.415 м², кат. парц. бр. 3123/24-њива Боронлук, површине 305 м², кат. парц. бр. 3112/21-њива Веч, површине 17.264 м², кат. парц. бр. 3414-њива Грабовци, површине 11.858 м². Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 835.400,00 динара.

Против наведене пресуде жалбе су благовремено изјавили тужилац и тужени, побијајући је из свих законских разлога, тужилац у ставу другом, и то само у делу којим је одлучено о потраживању тужиоца из менице серије АА 1075613 и у ставу четвртм изреке, како произлази из навода жалбе, док је тужени пресуду побијао у ставу првом и четвртм изреке.

Испитујући првостепену пресуду у границама прописаним чланом 386 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011 са каснијим изменама и допунама), апелациони суд је оценио да је жалба тужиоца основана, а да жалба туженог није основана.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1-3, 5,7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац, који је пословао под пословним именом "Чачанска банка" а.д. са АТП "Војводина" а.д. Нови Сад, као корисником кредита, закључио је два уговора о кредиту којима су кориснику кредита одобрени износи од по 10.000.000,00 динара, и то дана 28.3.2007.године уговор бр. 20071672 (по којем је обавеза корисника кредита доспела 23.12.2007. године) и дана 22.5.2007.године

уговор бр. 20073126 (по којем је обавеза корисника кредита доспела 22.2.2008. године). Као средство обезбеђења измирења обавезе по основу наведених уговора АТП "Војводина" је у својству трасанта издала две бланко менице које је трасирала на туженог (трасата), у којима је као ремитент означена "Чачанска банка" а.д. и то дана 28.3.2007.године меницу АА 1060741, као средство обезбеђења извршења обавезе из уговора бр. 20071672 од 28.3.2007.године, а дана 22.5.2007.године меницу АА 1075613, као средство обезбеђења извршења обавезе из уговора бр. 20073126 од 22.5.2007.године. Тужени је акцептирао меницу АА 1060741, без протеста. Трасант је 28.3.2007. и 22.5.2007.године издао тужиоцу менична овлашћења да бланко менице попуни тако што ће на свакој уписати износ који дужник дугује на дан попуне менице са каматом, накнадом и другим трошковима, затим уписати клаузулу "без протеста", као датум издавања менице уписати датум издавања овлашћења, а у свему осталом меницу попунити у складу са законом и својим потребама. Тужилац је меницу АА 1060741, издату 28.3.2007.године попунио на износ од 11.425.144,83 динара, а меницу АА 1075613, издату 22.5.2007.године на износ од 11.417.543,73 динара, и то обе са роком доспећа 27.1.2009.године. Дуг по основу уговора о кредиту од 28.3.2007.године на дан доспећа менице 27.1.2009.године износио је 11.865.776,55 динара (главница и камата), а на дан 17.2.2017.године (када је извршено вештачење) 21.341.361,00 динара, и то главница 10.119.165,25 динара, а камата 11.222.193,75 динара. Дуг по основу уговора о кредиту од 22.5.2007.године на дан доспећа менице 27.1.2009.године износио је 11.951.736,02 динара (главница и камата), а на дан 17.2.2017.године (када је извршено вештачење) 24.856.020,82 динара, и то главница 10.376.328,80 динара, а камата 14.479.692,02 динара.

На овако правилно утврђено чињенично стање правилно је првостепени суд, имајући у виду да се тужбеним захтевом тражи исплата по основу бланко трасираних меница, применом одредби члана 1, 2, 16, 20, 24 став 1, 27 став 1, 52 став 1 Закона о меници ("Сл. лист ФНРЈ", бр. 104/46, "Сл. лист СФРЈ", бр. 16/65, 54/70, 57/89, "Сл. лист СРЈ", бр. 46/96) обавезао туженог, као главног меничног дужника-акцептанта по основу менице АА 1060741, издате 28.3.2007.године, да тужиоцу исплати износ дуга од 21.341.361,00 динара са законском затезном каматом на износ главног дуга од 10.119.165,25 динара (колико је износио на дан доспећа менице, према обрачуну вештака) почев од 18.2.2017.године, применом одредбе члана 277 ЗОО. Применом одредбе члана 279 став 1 ЗОО одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тражена исплата законске затезне камате на износ обрачунате законске затезне камате од 11.222.193,75 динара (за период од доспелости до вештачења 17.2.2017.године), а одбијен је и тужбени захтев у делу у којем је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу исплати преко досуђеног износа (који је утврђен као укупан дуг по наведеној меници налазом и мишљењем судског вештака) до траженог износа од 21.564.801,09 динара, са траженом законском затезном каматом.

Супротно наводима жалбе туженог, правилно је првостепени суд применио правило о терету доказивања предвиђено одредбом члана 231 ЗПП, којом је одређено да ако суд на основу изведених доказа (члан 8) не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу, о постојању чињенице примениће правила о терету доказивања (став 1). Странка која тврди да има неко право, сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак или остваривање права, ако законом није другачије прописано (став 2).

Странка која оспорава постојање неког права, сноси терет доказивања чињенице која је спречила настанак или остваривање права или услед које је право престало да постоји, ако законом није другачије прописано (став 3). Тако, тужени који оспорава постојање права тужиоца на намирење дуга по основу менице АА 1060741 (од 28.3.2007.године), коју је тужилац приложио као доказ и на којој је испод изјаве о признању дуга написано име и презиме туженог, сноси терет доказивања чињенице да тај потпис није његов према правилима Закона о парничном поступку, с обзиром да Законом о меници у погледу те чињенице нису предвиђена посебна правила доказивања. Због тога није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 1 у вези члана 231 ЗПП, на коју тужени указује у жалби.

Одредбом члана 16 став 2 Закона о меници прописано је да ако је меница, која је у време издања била непотпуна, накнадно испуњена противно постојећем споразуму, повреда овог споразума не може се приговорити имаоцу менице, осим ако ју је стекао зломислено или ако је при стицању менице поступио с великом немарношћу. Дакле, пуноважна је меница коју је менични поверилац накнадно попунио уписивањем битних меничних елемената у складу са правним послом који је био основ за издавање менице и прописима којима је регулисан тај правни посао, а овлашћење издаваоца за накнадно попуњавање менице је додатни необавезни елемент истог основног правног посла и представља изјаву о давању сагласности за накнадно попуњавање менице у складу са правним послом који је био основ за издавање менице и прописима којима је регулисан тај правни посао. Издавалац менице је дужан да исплати меницу која садржи све битне елементе (имајући у виду начело писмености и меничне строгости), а против наплате такве менице се може бранити приговорима по члану 16 ЗОМ и 256 ЗОО, што значи да постоји законска претпоставка пуноважности потпуне менице, и да је на меничном дужнику терет доказивања да је меница попуњена противно основном уговору.

Супротно наводима жалбе туженог, тужилац је меницу АА 1060741 од 28.3.2007.године попунио на основу меничног овлашћења којим је овлашћен да бланко меницу попуни тако што ће уписати износ који дужник дугује на дан попуње менице са каматом, накнадом и другим трошковима, затим уписати клаузулу "без протеста", као датум издавања менице уписати датум издавања овлашћења, а у свему осталом меницу попунити у складу са законом и својим потребама. Имајући у виду да је тужени потписао наведено овлашћење као акцептант (и као законски заступник трасанта), садржина овлашћења му је била позната и са истом се сагласио. На основу овлашћења са оваквом садржином, тужилац, као ремитент, је био овлашћен да одреди датум доспелости менице у складу са својим потребама, те је исправно као датум доспелости уписао датум (27.1.2009.године) када је износ дуга обрачунат и када је попуњена меница.

Како је меница АА 1060741 платива на одређени дан (27.1.2009.године), неосновано се жалбеним наводима туженог истиче да се ради о меници која доспева по виђењу, због чега се не примењује одредба члана 33 став 1 Закона о меници према којој се меница по виђењу мора поднети на исплату у року од једне године од дана издања. Осим тога, евентуалним неподношењем на исплату тужилац не би изгубио право према туженом, као акцептанту, с обзиром да је одредбом члана 52 Закона о меници прописано да протеком рокова за подношење на исплату менице која садржи клаузулу

“без трошкова” ималац менице губи право према свим меничним дужницима осим према акцептанту.

Неосновано се жалбом туженог указује да је тужилац неисправно попунио меницу, те да је због нетачне садржине у погледу меничног износа меница ништава. Како означавање тачног износа дуга на меници није њен елемент у смислу одредбе члана 107 Закона о меници, то уписивање нетачног износа меницу не чини ништавом, нити представља попуњавање менице противно споразуму странака. Меничним приговором, изјављеним у смислу члана 16 Закона о меници, дужник може да доказује да је обавеза нижа од уписане. Како је меничним овлашћењем одређено да је меница издата ради обезбеђења обавеза по уговору о кредиту од 28.3.2007.године, те да је менични поверилац овлашћен да менице попуни уписивањем износа који дужник дугује, са каматом, накнадама и трошковима, а вештачењем преко судског вештака економско-финансијске струке утврђен укупан износ главног дуга и камате по наведеном уговору о кредиту, менични дужник је у обавези да исплати износ главног дуга и камате према налазу вештака, јер је менични поверилац на то овлашћен од стране трасанта, као издаваоца менице и меничног овлашћења.

Из наведених разлога, на основу члана 390 ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке ове пресуде.

Међутим, основано се жалбом тужиоца побија првостепена одлука у делу којим је у целини одбијен као неоснован захтев тужиоца да се обавезе тужени да му исплати износ од 24.856.020,82 динара са законском затезном каматом почев од 17.2.2017.године до исплате, по основу менице АА 1075613, издате 22.5.2007.године.

Одредбом члана 20 Закона о меници предвиђено је да ималац трасиране менице, као и онај који је само држи, може је, све до доспелости, поднети на акцептирање трасату у месту његовог пребивања. Одредба члана 24 став 1 истог закона одређује да се акцепт пише на самој меници, да се изражава речју “признајем”, “примљена”, “прихваћена”, или којом другом речју која то исто значи и да акцепт потписује трасат, а да као акцепт вреди и сам трасатов потпис када је стављен на лице менице. Одредбом члана 27 став 1 истог закона прописано је да се акцептом трасат обавезује да меницу плати о доспелости.

Првостепени суд је као неоснован одбио тужбени захтев којим је тражена исплата износа од 24.856.020,82 динара са законском затезном каматом, погрешно закључујући да меница АА 1075613 од 22.5.2007.године није потписана од стране туженог као акцептанта. Током првостепеног поступка тужени није оспорио да је на наведеној меници писаним словима исписао “признајем, без протеста, Илија (Радована) Девић, са станом у Београду, Ул. Виле Равијојле 9, ЛК. У 133205, ЈМБГ 2507952880033”. Тужени је спорио да је акцептирао меницу истичући да на тој меници нема његовог потписа испод јединственог магичног броја грађана (у поднеску од 27.11.2017.године, као и на рочишту за главну расправу одржаном 20.11.2019.године), али није оспоравао наводе тужиоца да је он лично својеручно написао да признаје дуг, без протеста, своје име и своје личне податке. Потпис представља својеручно исписивање личног имена, а Закон о меници не одређује на који начин менични

дужник-акцептант који треба да се потпише, то треба да учини, односно каква треба да буде ознака његовог личног имена (да ли лично име треба да буде написано одређеним писмом, писаним или штампаним словима и др.). Такође, није одређено ни то да потпис вреди само уколико се менични дужник потпише на начин на који иначе у правном животу то чини, јер би у том случају морала постојати и обавеза депоновања потписа дужника, која би имала за циљ могућност упоређивања депонованог потписа са потписом на исправи који мора бити исти као депоновани потпис. Меница јесте строго формални акт због чињенице да је апстрактна и да менични дужник који преузима меничну обавезу, својим потписом на меници управо потврђује да је са обавезом сагласан и да је прихвата, што је тужени несумњиво учинио јер је лично својеручно написао да признаје дуг, без протеста, своје личне податке, као и своје лично име у складу са меничним овлашћењем које је такође потписао у својству акцептанта. Оцена испуњености услова форме из члана 24 став 1 Закона о меници, захтевом да се менични дужник-акцептант на меници потпише како то иначе чини у правном животу, представљао би претерани правни формализам који не би имао своје оправдање ни код строго формалног посла какав је овај, већ би водио изигравању обавезе са којом се тужени несумњиво сагласио исписивањем свог личног имена на меничном овлашћењу и акцепту на самој меници. Због тога, по налажењу апелационог суда, првостепени суд погрешно је закључио да тужени није потписао акцепт, те да није акцептирао спорну меницу.

Акцептирањем менице АА 1075613 од 22.5.2007.године, тужени се обавезао да тужиоцу као ремитенту исплати износ дуга са каматом и трошковима по наведеној меници. Како је вештачењем утврђено да је стваран износ дуга по наведеној меници на дан 17.2.2017.године износио 24.856.020,82 динара, и то главница у износу од 10.376.328,80 динара (колико је износила на дан доспелости менице), а камата 14.479.692,02 динара (обрачуната од доспелости до дана вештачења 17.2.2017.године), применом одредбе члана 27 став 1 Закона о меници, у наведеном делу преиначена је првостепена одлука на основу члана 394 тачка 3 ЗПП, тако што је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 24.856.020,82 динара са законском затезном каматом на износ од 10.376.328,80 динара, која је досуђена применом одредбе члана 277 став 1 ЗОО почев од 17.2.2017.године, као дана вештачења, када је извршен обрачун камате до тог датума.

Правилном применом одредбе члана 279 став 1 ЗОО побијаном пресудом је одбијен као неоснован захтев за исплату законске затезне камате на износ обрачунате камате од 14.479.692,02 динара почев од 17.2.2017.године до исплате, па је применом одредбе члана 390 ЗПП првостепена пресуда потврђена и у том делу.

Како је преиначена одлука о тужбеном захтеву, то је у ставу трећем изреке ове пресуде применом одредбе члана 165 став 2 у вези члана 153 став 2 ЗПП, према успеху тужиоца у спору, преиначено и решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу четвртом изреке побијане пресуде. Према успеху у спору, применом Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Таксене тарифе из Закона о судским таксама, тужиоцу припадају трошкови потребни за вођење парничног поступка у смислу одредбе члана 154 ЗПП, и то на име састава седам образложених поднеска у износу од по 45.000,00 динара, заступања на осам одржаних рочишта у износу од по

46.500,00 динара, трошкова вештачења у износу од 98.400,00 динара, судских такси на предлог за извршење и одлуку у износу од 65.000,00 динара и такеу на пресуду у износу од 97.500,00 динара, укупно 947.900,00 динара, одмерено према вредности предмета спора.

Пошто тужени није успео са жалбом, то му не припадају трошкови другостепеног поступка због чега је, на основу члана 165 став 1, у вези члана 153 ЗПГ, одлучено као у ставу четвртом изреке ове пресуде.

Председник већа-судија
Зорана Булајић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић

16.08.2021

Република Србија
ПРИВРЕДНИ СУД У БЕОГРАДУ
Број: 9 П 4172/2020
09.07.2021.године
Ул. Масарикова бр.2
Београд

ПРИВРЕДНИ СУД У БЕОГРАДУ, судија Биљана Кантар, као судија појединац, у правној ствари тужиоца „MANCOOP“ DOO BEOGRAD U STEČAJU, Београд, ул. Булевар Франше Д Епареа бр. 66, матични број 07806256, чији је пуномоћник Миша Рајковић, адвокат из Београда, ул. Нушићева бр. 6/2, против тужене АНБЕЛКЕ ДЕВИЋ из Београда, ул. Виле Равијојле бр. 9, чији је пуномоћник Владимир Добрић, адвокат из Београда, ул. Бирчанинова бр. 15, и потенцијалног умешача на страни тужиоца CREDIT AGRICOLE BANKA SRBIJA AD NOVI SAD, чији је пуномоћник Ана Лазаревић, адвокат из Београда, ул. Интернационалних бригада бр. 69, ради утврђења, вредност предмета спора 36.000.000,00 динара, након одржаног рочишта 09.07.2021. године у присуству пуномоћника парничних странака и потенцијалног умешача, донео је

РЕШЕЊЕ

I УСВАЈА СЕ предлог тужиоца „MANCOOP“ доо Београд, у стечају за одређивање привремене мере и забрањује туженој АНБЕЛКИ ДЕВИЋ из Београда располагање, односно отуђење и оптерећење следећих непокретности:

- пословног објекта габарита 29,39x11,39+18,07x11,39 спратности ПР+ПК у коме су у приземљу смештени боксови за тркачке коње и са пратећим вишенаменским простором укупне површине П=464,23м², а у поткровљу канцеларије и апартмани укупне површине 271,99 м² што чини укупну корисну површину изграђеног пословног објекта 736,22м² у Београду у ул. Службени пут бр. 5 на кат.парцели бр. 1594 старог премера КО Београд 6 односно 11594 новог премера КО Чукарица и
- објекта-салон аутомобила и продавница резервних делова са кафеом између ул. Гучевске, аутопута и излазне петље у ул. Франше Д Епареа бр. 66 постојећег на кат.парцелама 2521, 2553, 2556, 2557 и 2558 КО Београд 5, спратности ПО+ПР+ГА укупне површине П=346,47м² са припадајућим терасама површине П=100,30м² у приземљу и на галерији и пратећим садржајима у подруму (магацин, котларница, гардероба и др.) П=316,44м².

II Привремена мера ће трајати до правноснажног окончања овог спора.

Образложење

У парничном поступку пред овим судом П. 3451/12, по тужби тужиље Анђелке Девих из Београда против тужених: 1. „MANCOOP“ доо Београд, у стечају, 2. „MULATUR“ доо Београд, 3. Илије Девих из Београда и 4. Златице Девих из Београда, у ком је предмет спора утврђење ништавости Уговора о оснивању друготуженог „МУЛАТУР“ ДОО Београд, закљученог између „MANCOOP“ доо Београд, Илије Девих и Златице Девих из Београда, и овереног пред судом под Ов 14302/09 од 03.11.2009. године, а којим су као неновчани улог унете непокретности наведене у изреци овог решења, и ради утврђења да је тужила Анђелка Девих из Београда власник наведених непокретности по Уговору о купопродаји непокретности који је оверен пред Другим општинским судом у Београду под Ов 88072/06 од 11.09.2006. године, тамо првотужени „MANCOOP“ доо Београд, у стечају је поднео противтужбу која је раздвојена ради одвојеног расправљања и заведена сада под бројем П 4172/20.

Предмет те противтужбе а сада тужбе је утврђење да је ништав наведени Уговор о купопродаји непокретности закључен између правног претходника тужиоца „MANCOOP“ доо Београд и тужене Анђелке Девих из Београда што је тужена дужна да трпи и обавезивање тужене да тужиоцу преда у несметани посед у виђеном стању непокретности ближе наведене у изреци овог решења. Уколико Суд не усвоји основни тужбени захтев тужилац је предложио да се усвоји евентуални тужбени захтев за утврђење да спорни уговор о купопродаји наведених непокретности не производи правно дејство према стечајном маси тужиоца те да је тужена дужна да трпи намирење трећег лица-повериоца тужиоца на предметним непокретностима као делу стечајне масе тужиоца „MANCOOP“ доо Београд, у стечају, као и обавезивање тужене да тужиоцу преда у несметани посед у виђеном стању предметне непокретности. У тужби је предложио да суд усвоји привремену меру забране туженој да располаже предметним непокретностима до правноснажног окончања овог спора.

Решењем овог суда П 4172/20 од 27.01.2021. године суд је одбио предлог тужиоца за одређивање привремене мере.

Решењем Привредног апелационог суда Пж 2501/21 од 21.04.2021. године наведено решење је укинато и списи враћени на поновно одлучивање.

У поновном поступку суд је прочитао писане доказе у списима и одлучио као у изреци а из следећих разлога:

Тужбени захтев тужилац заснива на чињеницама да је АТП “ВОЈВОДИНА” АД Нови Сад чији је већински власник акција Илија Девих (а који је уједно и оснивач правног претходника тужиоца са 100% и отац тужене), закључила дана 06.06.2006. године са правним претходником CREDIT AGRICOLE BANKA SRBIJA AD NOVI SAD Уговор о кредиту бр. 00-421-0102529.7, док је правни претходник тужиоца преузео обавезе по овом кредиту као јемац-платац, за износ од 7.831.000,00 евра односно 676.626.591,60 динара са каматом утврђеној по столи тромесечног еурибора +4,5% на годишњем нивоу. Наведеним Уговором о кредиту правни претходник тужиоца се обавезао да ће тада неукњижене објекте у Београду ул. Службени пут бр. 5 и Франше Д Епареа бр. 66 заложити као обезбеђење у корист банке за наведени кредит. По том основу правни претходник тужиоца је 30.06.2006. године са банком закључио и оверио под Ов 6601/06 Уговор о хипотеци којим је заложено објекат у ул. Франше Д Епареа бр. 66. У одредби чл. 2. став 2. Уговора стоји да је непокретност од стране судског вештака процењена на износ од 490.836.000,00 динара. Истог дана правни претходник тужиоца је са банком закључио и пред судом оверио под Ов 6602/06 Уговор о хипотеци, а којим је заложено објекат у Београду у ул. Службени пут бр. 5. У члану 2. став 2. тог Уговора се наводи да је непокретност од стране

судског вештака процењена на износ од 109.624.500,00 динара. Предметне непокретности су од стране судског вештака процењене на укупан износ од 600.460.500,00 динара. Правни претходник тужиоца се обавезао да наведене објекте укњижи и да одмах након тога омогући упис хипотека у корист банке. Уместо да то учини, исти је са ћерком свог оснивача, туженом Анђелком Девић закључио Уговор о купопродаји непокретности који је оверен пред судом под Ов 88072/06 од 11.09.2006. године и продао јој предметне непокретности за износ од 8.700.000,00 динара, што у односу на процењену вредност непокретности представља 1,5 % њихове вредности. Тужилац истиче да је на наведени начин његов правни претходник очигледно покушао да изигра повериоце. Ово посебно имајући у виду да се у одредби чл. 2. Уговора наводи да продавац гарантује да на истим непокретностима не постоје никакви терети нити права у корист трећих лица иако су правни претходник тужиоца и тужена знали односно морали знати да су непокретности заложене у корист банке, за обавезе АТП "ВОЈВОДИНА" АД Нови Сад по Уговору о кредиту. Тужена никада није платила купопродајну цену за наведене непокретности нити су јој исте предате у посед од стране тужиоца. Тужилац сматра да се ради о недонуштеном основу јер су учесници у овом правном послу закључили предметни уговор у намери да оштете повериоце тужиоца, с обзиром да се на наведени начин правни претходник тужиоца лишио целокупне имовине која је практично без накнаде пренета туженој Анђелки Девић, ћерки његовог оснивача Илије Девића.

Указујући даље на чињеницу да је уговор о купопродаји непокретности закључен односно оверен око 4 године пре подношења предлога за покретања стечаја над тужиоцем те да се ради о правном послу уз незнатну накнаду која никада није исплаћена, као и да је у том тренутку тужилац као јемац-платецац по уговору о кредиту имао обавезе које премашују вредност његове имовине, тужилац сматра да су се стекли услови за побијање наведеног правног посла. Истиче да су закључењем наведеног Уговора оштећени повериоци тужиоца при чему су правни претходник тужиоца и тужена знали да на тај начин исти постаје неспособан за плаћање својих обавеза јер су га лишили целокупне имовине, у ситуацији када је привредно друштво као јемац-платецац по уговору о кредиту од 06.06.2006. године задужено за износ од 7.831.000,00 евра. Из наведеног произлази јасна намера да се оштете повериоци тужиоца, те како тужила тврди да је у поседу непокретности и да може даљим располагањима да их отуђи и оптерети, тужилац је тражио да суд усвоји предложену привремену меру. Истакао је да тужилац не мора доказивати опасност по потраживање обзиром да би тужена предложеном привременом мером претрпела само незнатну штету. Оспорио је наводе тужене да није определио који тужбени захтев привременом мером обезбеђује указујући да се истом обезбеђује неновчано потраживање које је предмет спора, а које је предмет основног и евентуалног тужбеног захтева и које је везано за објекте који су спорним уговором отуђени туженој и на којој тужена има државину што је и сама учинила неспорним у поступку П 3451/12, без обзира што је само формално на привредно друштво „Mulatu“ пренето ванкњижно власништво на предметним непокретностима. Оспорио је и наводе тужене да тужилац није предложио вештачење на околност несразмере тржишне цене непокретности и идентификације парцела на којима се налазе спорни објекти јер сматра да је у овој фази поступка учинио вероватним своје неновчано потраживање.

Подноском од 25.06.2021. године прецизирао је предлог за одређивање привремене мере, у односу на првобитно постављен предлог. На рочишту од 09.07.2021. године навео је да остаје при тужби и постављеном тужбеном захтеву и прецизираном предлогу за одређивање привремене мере из поднеска од 25.06.2021. године с тим што је исти уредио у погледу бр.парцеле 2551 наводећи да се ради о кат.парцели бр. 2521 како је наведено у уверењу од 02.07.2021. године. Истиче да се према уверењу РГЗ СКН Савски венац од 02.07.2021. године коју је доставио тужени, бр. парцеле 2521,2553,2556,2557 и 2558 на којима се налази спорни пословни објекат у ул. Франша Д Елереа бр. 66 КО Савски венац Београд 5, поклапају са подацима из уверења у коме је такође означено да се парцеле налазе у КО Београд 5.

На рочишту од 09.07.2021. године пуномоћник тужиоца је навео да је у предлогу за одређивање привремене мере означио бројеве парцела које су наведено у правноснажном и коначном решењу управног органа, који није ни могао да издаје одобрење за градњу уколико нису регулисани имовинско-правни односи на земљишту. Осим тога, сматра да је копија плана која је достављена уз поднесак туженог мање правне санге у односу на правноснажна и коначна решења управног органа. Нагласио је да се спорни објекти налазе у државини тужене и она их користи што је и сама навела у тужби којом је тражила утврђење власништва по основу уговора који је предмет побијања у овом спору. Оспорио је на рочишту изнете наводе тужене истичући да се односе на упуштање у меритум спора по тужбеном захтеву док се овде расправља о предлогу за одређивање привремене мере и да је логично да се обезбеђује евентуални тужбени захтев због постојања опасности од отуђења предметних објеката које држи тужена а нема доказа да их је у међувремену пренела у коришћење другом лицу. Предложио је усвајање предложене привремене мере.

Пуномоћник потенцијалног умешача се на истом рочишту придружио наводима пун.тужиоца и навео да ће се о чињеницама које износи пун.туженог расправљати током парничног поступка а да суд у овом поступку треба да се држи налога из решења ПАС-а Пж. 2501/21 и утврди да ли су испуњени наводи тужиоца из предлога за одређивање привремене мере у складу 293. ЗИО а у вези са чл. 449. истог Закона. Предложио је доношење одлуке о предлогу за одређивање привремене мере.

Тужена је оспорила тужбени захтев у целости указујући да тужилац нема правни интерес за подношење тужбе за утврђење. Према подацима из АПР-а на дан писања одговора на тужбу наведене непокретности су унете као оснивачки улог у привредно друштво „MULATUR“ доо Београд који је у власништву тужиоца са уделом од 33,33% и Златице Девић са уделом од 66%. Сходно тим јавно доступним подацима тужена сматра да није пасивно легитимисана за тужбени захтев да трпи намирење трећих лица који су повериоци тужиоца на непокретностима које су биле предмет наведеног уговора о продаји, као и да се тужена обавезе да тужиоцу преда наведене непокретности у несметани посед. Опреза ради, оспорила је основаност тужбеног захтева истичући да тужилац није навео ниједан законски разлог који би указивао на ништавост предметног уговора. Посебно је указао да постојање уговора о хипотеци не значи да је промет непокретности под хипотеком забрањен. Такође и неплаћање уговорене цене није разлог ништавости. Оспорио је основаност побојног захтева указујући на неспорну чињеницу да је спорни уговор о купопродаји закључен у време када пословни рачун тужиоца није био блокиран с обзиром да је блокада рачуна трајала од 25.04.2007. године док је предметни уговор закључен 11.09.2006. године, скоро 9 месеци пре него што је наступила блокада, те да се зато не може довести у везу закључење спорног уговора са намером оштећења поверилаца из чл. 123. став 1. Закона о стечају. Поред тога, сматра да није испуњен услов за побијање из одредбе чл. 124. Закона о стечају. Према доказима које је тужилац доставио уз тужбу проистиче да је процена вредности непокретности за потребе хипотеке извршена под претпоставком да ће исте бити укњижене, те да ће се створити услови прво да се исте упишу у катастар, а потом и да се упишу хипотеке на њима. И претходник тужиоца и потенцијалног умешача су знали или морали знати да на неукњиженим непокретностима не могу успоставити хипотеке као реална средства обезбеђења кредита те да је стога уговарање хипотеке био симуловани правни посао којим је требало да се створи фикција да претходник потенцијалног умешача има стварно обезбеђење кредитног потраживања. Сматра да се привременом мером не може тражити обезбеђење симулованог правног посла а да се из постављеног тужбеног захтева види да је управо то циљ тужиоца, да се пресудом замени уговор о хипотеци и омогући трећим лицима да намире своје кредитно потраживање према АТП “ВОЈВОДИНА“ АД Нови Сад, продајом наведених непокретности. Указала је и да се у стварности наведени објекти налазе на другим кат.парцелама односно на земљишту које није означено ни у грађевинској ни у употребној дозволи те да су

правни претходник тужиоца и потенцијалног умешача знали, или морали знати да наведене непокретности не могу бити уписане у катастар ни у време закључења уговора о кредиту нити у време закључења уговора о хипотеци нити у садашњем времену, па према томе не могу бити ни предмет хипотекарног обезбеђења, нити се на начин како су описане, на њима може спровести намирење потраживања трећих лица. Сам тужилац је доставио доказе да исте нису правно подобне да буду реално обезбеђење потраживања јер нису укњижене нити имају тржишну вредност која је приближна вредности потраживања која се обезбеђује имајући у виду чињеницу да није регулисано имовинско питање у погледу земљишта на којем су изграђене.

Из наведених разлога тужена је оспорила и предлог за одређивање привремене мере у целисти указујући да тужилац није учинио вероватним постојање кумулативних услова за њено одређивање. Истакла је да се ради о правно дозвољеном правном послу који има све битне елементе уговора о купопродаји на основу којег се не оштећују ни тужилац као продавац нити његови повериоци имајући у виду да се у случају пуноважне хипотеке на купца преноси и обавеза обезбеђења хипотеком. Даље је указала да је у време закључења спорног уговора постојао правни ризик за тужену да купује непокретности које су хипотеком оптерећене за укупан износ од 600.460.500,00 динара што би значило да уколико би тужилац успео да укњижи наведене непокретности и створи упис хипотеке, тужена би на себе као купац преузела и обавезу да гарантује за кредитно потраживање обезбеђено хипотеком, до висине продајне цене непокретности, а та чињеница би свакако утицала на купопродајну цену. Због тога сматра да није основан навод тужиоца да је уговорена цена од 8.700.000,00 динара несразмерно мала у односу на тржишну. Указала је и да се непокретности не налазе у власништву тужене већ у власништву привредног друштва „MULATUR“ доо Београд чији је један од сувласника тужилац односно да због чињенице да тужена није пасивно легитисана по тужбеном захтеву за обавезивање да трпи намирење трећих лица повериоца тужиоца и обавезивање за предају наведених непокретности у несметани посед, сматра да је предлог за одређивање привремене мере неоснован. Даље је истакла да тужилац није определио које потраживање обезбеђује предложеном привременом мером, те је стога предлог тужиоца неуредан. Поновила је да тужена нема пасивну легитимацију јер није власник предметних непокретности које су у својини друштва „Mulator“ доо Београд, па стога тужена нема ни државину на тим непокретностима, па не може ни да преузима правне радње отуђења, те пошто тужилац није учинио вероватним опасност не може се поставити ни питање да ли тужена трпи незнатну штету. Посебно је оспорила испуњеност услова из одредбе члана 123 Закона о стечају истичући да се ради о објектима који нису легализовани, који су изграђени на туђем земљишту и који се налазе на парцелама у погледу којих нису решени имовинскоправни односи, имајући у виду да се објекат на Аутопуту према фактичком стању налази на кат. парцелама бр. 2527/1 и 2527/2 КО Савски венац, док се према листу непокретности. Бр.4487 КО Савски венац кат парцела 2527/1 налази у јавној својини а кат парцела 2527/2 у државној својини са правом коришћења трећих лица. Због тога ни продавац не може стећи право својине на изграђеним објектима, без регулисања имовинско правних односа са власницима земљишта на којима су изграђени, који терет је пренео на тужену као купца, а у уговору ове чињенице нису наведене. Истакла је да су наведене чињенице биле познате и тужиоцу и потенцијалном умешачу, а због истих постоји правни ризик да оба објекта буду срушена, што би створило трошкове и довело до тога да обе непокретности имају тзв. негативну тржишну вредност за власника. Објекат на хиподрому налази се једним делом на кат. парцели 11594/1 КО Чукарица, а другим делом на кп. бр. 11596 које се према листу непокретности бр 2220 КО Чукарица налазе у јавној својини. Истакла је даље да из достављених доказа произлази да наведени објекти нису изграђени на кат. парцелама које су наведене у грађевинским и употребним дозволама, због чега се ти објекти не могу уписати у катастар, нити се на истима могу уписати хипотеке, због чега нема услова да се промет тих непокретности сматра прометом незнатне вредности. Стога сматра да се процене тржишне вредности тих

објеката које су извршене за потребе заснивања хипотеке не могу користити као релевантне за одређивање њихове тржишне вредности, а што све утиче на тржишну вредност објеката која је означена у уговору о купопродаји. Све наведене околности тужена сматра битним за утврђивање чињенице за одређивање тржишне вредности објеката који су били предмет продаје, и да исте указују на неодрживости става тужиоца о њиховој процењеној вредности од око 7.000.000,00 еура, и вероватност потраживања чије се обезбеђење предложеном мером тражи, те основаност побојног захтева.

Пуномоћник тужене је на рочишту од 09.07.2021. године остао при одговору на тужбу, оспоравању тужбног захтева и предлога за одређивање привремене мере. Поновно је да се тужилац није изјаснио које потраживање обезбеђује привременом мером да ли захтев за ништавост или побијање и стога сматра да је предлог за привремену меру неуредан. Ако тражи обезбеђење захтева за утврђење ништавости а који заснива на тврдњи да купопродајна цена није плаћена то није разлог ништавости а у прилог томе говоре и пресуде ВКС-а Рев 734/14 од 29.12.2015. године и Рев. 1463/2016 од 30.05.2018. године. Ако се обезбеђује побојни тужбени захтев у том случају је за вероватност потраживања битна чињеница да ли је уговорена цена значајно нижа од тржишне цене у смислу чл. 124. Закона о стечају. Тужени је уз своје поднеске доставио доказе за обе непокретности, да се не налазе на кат.парцелама које су означене у грађ. и употребним дозволама које су наведене у купопродајном уговору. У уверењу РГЗ СКН Савски венац од 02.07.2021. године у левој колони налазе се ознаке старих бројева кат.парцела наведених у грађ. и употребним дозволама а у десној колони се налазе кат.парцеле новог премера из којих се види да се објекат у ул. Франца Д Елереа бр. 66 не налази на кат.парцелама које су наведене у грађ. и употребној дозволи. Тужена је у току поступка доставила и копију плана из ког се види на којим се кат.парцелама предметни објекти налазе што доводи до закључка да обе продате непокретности имају правну ману у смислу да продавац није навео нити упозорио купца да су објекти изграђени на туђем земљишту и да није регулисан имовинско-правни статус земљишта што све утиче на тржишну цену објеката. Тужена је доставила доказ-лист непокретности да су парцеле у јавној својини на којима трећа лица имају право коришћења што ствара ризик за власника од рушења објеката. Осим тога, тужена није ни власник објекта па није пасивно ни легитимисана за привремену меру. Што се тиче поседа на објектима, тужилац је у тужби од 27.06.2012. године сам навео да за непокретности тужена никада није платила купопродајну цену нити да јој је предата непокретност у посед, нити се тужена сада налази у поседу истих нити има својину над истим о чему постоји доказ у списима решење АПР-а о унетој непокретности. Предлог за привремену меру не само да је неуредан већ је и неоснован и не може се извршити јер су објекти у својини трећих лица као и означене кат.парцеле, истичући да је суд везан за чињенице изнете до доношења одлуке по привременој мери. Предложио је одбачај или одбијање предлога за одређивање привремене мере.

На сагласан предлог парничних странака суд је извршио увид у списе П. 3451/12 и службеним путем прибавио из скенираних списка спорни Уговор о купопродаји непокретности Ов 88072/06 од 11.09.2006. године.

Увидом у предметне списе утврђено је да је тужена поднела тужбу против тужиоца, друштва „MULATUR“ доо Београд, Илије Девећ из Београда и Златице Девећ из Београда, са захтевом за утврђење ништавости Уговора о оснивању друштва „МУЛАТУР“ ДОО Београд, Ов 14302/09 од 03.11.2009. године, а којим су као неновчани улог унете спорне непокретности и захтевом за утврђење да је тужена Анђелка Девећ из Београда власник наведених непокретности, а које је стекла уговором о купопродаји од 11.09.2006. године закљученим са правним претходником тужиоца и који је предмет утврђења ништавости односно побијања у овом спору.

Увидом у наведене списе утврђено је и да је решењем П 3451/12 од 21.02.2014. године прекинут поступак по предметној тужби овде тужене Анђелке Девећ из Београда, до

правноснажног оканчања овог поступка по тужби тужиоца „MANCOOP“ доо, у стечају, за утврђење ништавости односно побијање као правног посла у стечају, спорног купопродајног уговора од 11.09.2006. године.

Из садржине наведеног Уговора о купопродаји утврђено је да је закључен 08.09.2006. године између правног претходника тужиоца „MANCOOP“ DOO BEOGRAD као продавца и тужене Анђелке Девидић као купца, да су предмет купопродаје пословни објекти у ул. Службени пут бр. 5 и ул. Франше Д Епареа бр. 66 ближе описани у изреци овог решења. У члану 1. је констатовано да је продавац ванкњижни власник и то пословног објекта у ул. Службени пут бр. 5 на основу правноснажног решења о одобрењу за изградњу и употребу III-02 бр. 351-516/04 од 26.06.2006. године и пословног објекта у ул. Франше Д Епареа бр. 66 на основу правноснажног решења о одобрењу за изградњу III-02 бр. 351-356/94 од 25.11.1994. године и решења о дозволи за употребу грађевинског објекта бр. 351-553/95- III-02 од 20.07.1995. године. Чланом 2 уговорена је купопродајна цена 8.700.000,00 динара. Одредбом члана 3. Уговора уговорне стране су сагласно констатовале да је купац продавцу исплатио уговорену купопродајну цену из члана 2. Уговора и да је продавац увео купца у посед предметних непокретности. Одредбом члана 4. Продавац је дао сагласност купцу да се на основу тог уговора може укњижити у јавним књигама као једини власник предметних непокретности (clausula intabulandi). Наведени уговор је оверен код Другог општинског суда у Београду под Ов 88072/06 од 11.09.2006. године.

Читањем Решења Градске општине Савски венац-Одељење за комунално-стамбене имовинско-правне и грађевинске послове бр. 351-356/94-III-02 од 25.11.1994. године утврђено је да је предузећу „MANCOOP“ одобрено извођење радова на изградњи привременог пословног објекта-салона аутомобила и продавница резервних делова са кафеом између улица Гучевске, аутопута и излазне петље на КП.бр. 2521, 2553, 2556, 2557 и 2558 КО Београд 5 као и извођење радова на изградњи спољне инфраструктуре и уређење терена у свему у складу са овереном техничком документацијом.

Читањем решења о дозволи за употребу грађевинског објекта Скупштине општине Савски венац бр. 351-553/95-III-02 од 24.07.1995. године утврђено је да је дозвољено инвеститору предузећу „MANCOOP“ употреба изведених радова на изградњи привременог пословног објекта-салона аутомобила и продавница резервних делова са кафеом између улица Гучевске, аутопута и излазне петље у ул. Франша Д Епареа бр. 66 на КП.бр. 2521, 2553, 2556, 2557 и 2558 КО Београд 5 спратности ПО+ПР+ГА укупне површине 346,47м² са припадајућим терасама П=100,30м² у приземљу и на галерији и пратећим садржајима у подруму(магацин, котларница, гардероба и др.) П=316,44м² као и изведени радови на изградњи спољне инфраструктуре и уређењу терена.

Читањем решења о одобрењу за изградњу и употребу објекта Градска општина Чукарица бр. 351-516/04 од 26.06.2006. године утврђено је да су инвеститору „MANCOOP“ доо Београд одобрени изведени радови на изградњи пословног објекта у ул. Службени пут бр. 5 на кат.парцели бр. 1594 стари премер КО Београд, односно 11594 нови премер КО Чукарица, као и да му је одобрена употреба изведених радова на изградњи тог пословног објекта те да је саставни део решења пројекат изведеног стања.

Читањем Уговора о динарском кредиту бр. 00-421-0102529.7 од 06.06.2006. године утврђено је да је „МЕВА-СА GROUP“ АД Нови Сад у својству банке одобрила кориснику кредита АТП „ВОЈВОДИНА“ АД Нови Сад кредит у износу од 676.626.594,60 динара, да је јемац-платац по наведеном уговору правни претходник тужиоца „MANCOOP“ доо, Београд и да је као средство обезбеђења закључен Уговор о хипотеци на предметним објектима у ул. Службени пут бр. 5 и у ул. Франша Д Епареа бр. 66.

Читањем Уговора о хипотеци овереног под Ов 6601/06 од 30.06.2006. године утврђено је да је закључен између „МЕВА-СА GROUP“ АД Нови Сад и, АТП „ВОЈВОДИНА“ АД Нови Сад у својству дужника и „MANCOOP“ DOO BEOGRAD као хипотекарног дужника, да је предмет

хипотеке пословно-комерцијални објекат (салон аутомобила са продавницом делова) површине 1.016,98 м² нето, спратности по+пр+га у ул. Франша Д Еперea бр. 66, да је процењена вредност непокретности извршена од стране овлашћеног проценитеља на дан 14.06.2006. године у износу од 490.836.000,00 динара.

Читањем Уговора о хипотеци који је оверен код суда под Ов 6602/06 од 30.06.2006. године утврђено је да је закључен између „МЕВА-СА GROUP“ АД Нови Сад, са једне стране и АТП „ВОЈВОДИНА“ АД Нови Сад као дужника и „MANCOOP“ ДОО БЕОГРАД као хипотекарног дужника, са друге стране, да је предмет хипотеке привредно-производни објекат конципиран као пословно-комерцијални објекат површине 112,57м², пословно-услужни објекат површине 157,86м² и привредно-производни објекат површине 464,23м², а изграђен на КП. бр. 11594 новог односно 1594 старог премера КО Чукарица у Београду у ул. Службени пут бр. 5 и да је процењена вредност хипотековане непокретности сачињен од стране овлашћеног проценитеља на дан 14.06.2006. године 109.624.500,00 динара и да је Уговор о хипотеци закључен ради обезбеђења кредита по Уговору 00-421-0102529.7 од 06.06.2006. године.

Читањем Решења АПР-а - Регистар привредних субјеката од 16.11.2009. године утврђено је да је усвојен захтев подносиоца регистрационе пријаве и у Регистар привредних субјеката регистровано оснивање привредног друштва „MULATUR“ доо Београд и да је као неновчани капитал унет пословни објекат од 736м² кат.парцела 1594 КО Чукарица, пословни објекат на кат.парцелама 2521, 2553, 2556, 2557 и 2558, те да је један од оснивача друштва и правни предходник тужиоца „MANCOOP“ са уписаним и унетим неновчаним капиталом наведеним пословним објектима у укупној вредности од 600.250.000,00 евра по ком основу је удео у друштву 33,33%.

Читањем Решења РС Град Београд, Општина Савски венац, Одељење за урбанизам, комунално-стамбене, имовинско-правне и грађевинске послове број 351-356/94-III-02 од 25.11.1994. године, суд је утврдио да се одобрава правном претходнику тужиоца извођење радова на изградњи привременог пословног објекта – салона аутомобила и продавнице резервних делова са кафеом, између улица Гучевске, Аутопута и излазне петље на КП бр. 2521, 2553,2556,2557,2558, КОВ-5, спратности ПО+ПР+ГА, укупне површине 346,47м², са припадајућим терасама П=100,32 м² – у приземљу и на галерији, и пратећим садржајима у подруму (магацин, котларница, гардеробер и др.) П = 316,47м², као и извођење радова на изградњи спољне инфраструктуре и уређења терена, а у свему у складу са техничком документацијом овереном од стране овог органа управе под редним бројем 403.

Читањем Решења РС Град Београд, Општина Савски венац, Одељење за урбанизам, комунално-стамбене, имовинско-правне и грађевинске послове број 351-553/95-III-02 од 24.07.1995. године, суд је утврдио да се дозвољава правном претходнику тужиоца, употреба изведених радова на изградњи привременог пословног објекта – салона аутомобила и продавнице резервних делова са кафеом Гучевске, Аутопута и излазне петље – ул. Франше Д'Еперea бр. 66, на КП бр. 2521, 2553,2556,2557,2558, КОВ-5, спратности ПО+ПР+ГА, укупне површине 346,47м², са припадајућим терасама П=100,32 м² – у приземљу и на галерији, и пратећим садржајима у подруму (магацин, котларница, гардеробер и др.) П = 316,47м², као и изведени радови на изградњи спољне инфраструктуре и уређењу терена.

Читањем Решења о одобрењу за изградњу и употребу објекта од 26.06.2006. године, суд је утврдио да се правном претходнику тужиоца у првом ставу одобравају изведени радови на изградњи пословног објекта габарита 29,39 * 11,39 +18,07*11,39, спратности Пр+Пк, при чему су у приземљу смештени боксови за тркачке коље са пратећим вишенаменским простором укупне површине П=464,23м², а у поткровљу се налазе канцеларије и апартмани укупне површине П=271,99м², што чини укупну корисну површину изграђеног пословног објекта П = 736,22м² у Београду, ул. Службени пут бр. 5, на кат.парцели бр. 1594 сл.пр. КО Београд б, односно 11594 н.пр. КО Чукарица. У другом ставу се одобрава употреба изведених објеката.

Увидом у колије катастарског плана за објекте на кп. бр 2527/1 и 2527/2 и објекта на кп бр 11594/1 и 11596 као и изводе РГЗ СКН из листа непокретности 5180 из којих се види да се парцела 2527 у КО Савски венац, улица Малешка налази у јавној својини, а кп бр такође ул. Малешка налази у државној својини са правом коришћења трећих лица, као и изводе РГЗ СКН за лист непокретности 2220 према коме је кат парцела бр 11594 у ул. Службени пут уписана као градско грађевинско земљиште, као ималац права уписана је Р Србију са правом јавне својине и кат парцела бр. 11596 уписана као градско грађевинско земљиште на Р Србију са правом јавне својине.

Читањем Решења Другог општинског суда у Београду 04.06.2007. године, суд је утврдио да је одбијен предлог предлагача „Меба Са Груп“ ад Нови Сад, ради укњижбе заложног права и то на непокретностима део магацина бб у Ул. Паштровићева на кп 1594 и 1596 /други део на кп 29/1 у зк.ул. 2/ описано као зк тело VIII пословни објекат к.бр. 5 у Ул. Службени пут п+пк на КП 1594 /описан као зк тело IX/ на кат.парц.1594 и 1596 уписаној у зк.ул. 3303 и ул. 2 КО Београд 7.

Читањем Решења РС, РГЗ, Служба за катастар непокретности бр. 9552-02-12-12-3074/08 од 27.07.2009. године, суд је утврдио да је одбијен захтев Меридиан Банк Предит Агриколе груп из Новог Београда, за упис права својине и упис терета заложног права – хипотеке на пословном објекту постојећи на катастарским парцелама: КП 2521, уписаној у лист непокретности бр. 699 КП 2553, уписаној у лист непокретности 196, КП 2556 уписаној у лист непокретности бр. 2740, КП бр 2557 уписаној у лист непокретности бр. 2740 и КП 2558 уписаној у лист непокретности бр 2740 КО Савски венац, као неоснован.

Читањем Уверења РГЗ, Служба за катастар непокретности Савски венац бр. 951-3-229-5834/2021 од 02.07.2021. године, суд је утврдио да се по старом премеру 1) кат.парц. 2521, по новом премеру јесте део кат.парц. 2492/1, 2492/2,2492/3 и 2527/8; затим 2) кат.парц. по старом премеру 2553, док је по новом 2553/1, 2553/2, 2553/3, 2553/4, 2553/5, део 2527/7; затим 3) по старом кат.парц. 2556, а по новом 2556/1,2556/2, 2556/3, 2556/4, 2556/5, 2556/6, 2556/7, 2556/8; затим 4) по старом кат.парц. 2557 је по новом 2557/1, 2557/2, 2557/3, 2557/4, 2557/5, 2557/6; затим 5) по старом премеру кат.парц. бр. 2558 по новом премеру је део 2558/1, 2558/2 и 2558/3.

Над тужиоцем је отворен стечајни поступак решењем овог суда Ст. 3905/10 од 25.08.2010. године.

Према одредби чл. 449. став 1. и 2. Закона о извршењу и обезбеђењу (даље Закон) привременом мером обезбеђује се новчано или неновчано потраживање чије постојање извршни поверилац учини вероватним. Да би се одредила привремена мера за обезбеђење неновчаног потраживања, извршни поверилац, осим вероватноће постојања потраживања, мора учинити вероватним и да би без привремене мере испуњење његовог потраживања било осујећено или знатно отежано или да ће бити употребљена сила или настати ненадокнадива штета (опасност по потраживање). Привременом мером могу да се обезбеде и недоспела, условна и будућа потраживања. Извршни поверилац није дужан да докаже опасност по потраживање ако учини вероватним да извршни дужник може због привремене мере претрпети само незнатну штету или да потраживање треба да се испуни у иностранству.

Дакле, да би се одредила привремена мера обезбеђења потраживања које је предмет тужбе морају бити кумулативно испуњена оба законом предвиђена услова и то да предлагач учини вероватним постојање свог потраживања као и да учини вероватним опасност од његовог осујећења, осим ако учини вероватним да извршни дужник може због привремене мере претрпети само незнатну штету или да потраживање треба да се испуни у иностранству, у том случају не мора учини вероватним опасност од осујећења.

Према одредби члана 460. Закона ради обезбеђења неновчаног потраживања може се одредити свака мера којом се постиже сврха обезбеђења, а нарочито: 1) забрана извршном дужнику да отуђи, односно оптерети покретне ствари које су предмет потраживања извршног

повериоца и по потреби, њихово одузимање од извршног дужника и поверавање на чување извршном повериоцу или другом лицу или судском депозиту; 2) забрана извршном дужнику да отуђи, односно оптерети непокретност која је предмет потраживања извршног повериоца, уз упис забележбе забране у катастар непокретности; 3) забрану извршном дужнику да предузима радње које могу нанети штету извршном повериоцу и забрану да промени ствар која је предмет потраживања извршног повериоца; 4) забрана дужнику извршног дужника да преда извршном дужнику ствар која је предмет потраживања извршног повериоца; 5) налог Централном регистру хартија од вредности да упише забрану отуђења и оптерећења акција које су предмет потраживања извршног повериоца и упише забрану извршном дужнику да користи право гласа из акција и располаже њиме; 6) налог извршном дужнику да предузме радње потребне да се сачува непокретност или покретна ствар и спречи њихова физичка промена, оштећење или уништење; 7) привремено уређење спорног односа, ако је потребно да би се отклонила опасност од насиља или веће ненадокнадиве штете.

У конкретном случају предмет примарног тужбеног захтева је утврђење ништавости Уговора о купопродаји који су закључили правни претходник тужиоца у својству продавца и тужена у својству купца. Уговор је оверен пред Другим општинским судом у Београду под Ов 88072/06 од 11.09.2006. године. Предмет евентуалног тужбеног захтева је утврђење да наведени уговор не производи правно дејство према стечајној маси тужиоца и обавезивање тужене да трпи намирење трећег лица-повериоца тужиоца на предметним непокретностима као делу стечајне масе тужиоца „MANCOOP“ доо Београд, у стечају, као и обавезивање тужене да тужиоцу преда у несметани посед у виђеном стању предметне непокретности.

Суд је на основу доказа у овој фази поступка закључио да тужилац није учинио вероватним своје неновчано потраживање одређено примарним тужбеним захтевом, јер из достављених доказа произлази да се ради о пуноважном правном послу. У конкретном случају, између правног претходника тужиоца као продавца и тужене као купца закључен је Уговор о продаји непокретности, са допуштеним, могућим и одређеним предметом међусобних обавеза, при чему је предмет обавезе правног претходника тужиоца по том уговору била предаја непокретности, а предмет обавезе тужене исплата уговорене цене. Предметни уговор је закључен у писаној форми, а правни претходник тужиоца је неспорно у време закључења уговора био ванкњижни власник наведених објеката. Потписи уговарача на уговору оверени су пред надлежним судом, у складу са чл 4. Закона о промету непокретности. Из садржине приложених исправа у овој фази поступка не произлази да за закључење предметног уговора нису били испуњени услови у погледу способности уговарања, сагласности воља, предмета, основа и форме, а који би били од утицаја на пуноважност уговора, док отуђење непокретности по цени нижој од тржишне такође није разлог за ништавост уговора.

Међутим, тужилац је учинио вероватним постојање свог неновчаног потраживања по евентуалном тужбеном захтеву.

Наиме, према одредби чл. 123. Закона о стечају који је важио у време стварања стечаја над тужиоцем (Сл.Гласник РС 104/09) правни посао односно правна радња закључени односно предузети у последњих пет година пре подношења предлога за покретање стечајног поступка или после тога, са намером оштећења једног или више поверилаца, могу се побијати ако је сауговарач стечајног дужника знао за намеру стечајног дужника. Знање намере се претпоставља ако је сауговарач стечајног дужника знао да стечајном дужнику прети неспособност плаћања и да се радњом оштећују повериоци.

Према одредби члана 125. Закона о стечају повезаним лицима стечајног дужника у смислу овог закона сматрају се: 1) директор, члан органа управљања или органа надзора стечајног дужника; 2) члан стечајног дужника који за његове обавезе одговара целокупном својом имовином; 3) члан или акционар са значајним учешћем у капиталу стечајног дужника; 4) правно лице које стечајни дужник контролише у смислу закона којим се уређују привредна

друштва; 5) лица која због свог посебног положаја у друштву имају приступ поверљивим информацијама или имају могућност да се упознају са финансијским стањем стечајног дужника; 6) лице које је фактички у позицији да врши значајнији утицај на пословање стечајног дужника; 7) лице које је сродник по крви у правој линији без обзира на степен или у побочној линији до четвртог степена сродства, сродник по тазбини до другог степена сродства или брачни друг физичких лица из тач. 1), 2), 3), 5) и 6) овог члана.

У конкретном случају тужилац је учинио вероватним постојање услова за примену института намерног оштећења поверилаца јер је радња закључења спорног уговора о купопродаји предузета 4 године и 2 месеца пре отварања стечаја над тужиоцем. Постоји могућност да је наведени уговор закључен са намером изигравања поверилаца тужиоца с обзиром да је претходно правни претходник тужиоца ступио у солидарну обавезу, као јемац-платац по Уговору о кредиту од 06.06.2006. године, за исплату кредита у износу од 7.831.000,00 евра, да би након тога, целокупна имовина тужиоца (коју чињеницу тужена није оспорила) побијаним уговором о купопродаји од 08.09.2006. године отуђена. Главни дужник из наведеног уговора о кредиту је АТП „Војводина“ чији је власник акција Илија Девећ, који је уједно једини оснивач правног претходника тужиоца и отац тужене. Дакле, сауговарач из спорног уговора о купопродаји је ћерка оснивача правног претходника тужиоца, ради се о повезаним лицима што значи да је знала или могла знати да правни претходник тужиоца у наведеној ситуацији неће моћи да испуни обавезе према повериоцима и да се закључењем спорног уговора којим је отуђена целокупна имовина тужиоца, оштећују његови повериоци.

Тужилац није учинио вероватним испуњеност другог кумулативног услова за одређивање привремене мере обезбеђења његовог потраживања које је предмет тужбе. Ниједним доказом није учинио вероватним постојање опасности да ће његово неновчано потраживање бити осујећено или знатно отежано или да ће бити употребљена сила или настати ненадокнадива штета (опасност по потраживање). Опасност од осујећења или отежаног остварења неновчаног потраживања тужиоца није учињена вероватним јер нема доказа да је тужена покушала да располаже спорним непокретностима, имајући у виду и протек времена од подношења ове тужбе. Из држања тужене и факта да је поднела тужбу суду између осталих и против тужиоца за заштиту права за које сматра да јој припада, односно утврђење да је на основу спорног купопродајног уговора постала власник произлази да тужена није употребила нити има намеру да користи силу, већ да своја евентуална права остварује на законом прописан начин. Стога није учињена вероватним ни опасност од настанка ненадокнадиве штете, дакле није учињена вероватним опасност по потраживање.

Међутим, у складу са упутствима другостепеног суда, овај суд је разматрао питање постојања незнатне штете која би се нанела извршном дужнику овде туженој у случају одређивања привремене мере. С обзиром на досадашње наводе тужене у току поступка, и то: 1. оспоравање пасивне легитимације у овом спору, из разлога што су према подацима из АПР-а на дан писања одговора на тужбу, предметне непокретности унете као оснивачки улог у привредно друштво „MULATUR“ доо Београд који је у власништву тужиоца са уделом од 33,33% и Златице Девећ са уделом од 66% (те да стога непокретности нису у њеном власништву, нити у њеној државини). С обзиром на ове наводе произлази да тужена не може претрпети било какву штету одређивањем предложене привремене мере. Затим, 2. код оспоравања процењене вредности спорних непокретности, као и изнетих тврдњи да су исте изграђене на туђем земљишту, на коме нису решени имовинско правни односи, да објекти нису легализовани те да стога не постоји нити могућност нити опасност од отуђења истих, суд је извео закључак да из самих навода тужене произлази да не постоји могућност да се туженој нанесе било каква штета одређивањем предложене привремене мере. Друго је питање основаности ових њених тврдњи о праву својине и државине, као и питању тржишне вредности непокретности, а што ће бити предмет расправљања у даљем току поступка, али у овој фази, сами наводи тужене заправо указују да она

не може претрпети никакву штету, уколико би се одредила предложена привремена мера.

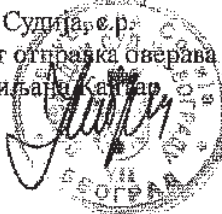
Суд је ценио изнете тврдње тужене те овде указује да је спорним уговором који је сачињен у законом прописаној форми и оверен пред судом туженој пренето право својине на спорним објектима, са продавца - правног претходника тужиоца, а који је у време закључења уговора располагао објектима за које је на основу правноснажних и коначних решења Скупштине општине Савски венац и Чукарица добио дозволу за градњу и употребу, на кат. парцелама наведеним у тим решењима. Исте кат. парцеле су наведене и у предлогу за одређивање привремене мере као парцеле на којима је правном претходнику тужиоца и дозвољена изградња и употреба тих објеката који су предмет обезбеђења у овом спору. Из тога се може закључити да је продавац био савестан градитељ који је у уговору и означен као ванкњижни власник и носилац дозволе за градњу и употребу на основу наведених правноснажних и коначних управних аката.

Из наведених разлога и с позивом на цитиране законске прописе суд је одлучио као у изреци

Поука о правном леку:

Против овог решења може се изјавити
жалба Привредно апелационом суду
у Београду, а преко овог суда,
у року од 8 дана од достављања.

Судија, с.р.
за тачност отпратка оверена
Биљана Катлар

Заједничка адвокатска канцеларија *Добрић*

Адвокати:
Владимир Љ. Добрић
Марина М. Лучић
Душан М. Васиљевић
Бранислав В. Маринковић

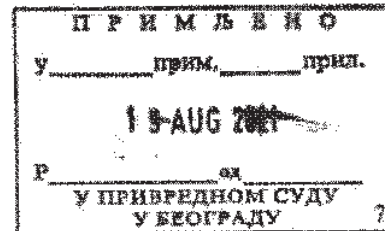
Адв. приправник:
Ана Н. Деспотовић
Пословни секретар:
Сандра Ђорђевић

ПРИВРЕДНИ СУД У БЕОГРАДУ
11000 Београд
Масарикова 2

9. П. бр. 4172/2020

за

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД

Тужилац: „MANCOOP“ d.o.o. Београд у стечају, Бул. Франша Д'Епареа бр. 66, кога заступа пуномоћник Миша Рајковић, адвокат из Београда, Нушићева 6/2

Тужени: Анђелка Девид из Београда, Виле Равдојле бр. 9, коју заступа Владимир Љ. Добрић, адвокат из Београда, Бирчанинова 15

Потенцијални уменац: CREDIT AGRICOLE BANKA SRBIJA A.D. Нови Сад, кога заступају пуномоћници Ана Лазаревић, Игор Пршић и др. адвокати из Београда, Интернационалних бригада 69

ЖАЛБА ТУЖЕНЕ

- на одлуку о привременој мери -

Првостепени суд је донео решење 9 П. 4172/2020 од 09.07.2021. којим је у ст. 1. изреке усвојио део предложене привремене мере тако што је туженој забранио да располаже, одн. отуђује и оптерећује непокретности и то:

- пословни објекат габарита 29,39 x 11,39 + 18,07 x 11,39 спратности ПР + ПК у коме се у приземљу смештени боксови за тркачке коње и са пратећим вишенаменским простором укупне површине П = 464,23 м², а у поткровљу канцеларије и апартмани укупне површине 271,99 м², што чини укупну корисну површину изграђеног пословног објекта од 736,22 м² у Београду у ул. Службени пут бр. 5. на кат. парцели 1594 старог премера КО Београд 6 односно 11594 новог премера КО Чукарица и

- објекта – салон аутомобила и продавница резервних делова са кафеом између улица Гучанске, аутопута и излазне петље у ул. Франша Д'Епареа бр. 66 постојећег на кат. парцелама 2521, 2553, 2556, 2557 и 2558 КО Београд 5, спратности По + Пр + Га укупне површине П = 346,47 м² са припадајућим терасама површине П = 100,30 м² у приземљу и

на галерији и пратећим садржајима у подруму (магацин, котларница, гардероба и др.) П = 316,44 м2.

У ст. 2. изреке првостепени суд је одлучио да ће привремена мера трајати до правноснажног окончања овог спора.

Тужена је решење примила 16.08.2021. и у законском року изјављује жалбу побијајући решење 9 П. 4172/2020 од 09.07.2021. у целости из свих законских разлога, а нарочито:

- због битне повреде правила поступка,
- због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања,
- због погрешне примене материјалног права.

Тужена предлаже да другостепени суд усвоји жалбу и преиначи првостепено решење тако што ће предложено привремену меру одбацити или одбити као неосновану. Укидање првостепеног решења и враћање првостепеном суду на поновни поступак била би награда за тужиоца и потенцијалног умешача, како би им се дала нова прилика да отклоне до сада учињене неправилности. У оба случаја, тужена тражи да се тужилац обавезе да плати таксу за жалбу и другостепено решење у износу укупно 780.000 динара увећано за награду за састав жалбе по АТ РС у износу од 90.000 динара.

О Б Р А З Л О Ж Е Њ Е

Тужилац је предлог за одређивање привремене мере прецизирао поднеском од 25.06.2021. са делимичним прецизирањем на рочишту 09.07.2021. указујући да је у поднеску погрешно назначена кат. парцела 2551, а треба 2521. Дакле у наведеном поднеску тужилац је тражио да се туженој забрани располагање, тј. отуђење и оптерећење непокретности које су описане у изреци под 1. побијаног решења, али је поред тога тражио:

- да се привремена мера има забележити у јавни регистар непокретности у коме су уписане непокретности из ст. 1. овог решења,
- да ће привремену меру спровести јавни извршитељ кога одреди Привредни суд у Београду,
- да ће привремена мера трајати до правноснажног окончања спора (ст. 2. побијаног решења) и
- да жалба против решења о одређивању привремене мере не задржава извршење.

Првостепени суд није одлучио о предлогу тужиоца:

- да се привремена мера има забележити у јавни регистар непокретности у коме су уписане непокретности из ст. 1. овог решења,
- да ће привремену меру спровести јавни извршитељ кога одреди Привредни суд у Београду,
- да жалба против решења о одређивању привремене мере не задржава њено извршење.

У конкретном случају не ради се о техничком пропусту који се једноставно може исправити доношењем допунског решења, јер би суд морао да:

- приликом одлучивања о упису забележбе у јавни регистар:
  - утврди да непокретности (изграђени објекти) на које се односи привремена мера НИСУ уписане у регистре непокретности,

- утврди да се изграђене непокретности не налазе на кат. парцелама које су означене у предлогу за одређивање привремене мере, те да је због тога решење о привременој мери НЕспроводљиво (да ли се може извршити),
- утврди ко су власници кат. парцела на којима се налазе објекти, ради идентификације непокретности на које се односи одређена привремена мера (ради примене правила јединства непокретности – *superficies solo cedit*), што додатно чини предложено привремену меру немогућом и неоснованом,
- а потом да оцени све приговоре тужене које се односе на вероватност утуженог потраживања за побијање предметног уговора по основу примене правила из чл. 123. и 124. тада важећег Закона о стечају о намерном оштећењу поверилаца (постојање намере оштећења поверилаца на страни претходника тужиоца и знање те намере на страни тужене + неспособност за плаћање и оштећење поверилаца, одн. несразмерност тржишне вредности и уговорене цене),
- приликом одлучивања да ли ће привремену меру спровести јавни извршитељ кога одреди Привредни суд у Београду, првостепени суд би морао да одлучи о томе да ли је такав предлог тужиоца дозвољен, одн. да ли је у складу са одредбама чл. 59. 62, 66, 68. и 72. Закона о извршењу и обезбеђењу (даље: ЗИО) (посебно у смислу чл. 72. ст. 3. ЗИО), као и да ли се одређена привремена мера (онако како ју је предложио тужилац и онако како је о њој одлучио суд) уопште може извршити (ко је извршава и на који начин се извршава).

Према чл. 416. ст. 1. ЗИО предлагач је дужан да наведе поред осталог и средство и предмет којим се предложена привремена мера извршава, а према чл. 453. ЗИО решење о привременој мери поред осталог, мора да садржи прецизно наведено потраживање које се обезбеђује, врсту привремене мере и средство и предмет којим се мера извршава. У изреци побијаног решења о одређивању привремене мере нема ознаке које потраживање се обезбеђује, нити средства извршења (радње којом се спроводи одређена привремена мера, сходна примена чл. 54. ст. 1. ЗИО), одн. како се одређена привремена мера извршава. Такође, тужилац је предложио да ће се привремена мера спровести уписом забележбе у јавни регистар (без ознаке о ком регистру се ради), а тужена је доставила доказе да изграђени објекти нису уписани у регистре непокретности (па самим тим се привремена мера не може ни спровести уписом у јавни регистар), као и да су изграђени објекти на кат. парцелама које су друге ознаке од оних које је тужилац навео (тако да се привремена мера не може спровести ни уписом привремене мере у јавни регистар тамо где су уписане кат. парцеле на којима се изграђени објекти налазе), као и да су наведене кат. парцеле у својини трећих лица (што је додатни разлог за немогућност уписа привремене мере у катастар непокретности за те кат. парцеле).

У конкретном случају тужилац је предложио да привремену меру спроводи јавни извршитељ (без ознаке имена) кога ће одредити суд (што је недозвољено). Према пресуди Апелационог суда у Београду Гж. 1110/2017 од 13.04.2017, у предлогу за одређивање привремене мере мора се означити између осталог и месно надлежни јавни извршитељ који спроводи привремену меру. Такав став има и Привредни апелациони суд у решењу Пж. 1853/2020 од 20.05.2020. (Судска пракса привредних судова, Билтен бр. 4/2020).

Да је првостепени суд одлучивао и о овим деловима предложене привремене мере не би могао да донесе одлуку о усвајању дела привремене мере, јер се усвојени део привремене мере не може спровести без одлучивања о преосталом делу предложене привремене мере, одн. део привремене мере о којој првостепени суд није одлучио чини укупно предложено привремену меру неизвршивом и неоснованом. Једноставно речено, првостепени суд је

„пробрао“ делове предложене привремене мере, „подобне“ за усвајање, што је процесно недозвољено.

Наведени недостаци чине побијано решење о привременој мери незаконитим, што је довољно за усвајање жалбе, преиначење побијаног решења и одбацивање предлога предложене привремене мере. Наиме, суд је везан предложеном привременом мером о којој је одлучивао, што значи да је суд био дужан да утврди да тужилац није предложио привремену меру која је подобна да буде извршна исправа у смислу чл. 422. ст. 1. ЗИО, јер нема ознаке потраживања које се обезбеђује (чл. 453. ЗИО) и нема ознаке средства извршења (чл. 416. ст. 1. и чл. 453. ЗИО). Такав предлог за одређивање привремене мере првостепени суд је био дужан да одбаци, а не да о њему мериторно одлучује. Таква је и судска пракса (пресуда Апелационог суда у Београду Гж. 1110/2017 од 13.04.2017, решење Апелационог суда у Београду Гж. 1891/2018 од 21.03.2018.), коју тужена доставља у прилогу жалбе. Привредни апелациони суд има дугогодишњи став да је обавезни део садржине предлога за одређивање привремене мере – означање потраживања које се обезбеђује, да је то битан елемент предлога за одређивање привремене мере, без којег је предлог непотпун и по којем се не може мериторно одлучивати (решење Привредног апелационог суда Пж. 3399/2012(1) од 18.04.2012, решење Привредног апелационог суда Пж. 358/2014(2) од 10.07.2014., решење Привредног апелационог суда Иж. 1720/2017 од 07.12.2017.)

Тужена појашњава да је у току поступка изјашњавања по предложеној привременој мери приговорила да тужилац није определио да ли привремену меру тражи ради обезбеђења главног или евентуалног тужбеног захтева, као и да ли се ради о привременој мери ради обезбеђења новчаног или новчаног потраживања. Из образложења побијаног решења може се закључити да је суд одлучивао о обезбеђењу евентуалног тужбеног захтева који се односи на (стечајно) побијање уговора о купопродаји, међутим, ознака потраживања које се обезбеђује мора бити садржана у изреци решења, а не само у образложењу. Како тужилац није навео у предлогу изреке решења потраживање чије обезбеђење тражи привременом мером, то суд није имао овлашћења да одлучује мимо предлога тужиоца. Такав је став и Привредног апелационог суда изражен у решењу Пж. 1518/2020 од 21.06.2020. (Судска пракса привредних судова, Билтен бр. 4/2020).

Чак и да је тужилац навео у предлогу да тражи привремену меру ради обезбеђења евентуалног тужбеног захтева (а није), такав предлог би био преурањен, све док суд не одлучи о главном тужбеном захтеву. Не може се одлучивати о предлогу за привремену меру којом се обезбеђује потраживање из евентуалног тужбеног захтева пре одлучивања о примарном тужбеном захтеву, према ставу Привредног апелационог суда из решења Пж. 1518/2020 од 21.05.2020. (Судска пракса привредних судова, Билтен бр. 4/2020.). По природи ствари када постоји кумулација тужбених захтева, у овом случају за утврђење ништавости и за (стечајно) побијање, тако да је првостављени главни (основни) за утврђење ништавости, а други (споредни) евентуални тужбени захтев за побијање, о евентуалном тужбеном захтеву може се одлучивати тек када суд мериторно одлучи о основаности главног тужбеног захтева. То је суштина односа главног и евентуалног тужбеног захтева. Сходно правило се примењује и на одлучивање о вероватности утуженог потраживања код одлучивања о привременој мери. Мора се прво одлучити о вероватности и основаности главног тужбеног захтева, јер се о евентуалном тужбеном захтеву, па и о вероватности предложене привремене мере, може одлучивати тек уколико се одбије главни тужбени захтев. Како првостепени суд није одлучивао о главном тужбеном захтеву, то није било услова ни да се одлучује о вероватности евентуалног тужбеног захтева. Другим речима, када тужилац постави главни и евентуални тужбени захтев, као и захтев за

привремену меру, таква привремена мера се мора односити на обезбеђење главног тужбеног захтева и суд прво мора о њој да одлучује. Тек након одбијања главног тужбеног захтева тужилац може тражити привремену меру ради обезбеђења евентуалног тужбеног захтева. Ако тужилац не тражи обезбеђење главног тужбеног захтева, то значи да тужилац сматра да његово главно потраживање не треба обезбеђивати привременом мером, па следствено томе и поступак одлучивања о привременој мери по евентуалном тужбеном захтеву није хитан поступак. Закључак је да је тужилац преурањено тражио одлучивање о привременој мери ради обезбеђења евентуалног тужбеног захтева.

Из образложења побијаног решења види се да је суд стао на становиште да тужилац није учинио вероватним тужбени захтев за утврђење ништавости предметног уговора о купопродаји, а да је учинио вероватним евентуални тужбени захтев за (стечајно) побијање. У том делу постоји битна повреда правила поступка из чл. 197. ст. 2. Закона о парничном поступку (даље ЗПП), што је жалбени разлог из чл. 374. ст. 1. ЗПП, јер о привременој мери за обезбеђење евентуалног тужбеног захтева није могао да одлучује пре одлучивања о примарном тужбеном захтеву.

Опреза ради тужена оспорава вероватност (и основаност) главног тужбеног захтева за ништавост уговора о купопродаји са образложењем да није плаћена купопродајна цена. Оспоравање се не односи на податак да ли јесте или није плаћена купопродајна цена, већ да ли је та околност разлог за ништавост уговора о купопродаји. О томе је сагласна и судска пракса (пресуда Врховног касационог суда Рев. 734/2014 од 29.12.2015., пресуда Врховног касационог суда Рев. 1463/2016 од 30.05.2018.) коју тужена доставља у прилогу.

Уколико другостепени суд нађе да има услова да се мериторно одлучује о одређеној привременој мери, тужена предлаже да се преиначи првостепено решење и одбије предложена привремена мера јер она не испуњава ни формалне (нема ознаке потраживања које се обезбеђује, нема средства извршења, одн. предложено средство је недозвољено), нити материјалне услове за одређивање привремене мере.

Првостепени суд је погрешно оценио приговор недостатка пасивне легитимације за предложену привремену меру на страни тужене, тако што је навео (на претпоследњој страници образложења) да због тога што су предметне непокретности унете као оснивачки улог у привредно друштво МУЛАТУР д.о.о. Београд, чији су власници Златица Делић са 66,67% и тужилац са 33,33%, да та околност само значи да тужена не може трпети штету од предложене привремене мере. Такво образложење показује да првостепени суд уопште није разумео шта је суштина приговора недостатка пасивне легитимације на страни тужене за постављену привремену меру, већ је овај приговор покушао да „уклопи“ у поступање по налогу другостепеног суда. Колико је овакво поступање првостепеног суда неосновано говори и аналогија да ако би уместо тужене у овом предмету био тужен неки судија који би приговорио да није пасивно легитимисан за предложену привремену меру, да би суд могао такав приговор да одбије, јер судија не трпи било какву штету од предложене привремене мере?

Приговор недостатка пасивне легитимације тужена је образложила тако да се предложеном привременом мером забрањује вршење власничких права на предметним непокретностима (забрана отуђења и оптерећења непокретности), те да могућност отуђења и оптерећења непокретности има само власник непокретности (привредно друштво МУЛАТУР) а не тужена. Предложена привремена мера мора бити у функцији потраживања које се обезбеђује, а са мером како је предложио тужилац не обезбеђује се главно ни евентуално потраживање тужиоца, јер тужена нема ни правну ни фактичку могућност да као невластник

отуђује или оптерећује предметну непокретност. У том смислу, да би тужена била пасивно легитимисана за предложену привремену меру тужилац је морао да докаже да је тужена власник предметних непокретности и да има правну могућност да такве непокретности отуђује и оптерећује. Тужилац то не само да није доказао, већ у спису предмета постоји доказ да је и у време предлагања привремене мере, у време прецизирања предлога за одређивања привремене мере, као и у време када је суд донео побијано решење треће лице било власник предметних непокретности, што значи да се привремена мера не може односити на тужену. Уколико суд није правилно оценио приговор недостатка пасивне легитимације на страни тужене за привремену меру, поставља се питање који је смисао одређене привремене мере. Тужена не може предметним непокретностима да располаже и да их оптерећује и без привремене мере јер није власник тих непокретности. Ова околност не може бити одлучна чињеница за оцену да тужена трпи штету од предложене привремене мере, јер није испуњен услов да се привремена мера може делотворно односити на тужену, што је услов да би привремена мера уопште имала смисла (таква мера не обезбеђује било које утужено потраживање тужиоца у односу на тужену).

Поред тога, увидом у јавни регистар привредних друштава за привредно друштво МУЛАТУР д.о.о. Београд, мат. бр. 20585846 види се да су обе предметне непокретности имовина (својина) овог привредног друштва, што приговор недостатка пасивне легитимације чини додатно основаним. Осим тога, увидом у решење АПР БД 139455/2013 од 06.01.2013. види се да је тужилац члан овог друштва са уделом у неневчаном улогу од 33,33% који се управо састоји од непокретности које су изграђене на кат. парцели 1594 КО Чукарица и на кат. парцели 2521, 2553, 2556, 2557. и 2558 (исте ознаке непокретности као из побијаног решења), а да је други члан (сувласник) Златица Девих са уделом од 66,67%. То значи да се привременом мером забрањује туженој да отуђује непокретности које су у својини привредног друштва МУЛАТУР д.о.о. у којем управо тужилац има сувласнички удео од 33,33%, што даље значи да тужилац тражи обезбеђење у смислу забране отуђења и оптерећења непокретности које су у ширем смислу и његова имовина.

Увидом у забележбе код привредног друштва МУЛАТУР д.о.о. Београд код Агенције за привредне регистре види се да постоје три забележбе. У првој забележби уписано је у Регистар привредних субјеката Решење Привредног суда у Београду 45 П. 1852/11 од 11.03.2011. којим се одређује привремена мера забране првотуженом МУЛАТУР д.о.о. Београд било какво располагање односно отуђење и оптерећење непокретности. Како је могуће да за исту привремену меру буде пасивно легитимисана и тужена? У другој забележби уписано је у регистар привредних субјеката пресуда Привредног суда у Београду 45 П. 1060/13 од 02.04.2013. којом се усваја предлог тужиоца MANCOOP д.о.о. Beograd у стечају па се забрањује Златици Девих из Београда као оснивачу и директору МУЛАТУРА д.о.о. Београд да коришћењем својих управљачких и заступничких права и овлашћења у МУЛАТУРУ д.о.о. Београд врши било какво отуђење или оптерећење удела, као и промену пословног имена привредног друштва МУЛАТУР д.о.о. мат. бр. 20585846. Трећа забележба се односи на упис у Регистар привредних субјеката пресуде Привредног апелационог суда бр. 13 Пж. 6079/13 ОД 17.10.2013. којом се забрањује Златици Девих као једином оснивачу и директору МУЛАТУРА д.о.о. Београд да коришћењем својих управљачких и заступничких права и овлашћења у МУЛАТУРУ д.о.о. Београд врши било какво отуђење и оптерећење удела, као и промену пословног имена МУЛАТУРА д.о.о. Београд мат. бр. 20585846 с тим да ће привремена мера трајати до правноснажног окончања овог парничног поступка а жалба не задржава извршење решења.

Наведени уписи у Регистру привредних друштава код АПР-а су уписи извршени у јавни регистар и тужена нема обавезу да доставља доказе на те околности. Те доказе по природи

ствари поседује и тужилац, јер се односе и на њега, али их није доставио суду. Тужена доставља наведене изводе са сајта АПР-а ради указивања колико је чињенично стање погрешно и неправилно утврђено, уз погрешну примену правила поступка приликом одлучивања о приговору недостатка пасивне легитимације тужене за предложену привремену меру.

Према наведеним доказима, тужена не само да није пасивно легитимисана за предложену привремену меру, јер не може отуђивати и оптерећивати предметне непокретности, већ је тужилац обезбеђен таквом привременом мером одређену решењем Привредног суда у Београду 45 П. 1852/11 од 11.03.2011. која се односи на (ванкњижног) власника тих непокретности привредно друштво МУЛАТУР д.о.о. Београд (у којем је тужилац сувласник). Поред тога, тужилац је обезбедио своје потраживање и са привременим мерама усвојеним решењем Привредног суда у Београду 45 П. 1060/13 од 02.04.2013. и решењем Привредног апелационог суда 13 Пж. 6079/13 ОД 17.10.2013. Из наведених доказа проистиче да је тужилац већ обезбедио своје потраживање, те да је привремена мера усвојена побијаним решењем сувишна.

Првостепени суд је слично поступио и приликом оцене вероватности евентуалног тужбеног захтева (као првог услова за одређивање привремене мере из чл. 449. ЗИО), тако што је приговоре да је тужилац погрешно навео тржишну вредност предметних непокретности, јер нису решени имовинско-правни односи на предметним непокретностима, јер изграђени објекти нису легализовани, да се изграђени објекти налазе на туђем земљишту које је у јавној својини, као и да трећа – физичка лица имају уписано право коришћења на кат. парцелама на којима се налазе изграђени објекти што за последицу може да има и рушење таквих објеката, ценио као приговоре на основу којих је закључио да за тужену не постоји опасност настанка штете од одређене привремене мере. На тај начин првостепени суд није одлучивао о приговорима који се односе на вероватност утуженог побојног тужбеног захтева, што представља погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање које доводи до противречног и нејасног образложења побијаног решења (битна повреда поступка – жалбени разлог из чл. 374. ст. 2. т. 12. ЗПП). Чињенице да се оба предметна објекта налазе на другим кат. парцелама од оних које је тужилац навео у привременој мери нису оспорили ни тужилац ни умешач. Они нису оспорили ни чињенице да се кат. парцеле на којима се налазе предметни објекти налазе у својини Републике Србије, те да на појединим кат. парцелама постоји уписано право коришћења у корист трећих физичких лица. Тужилац и умешач нису оспорили да се ради о правним маанама продатих објеката које тужилац као продавац није отклонио и које утичу на тржишну цену предметних непокретности, а што је од значаја за испуњеност услова за побијање из чл. 123. Закона о стечају. Наведене чињенице доказују да предметне непокретности и немају тржишну вредност, јер уместо легализације (која није могућа када се објекти налазе на кат. парцелама у својини Републике Србије), извесно је да ће доћи до рушења наведених објеката.

Наведени приговор је од значаја за оцену испуњености услова за побијање из чл. 123. и 14. Закона о стечају, па самим тим и за вероватност утуженог потраживања које се обезбеђује предложеном привременом мером. Одредба чл. 123. Закона о стечају, на коју се позива тужилац, предвиђа да се у року од 5 година пре подношења предлога за покретање стечајног поступка или после тога могу побијати правни послови закључени са намером оштећења једног или више поверилаца, уз услов да је саговорар стечајног дужника знао за такву намеру. Знање намере се претпоставља ако је саговорар стечајног дужника знао да стечајном дужнику прети неспособност плаћања и да се радњом оштећују повериоци. Сходно наведеном, потребно је да се учини вероватним испуњеност следећих услова:

- да је правни посао који се побија закључен у року од 5 година пре подношења предлога за покретање стечајног поступка,
- да је стечајни дужник (овде претходник тужиоца) знао да му као последица таквог посла прети неспособност плаћања и да се таквом радњом оштећују повериоци и
- да је тужена као саговорник знала за постојање намере оштећења поверилаца.

У побијаном решењу вероватност потраживања суд је утврђивао само за први услов (да је посао који се побија закључен у року од 5 година пре подношења предлога за покретање стечајног поступка). Првостепени суд није утврђивао вероватност недозвољене намере оштећења поверилаца на страни продавца, нити да је услед посла који се побија настала неликвидност за тужиоца и оштећење поверилаца. Суд није утврдио ни да је тужена знала за такву намеру.

Тужилац је у образложењу вероватноће испуњености услова за одређивање предложене привремене мере навео да је над тужиоцем отворен стечај решењем овог суда Ст. 3905/2010 од 25.08.2010. али уопште није ценио овај доказ у светлу испуњености услова за одређивање привремене мере. Да је суд ценио решење о отварању стечаја утврдио би из Обвештења НБС од 06.05.2010. да је стечајни дужник (тужилац) имао блокиран рачун укупно 1108 дана. Једноставном рачунском радњом то значи да је блокада рачуна тужиоца настала 3 године (што је 1.095 дана) и 13 дана пре 06.05.2010. као датума Обвештења НБС, одн. да је блокада рачуна тужиоца настала 23.04.2007. године. Побијани правни посао је закључен 08.09.2006. године, дакле више од 7 месеци пре него што је наступила неликвидност тужиоца. Ради се о значајном временском периоду за који тужилац није учинио вероватним како је 7 месеци пре настанка блокаде рачуна претходник тужиоца могао знати да ће наступити неликвидност тужиоца и оштећење поверилаца.

У погледу вероватности постојања намере оштећења поверилаца тужилац заснива тужилачку тезу на ставу да су предметне непокретности за потребе хипотеке процењене на преко 7 милиона евра, а није доставио предметну процену, нити се из такве процене може видети како је проценитељ утврдио да предметне непокретности имају баш ту тржишну вредност. Сви приговори тужене да су непокретности изграђене на туђем земљишту, да се такве непокретности не могу легализовати и уписати у катастар непокретности, као и да за купца, одн. ванкњижног власника уместо користи од стицања ванкњижног права својине може настати штета услед рушења наведених објеката, односе се управо на оспоравање навода тужиоца да су непокретности продате значајно испод тржишне цене. Ово је одлучна чињеница и за испуњеност услова за побијање по основу чл. 124. Закона о стечају. Као што је тужена навела, тужилац и уметач нису оспорили ниједан доказ који је тужена дала у прилог својих навода. У том смислу, предметне непокретности немају тржишну цену, већ представљају трошак за оно лице које буде подносило захтев за отклањање наведених правних недостатака (решавање имовинско-правних односа са лицима која имају уписано право коришћења на кат. парцелама, трошкови парцелације и формирања грађевинске парцеле и други трошкови), све под условом да постоји законска могућност за то. Уколико се не остваре услови за решавање наведених имовинско-правних проблема, извесно је да ће предметне непокретности бити срушене те да ће за тадашњег власника настати трошкови уклањања таквих објеката.

Сви докази које је тужена доставила у прилог ових навода су неспорни а односе се на околност да није основан навод тужиоца да су непокретности по побијаном уговору продате туженој по цени која је значајно испод тржишне цене. Када отпадне тужилачка теза да су непокретности продате по цени значајно испод тржишне цене, отпада и постојање намере оштећења поверилаца (чл. 123. Закона о стечају), одн. услов за побијање из чл. 124.

Закона о стечају. Околности да је правни посао закључен између тужиоца чији је директор био отац тужене и тужене нема никакву правну важност. Побијани посао није посао којим се оштећују повериоци без обзира на то ко су уговорне стране.

Тужилац није навео који повериоци су оштећени закључењем побијаног уговора. Тужилац се позива на уговоре о хипотеци од 30.06.2006. али није извео доказ читањем решења Другог општинског суда Дн. бр. 15108/2006 од 04.06.2007. којим је одбијен захтев претходника потенцијалног умешача (МЕВА СА Group a.d. Novi Sad) за укњижбу заложног права на објекту на Хиподрому због нерегулисаног питања права коришћења земљишта на којем се налази предметни објекат, нити је извео доказ читањем решења РГЗ Службе за катастар непокретности Београд бр. 9552-02-12-3074/08 од 27.07.2009. којим је одбијен захтев претходника потенцијалног умешача (Meridian Bank Credit Agricole Group из Новог Сада) за упис права својине и упис терета заложног права хипотеке на пословном објекту на Аутопуту, због такође нерегулисаног питања права коришћења земљишта на којем се налази предметни објекат. У том смислу, суд је пропустио да утврди релевантне чињенице да потенцијални умешач никада није постао хипотекарни поверилац по предметним уговорима о хипотеци од 30.06.2006. а тужилац никада није постао хипотекарни дужник ради хипотекарног обезбеђења кредитног потраживања потенцијалног умешача према кориснику кредита АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад. У том смислу, уговори о хипотеци се не могу користити као доказ да је услед закључења побијаног уговора о купопродаји изигран или оштећен неки поверилац тужиоца. У том делу чињенично стање је погрешно утврђено, што је посебан жалбени разлог.

Суд уопште није ценио приговор да је потенцијални умешач знао или да је морао знати да се у време закључења уговора о хипотеци (30.06.2006.) а ни касније, објекти који су били предмет уговора о хипотеци не могу укњижити као својина тужиоца, па смим тим се на тим објектима не може се успоставити хипотека у корист потенцијалног умешача. Ово стога што је потенцијални умешач могао на основу података о непокретности да из јавно доступних регистара види из земљишних књига ко су власници кат. парцела које су означене у грађевинским и употребним дозволама, а из копије плана које издаје катастар непокретности да на кат. парцелама означеним у грађевинским и употребним дозволама нису изграђени објекти на којима потенцијални умешач успоставља хипотеке, па је ипак прихватио да са тужиоцем закључи уговоре о хипотеци. То потенцијалног умешача чини несавесним уговарачем, који учешћем у овом поступку настоји да надомести и поправи сопствене пропусте. Потенцијални умешач финансира све трошкове тужиоца, како би му суд признао право да своје потраживање непосредно наплаћује из предметних непокретности, када то већ није могао на законит начин путем хипотеке, јер су уговори о хипотеци ништави правни послови, одн. у сваком случају неподобни послови (*iusus titulus*) за упис хипотеке (*modus acquirendi*). Поред тога суд и даље заснива своју одлуку на уговорима о хипотеци, као да се ради о ваљаним и подобним пословима за стицање права хипотеке у корист потенцијалног умешача. Поред тога, одбијањем суда да у складу са доказима, законом и досадашњом судском праксом донесе одлуку да потенцијални умешач нема правни интерес да се меша на страни тужиоца, само је потврда сумње тужиље да моћ потенцијалног умешача је претежнија него обавеза суда да суди по закону (види наслов књиге Ragnar Redbearda,¹ *Might is riht, or The Survival of the fittest*, Chicago, 1896., који у

¹ Сматра се да је Ragnar Redbeard – псеудоним, те да су прави аутори или Артур Дезмонд (Arthur Desmond) или Џек Лондон (Jack London). У сваком случају у књизи се заговара непоштовање морала, Божијих заповести и основних хришћанских вредности, а често се цитира као основа из које се развио у правној науци и филозофији правац – правни позитивизам 20. века, који заговара стриктно раздвајање права и морала, одн. као објашњење суштине права - да онај ко има моћ или силу одређује шта је право и правно правило.

слободном преводу значи „Моћ је право или опстанак најспособнијих“). Да ли суд треба да допусти да моћ буде значајнија од закона, па и приликом одлучивања о предложеној привременој мери, остаје на суду да образложи.

Тужена указује да су наведена решења донета пре него што је тужилац поднео тужбу у овом парничном предмету, те да су и тужилац и потенцијални умешач пре утужења знали да су предметне непокретности изграђене на туђем земљишту, да не могу бити уписане у регистре непокретности и да се на њима као таквима не може успоставити хипотека. Тужилац је наведене чињенице прећутао у тужби и каснијем делу поступка, а потенцијални умешач је тражио мешање знајући да за то нема никакав правни интерес.

Погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање постоји и у погледу одене грађевинских и употребних дозвола (грађевинска дозвола од 25.11.1994. - решење Општине Савски Венац бр. 351-356/94-III-02 од 25.11.1994. и употребна дозвола од 24.7.1995. - решење Општине Савски Венац бр. 351-553/95-III-02 од 24.07.1995. све за објекат на аутопуту, као и решење којим се одобрава изградња и употреба 26.6.2006. објекта на Чукарици - Решење Градске општине Чукарица о одобрењу за изградњу и употребу објекта III-02 бр. 351-516/04 од 26.06.2006.), на које се тужилац позвао, а које је суд ценио у побијаном решењу. Према грађевинској и употребној дозволи за објекат на аутопуту види се да је требало да се објекат налази на кат. парцелама 2521, 2553, 2556, 2557 и 2558 КОБ-5, док се из решења којим се одобрава изградња и употреба објекта на хиподрому види да је објекат требало да буде изграђен на кат. парцели 1594 стари премер КО Београд 6, одн. к.п. 11594 нови премер КО Београд 6. Суд није ценио следеће писане доказе из којих проистиче другачије чињенично стање:

- копију плана СКН Савски Венац од 07.06.2021. (за објекат на аутопуту),
- копију плана СКН Чукарица од 03.06.2021. (за објекат на Чукарици),
- Лист непокретности бр. 4487 КО Савски Венац (за објекат на аутопуту),
- Лист непокретности бр. 2220 КО Чукарица.
- Уверење РГЗ Службе за катастар непокретности Савски венац, бр. 951-3-229-5834/2021 од 02.07.2021.

Из наведених писаних доказа, који су такође јавне исправе, види се:

- да се објекат на аутопуту (изграђен на основу грађевинске дозволе од 25.11.1994. - решење Општине Савски Венац бр. 351-356/94-III-02 од 25.11.1994. и употребне дозволе од 24.7.1995. - решење Општине Савски Венац бр. 351-553/95-III-02 од 24.07.1995. не налази на кат. парцелама 2521, 2553, 2556, 2557 и 2558 КОБ-5, те да кат. парцеле новог премера тих парцела не одговарају кат. парцелама (новог премера) бр. 2527/1 и 2527/2 КО Савски венац на којима се стварно налази објекат на аутопуту, који је био предмет уговора о купопродаји,
- да се објекат на Чукарици (који је такође био предмет уговора о купопродаји) према копији плана СКН Чукарица од 03.06.2021. (објекат бр. 1. и 6.) налази делом на кат. парцели 11594/1 а делом на кат. парцели 11596 КО Чукарица, а не на 1594 стари премер КО Београд 6, одн. к.п. 11594 нови премер КО Београд 6. како је наведено у употребној дозволи за овај објекат.

Првостепени суд је био дужан да цени ове доказе у погледу основаности приговора тужене да непокретности које су биле предмет продаје

- имају правну ману да су изграђене на туђем земљишту (што није наведено у предметном уговору), те да постоје права трећих лица која спречавају тужену у вршењу права по основу побијаног уговора о купопродаји
- да због тога постоји правни ризик да обе предметне непокретности буду срушене, што би створило трошкове за власника непокретности и довело до тога да обе непокретности имају тзв. негативну тржишну вредност за власника,
- да је немогуће издејствовати упис права својине и упис хипотеке у надлежне регистре непокретности, што је такође од значаја за квалификацију да нема услова да се промет предметних непокретности сматра прометом незнатне вредности.

Погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање довело је и до тога да суд није ценио практично ниједан доказ који је тужена доставила у прилог оспоравања испуњености услова за одређивање привремене мере, те да је образложење побијаног решења у супротности са писаним исправама у спису предмета. Такво поступање суда довело је и до погрешне примене материјалног права, посебно у делу примене чл. 449. ЗИО, одн. оцене испуњености услова за одређивање привремене мере. У побијаном решењу суд се позвао на одредбу чл. 449. ст. 1. и 2. ЗИО, из чега би се могло закључити да је суд закључио да се одређеном привременом мером обезбеђује новчано потраживање тужиоца. Ни главни ни евентуални тужбени захтев не односи се на новчано потраживање тужиоца, тако да није јасно зашто се суд позвао на чл. 449. ст. 2. ЗИО, који говори о условима за одређивање привремене мере за обезбеђење новчаних потраживања. Међутим, суд се у образложењу позвао и на одредбу чл. 460. ЗИО који се односи на привремене мере ради обезбеђења неновчаног потраживања, тако да је остало нејасно да ли је привремена мера одређена ради обезбеђења новчаног или неновчаног потраживања. Оно што је суд правилно закључио је да је за одређивање привремене мере за обезбеђење неновчаног потраживања нужно да извршни поверилац учини вероватним постојање потраживања, али и опасност да ће остваривање тог потраживања бити осујећено или отежано (опасност по потраживање). Такође, првостепени суд је правилно навео да је потребно да се кумулативно остваре оба потраживања. Даље у образложењу побијаног решења суд је правилно утврдио да тужилац није учинио вероватним да је уговор о купопродаји ништав правни посао (главни тужбени захтев), као и да није учинио вероватним испуњеност другог кумулативног услова – јер ниједним доказом није учинио вероватним постојање опасности да ће његово потраживање бити осујећено или знатно отежано или да ће бити употребљена сила или настати ненадокнадива штета ако не буде донета предложена привремена мера. Међутим, иако је суд правилно констатовао да се према чл. 449. ЗИО морају остварити оба кумулативно одређена услова за одређивање привремене мере, те да тужилац није доказао, одн. учинио вероватним постојање другог услова (опасност за потраживање) ради обезбеђења побијног тужбеног захтева, суд је погрешно применио одредбу чл. 449. ст. 5. ЗИО. Ова одредба говори о правилу о терету доказивања, а не о мењању правила о кумулативности услова за одређивање привремене мере. Према чл. 449. ст. 5. ЗИО извршни поверилац није дужан да докаже опасност по потраживање ако учини вероватним да извршни дужник може због привремене мере претрпети само незнатну штету или да потраживање треба да се испуни у иностранству. Како је првостепени суд утврдио да тужилац није учинио вероватним опасност по остваривање побијног тужбеног захтева, то није било услова за примену правила о терету доказивања и ослобађање тужиоца овог терета. Поред тога, првостепени суд је погрешно оценио да тужилац предложеном привременом мером не трпи штету јер није власник предметних непокретности, па самим тим не може ни њима да располаже на начин који се забрањује привременом мером. Такво образложење је апсурдно, јер се одредба чл. 449. ст. 5. ЗИО у конкретном случају може применити само на начин да то има смисла, одн. да су предметне непокретности у својини тужене, те да она има правну могућност да их отуђује или да их оптерећује. Како то није случај, не само да не постоји

опасност за утужено потраживање (било по основу главног било по основу евентуалног тужбеног захтева), што је услов за одређивање привремене мере према чл. 449. ст. 2. и 3. ЗИО, већ се не може (смислено) применити ни одредба чл. 449. ст. 5. ЗИО. Слична је ситуација и у погледу образложења побијаног решења у делу у којем је суд ценио приговор да се непокретности не налазе на кат. парцелама које су означене у грађевинским и употребним дозволама, да због тога имају правну ману, да су објекти изграђени на туђем земљишту у јавној својини, да се не могу легализовати и сл. када је првостепени суд такође оценио да из тих навода произилази да за тужену не може настати штета одређивањем привремене мере. Такав закључак првостепеног суда не проистиче из приговора тужене, нити из доказа које је у прилог тих приговора тужена доставила. Приговори и докази се односе на вероватност утуженог потраживања, а не на евентуалну штету која за тужену може настати. Да образложење буде потпуно нејасно, доприноси и наставак образложења побијаног решења у којем суд наводи да је друго питање основаност навода тужене о праву својине и државине, као и питању тржишне вредности непокретности, а што ће бити предмет расправљања у даљем току поступка. Из таквог образложења се може закључити да је првостепени суд већ формирао став да су наводи тужене основани (како по питању пасивне легитимације, тако и по питању тржишне вредности продатих непокретности, а што има утицај на (не)основаност лобојног тужбеног захтева, али да то не може да цени у поступку одлучивања по предложеној привременој мери. Вероватност потраживања, као први услов за одређивање привремене мере цени се према доказима и приговорима које су странке изнеле. Вероватност је нижи степен доказаности од оног који се захтева при утврђивању чињеница код доношења мериторне пресуде. Међутим, и у случају вероватности, као и у случају утврђивања истинитости, суд ће ценити исте доказе, пре свега писане доказе. Ако на основу доказа које је тужена доставила је спорно питање пасивне легитимације, као и тржишне вредности продатих непокретности, како је логично могуће одржати закључак да је тужилац учинио вероватним постојање потраживања које обезбеђује. У том смислу је образложење побијаног решења нејасно и противречно, што је битна повреда правила поступка и жалбени разлог из чл. 374. ст. 2. т. 12. ЗПП.

На крају, остаје нејасно зашто суд није покљонио исти степен пажње оцени доказа које је тужена доставила, као што је покљонио пажњу оцени доказа које је тужилац доставио. Према чл. 2. ст. 1. ЗПП странке имају право на закониту, једнаку и правичну заштиту својих права. Повреда овог правила је жалбени разлог из чл. 374. ст. 1. ЗПП. Право на закониту, једнаку и правичну заштиту најбоље је описао Слободан Селинић на почетку књиге Пријатељи са Косанчићевог венца 78. Роман почиње следећим речима: „Сви подаци, историјски и иви, које ћеш ваћи на следеће двеста двадесет три стране, крајње су сумњиви. Баш као да су стварни, драги мој Харалампције, ваља их узимати уз велики опрез, као чисту измишљотину“. Овим уводом Слободан Селенић је тражио да се све преиспита, да се ништа не узме унапред као доказано и здраво за готово. Такав положај није имала тужена у овом поступку. Њени докази и приговори или нису цењени или су стављани у контекст који нема никаквог смисла. Судска одлука која се заснива на унапред формираном ставу да је другостепени суд наложио да се у поновном поступку усвоји предложена привремена мера, довела је до тога да су докази које је тужена доставила у поновном поступку били сметња за поступање по таквом налогу другостепеног суда. Приговори о неуредности, недозвољености и неоснованости предложене привремене мере имали су за последицу да је првостепени суд одлучио само о делу предлога за одређивање привремене мере, а није одлучио о оном делу који би такву одлуку довео у питање, као и да је приговоре тужене ценио као да је тужена доставила изјашњење и доказе који су у прилог става другостепеног суда, а не супротно. У том смислу, када је тужена приговорила и доставила доказе да предметне непокретности немају тржишну вредност на коју се позива тужилац и да нема намере оштећења поверилаца, а посебно да није оштећен потенцијални умешач, суд је ове

наводе цену, не на околност вероватности потраживања, већ да ли тужена може имати штету. Такву врсту комуникације између тужене и суда најбоље описују речи дела песме Дулка Радовића „Размена“:

„Хоћете ли да се мењамо...
Ја бих вама дао нешто старо
а ви мени дајте нешто ново.
Не, ја ћу вама дати нешто ружно,
а ви мени дајте нешто лепо.
Не, ја ћу вама дати нешто мало,
а ви мени дајте нешто велико.
Не, ја ћу вама дати нешто покварено, а ви мени...“
Не, хвала!
Хоћете ли овако: ја бих вама дала криво а ви мени поклоните нешто сиво.
Не, ја бих вама могао поклонити нешто љуто, а ви мени поклоните нешто жуто.
Не могу... Могу дати нешто бело, а ви мени поклоните нешто цело.
Не, ја вам само могу дати нешто читко за нешто питко.
Немам ништа питко... Могао бих вам дати нешто кратко, а да за то кратко добијем нешто слатко.
Кратко за слатко? Не пада ми на памет!
Чекајте... Ако хоћете да се мењамо, могу вам дати ништа а да ви мени поклоните нешто...
Добро, даћу вам парче а ви мени дајте цело.
Не, не... Могу вам само дати два зла за једно добро... Два зла!
Не, то ја не могу... Ево, дајте ми шест и ја ћу вам поклонити пет!..“

Слика из песме „Размена“ се може односити и на оцену навода тужиоца о побијаном уговору о купопродаји непокретности, јер по схватању тужиоца, тужена је дужна да за непокретности које немају регулисане имовинско-правне односе на земљишту на којем су изграђене, које се не могу легализовати и којима прети опасност рушења, плати цену од око 7 милиона евра, те због тога што тужена није уговорила ту цену и није је платила тужиоцу, такав уговор треба побијати ради намирења потраживања потенцијалног умешача, чије различно право намирења је сам тужени успешно оспорио у стечајном поступку тужиоца. Као из наведене песме „Ја ћу вама дати нешто мало а ви мени дајте нешто велико“.

Да ли су потребне слике из дечије песме да би суд разумео и правилно оценио приговоре тужене?

На основу свега наведеног проистиче да је жалба основана и да је треба усвојити.

Београд, 19.08.2021.

Пуномоћник тужене

БЕОГРАД
ПРИВАТНИ АДВОКАТ
11000 БЕОГРАД, Бирчинева 15
Телефон (011) 2637-514
Моб: 064 1153-039

SADRŽAJ PREDLOGA ZA ODREĐIVANJE PRETHODNE ILI PRIVREMENE MERE

Zakon o izvršenju i obezbeđenju

član 416 st. 1 i 4 i član 453

- U predlogu za određivanje prethodne ili privremene mere treba naznačiti vrstu privremene mere i njeno trajanje, sredstvo i predmet kojim se ona izvršava i konkretno određenog i mesno nadležnog javnog izvršitelja koji sprovodi izvršenje.

Iz obrazloženja:

"Odrebom člana 49 stav.2 ZIO je predviđeno da bi se odredila privremena mera za obezbeđenje novčanog potraživanja izvršni poverilac, pored verovatnoće postojanja potraživanja, mora učiniti verovatnim da će bez privremene mere izvršni dužnik osujetiti ili znatno otežati naplatu potraživanja time što će svoju imovinu i sredstva otuđiti prikriti ili na drugi način njima raspolagati (opasnost po potraživanje).

S obzirom na činjenično stanje iz pobijanog rešenja citirane zakonske odredbe, kao i stanje u spisima predmeta, proizilazi da je prvostepeni sud odlučilo o privremenoj meri odmah nakon podnošenja tužbe u fazi kada parnica još uvek nije počela da teče, odnosno kada tužba nije dostavljena tuženom i kada nije pouzdano i sa verovatnoćom utvrđeno prvi uslov koji propisuje čl.449 st.2 ZIO da se privremena mera za obezbeđenje novčanog potraživanja može odrediti kada postoji verovatnoća postojanja potraživanja. Kako u ovoj fazi postupka nije sa verovatnoćom utvrđeno da dužnici nemaju dovoljno sredstava za ispunjenje poveriočevog potraživanja, odnosno da raspolazu samo predmetnom nepokretnošću koju su stekli po ospovu ugovora o poklonu sa svojim ocem, što predstavlja jedan od uslova za pružanje sudske zaštite postavljenom tužbenom zahtevu, to se za sada ne može smatrati da je navedeni uslov (određe i stepsni verovatnoće potraživanja) za određivanje privremene mere utvrđen. Imajući u vidu navedeno prvostepeni sud će u ponovnom postupku ponovo ispitati sve okolnosti od kojih zavisi pravilna primena čl.449 Zakona o izvršenju i obezbeđenju, a takođe će voditi računa i o pravilnoj primeni člana.453 istog zakona koji predviđa šta sve treba da sadrži rešenje o privremenoj meri, kao i odredbi čl.416 st. 1 istog zakona koja predviđa da u predlogu za određivanje prethodne ili privremene mere naznačava se i vrsta prethodne ili privremene mere i njeno trajanje a u predlogu za određivanje privremene mere i sredstvo i predmet kojim se ona izvršava, kao i odredbu čl.416 st.4 istog zakona koji predviđa da je izvršni poverilac dužan da u predlogu naznači konkretno određenog i mesno nadležnog javnog izvršitelja koji sprovodi izvršenje."

(Presuda Apelacionog suda u Beogradu, Gž 1110/2017 od 13.4.2017. godine)

PREDLOG ZA ODREĐIVANJE PRIVREMENE MERE

Zakon o izvršenju i obezbeđenju

član 416

- izvršni poverilac je u predlogu za određivanje privremene mere dužan da označi konkretno određenog i mesno nadležnog javnog izvršitelja koji sprovodi izvršenje ako se radi o merama za čije izvršenje je nadležan javni izvršitelj.

Iz obrazloženja:

"Odredbom člana 416. stav 1. Zakona o izvršenju i obezbeđenju propisano je da se u predlogu za određivanje prethodne ili privremene mere naznačava i vrsta prethodne ili privremene mere i njeno trajanje, a u predlogu za određivanje privremene mere i sredstvo i predmet kojim se ona izvršava. Stavom 2. istog člana je propisano da kod označavanja sredstava i predmeta kojima se privremena mera izvršava shodno se primenjuju odredbe o sredstvima i predmetima izvršenja radi ostvarivanja potraživanja na osnovu rešenja o izvršenju. Stavom 3. istog člana je propisano da se predlog za određivanje privremene mere odbacuje rešenjem ako ne sadrži sredstvo i predmet kojim se privremena mera izvršava, bez prethodnog vraćanja na dopunu. Stavom 4. je propisano da je izvršni poverilac dužan da u predlogu naznači konkretnog i mesno nadležnog javnog izvršitelja koji sprovodi izvršenje.

Nadležnost za sprovođenje privremene mere zavisi od sadržine privremene mere. Sve privremene mere činjenja, nečinjenja ili trpljenja, odnosno sve privremene mere koje se izvršavaju samim dostavljanjem (zabrana otuđenja, opterećenja ili raspolaganja pokretnim ili nepokretnim stvarima i udelima, zabrana dužnikovom dužniku da isplati potraživanje, nalog organizaciji za prinudnu naplatu za preduzimanje određenih radnji, nalog Centralnom registru da izvrši određeni upis), sprovodi sud koji je odredio meru u postupku obezbeđenja. Zbog toga tužilac osnovano u žalbi ukazuje da nije bilo osnova da prvostepeni sud donese pobijano rešenje.

Saglasno odredbi člana 416. stav 4. Zakona o izvršenju i obezbeđenju, izvršni poverilac je dužan da u predlogu naznači konkretno određenog i mesno nadležnog javnog izvršitelja koji sprovodi izvršenje. Međutim, navedena odredba može se primeniti samo predloge za određivanje onih privremenih mera za čije izvršenje je nadležan javni izvršitelj, a ne i za one mere koje sprovodi sud dostavljanjem rešenja."

(Rešenje Privrednog apelacionog suda, Pž 1853/2020 od 20.5.2020. godine - Sudska praksa privrednih sudova - Bilten br. 4/2020)

SADRŽAJ PREDLOGA ZA ODREĐIVANJE PRETHODNE ILI PRIVREMENE MERE

Zakon o izvršenju i obezbeđenju

član 416 st. 1 i 4 i član 453

- U predlogu za određivanje prethodne ili privremene mere treba naznačiti vrstu privremene mere i njeno trajanje, sredstvo i predmet kojim se ona izvršava i konkretno određenog i mesno nadležnog javnog izvršitelja koji sprovodi izvršenje.

Iz obrazloženja:

"Odrebom člana 49 stav.2 ZIO je predviđeno da bi se odredila privremena mera za obezbeđenje novčanog potraživanja izvršni poverilac, pored verovatnoće postojanja potraživanja, mora učiniti verovatnim da će bez privremene mere izvršni dužnik osujetiti ili znatno otežati naplatu potraživanja time što će svoju imovinu i sredstva otuđiti prikriti ili na drugi način njima raspolagati (opasnost po potraživanje).

S obzirom na činjenično stanje iz pobijanog rešenja citirane zakonske odredbe, kao i stanje u spisima predmeta, proizilazi da je prvostepeni sud odlučio o privremenoj meri odmah nakon podnošenja tužbe u fazi kada parnica još uvek nije počela da teče, odnosno kada tužba nije dostavljena tuženom i kada nije pouzdano i sa verovatnoćom utvrdilo prvi uslov koji propisuje čl.449 st.2 ZIO da se privremena mera za obezbeđenje novčanog potraživanja može odrediti kada postoji verovatnoća postojanja potraživanja. Kako u ovoj fazi postupka nije sa verovatnoćom utvrđeno da dužnici nemaju dovoljno sredstava za ispunjenje poveriočevog potraživanja, odnosno da raspoložu samo predmetnom nepokretnošću koju su stekli po ospovu ugovora o poklonu sa svojim ocem, što predstavlja jedan od uslova za pružanje sudske zaštite postavljenom tužbenom zahtevu, to se za sada ne može smatrati da je navedeni uslov (određe i stepsn verovatnoće potraživanja) za određivanje privremene mere utvrđen. Imajući u vidu navedeno prvostepeni sud će u ponovnom postupku ponovo ispitati sve okolnosti od kojih zavisi pravilna primena čl.449 Zakona o izvršenju i obezbeđenju, a takođe će voditi računa i o pravilnoj primeni člana.453 istog zakona koji predviđa šta sve treba da sadrži rešenje o privremenoj meri, kao i odredbi čl.416 st. 1 istog zakona koja predviđa da u predlogu za određivanje prethodne ili privremene mere naznačava se i vrsta prethodne ili privremene mere i njeno trajanje a u predlogu za određivanje privremene mere i sredstvo i predmet kojim se ona izvršava, kao i odredbu čl.416 st.4 istog zakona koji predviđa da je izvršni poverilac dužan da u predlogu naznači konkretno određenog i mesno nadležnog javnog izvršitelja koji sprovodi izvršenje."

(Presuda Apelacionog suda u Beogradu, Gž 1110/2017 od 13.4.2017. godine)

SADRŽAJ REŠENJA O PRIVREMENOJ MERI

Zakon o izvršenju i obezbeđenju

član 414

- Rešenje o privremenoj meri treba da sadrži precizno navedeno potraživanje koje se obezbeđuje, vrstu privremene mere i sredstvo i predmet kojim se ta mera izvršava.

Iz obrazloženja:

"Prema opštim pravilima obezbeđenja propisanim u važećem Zakonu o izvršenju i obezbeđenju, privremene mere spadaju u sredstva obezbeđenja (član 414), s tim što se u predlogu za obezbeđenje precizno naznačavaju potraživanje čije se obezbeđenje zahteva, zakonski razlozi za obezbeđenje, činjenice i dokazi iz kojih proizilazi verovatnost postojanja zakonskih razloga za obezbeđenje i vrsta sredstva obezbeđenja (član 415 stav 2 navedenog zakona). U predlogu za određivanje privremene mere naznačava se vrsta privremene mere i njeno trajanje, sredstvo i predmet kojim se ona izvršava, s tim što se kod naznačavanja sredstva i predmeta kojima se privremena mera izvršava shodno primenjuju odredbe o sredstvima i predmetima izvršenja radi ostvarivanja potraživanja na osnovu rešenja o izvršenju (član 416 navedenog zakona). Odredbom člana 424 navedenog zakona propisano je da sud može odlučiti o predlogu za obezbeđenje, pre nego što ga dostavi izvršnom dužniku i omogući mu da se o njemu izjasni pod uslovima propisanim u stavu prvom ovog člana, a inače sud razmatra i utvrđuje samo činjenice koje su stranke iznele i izvodi samo dokaze koje su stranke predložile izuzev kada se primenjuje prinudni propis (stav 1 i 2 ovog člana). Odredbom člana 449 navedenog zakona propisano je da se privremenom merom obezbeđuje novčano ili nenovčano potraživanje čije je postojanje izvršni poverilac učini verovatnim, s tim da bi se odredila privremena mera za obezbeđenje novčanog potraživanja, izvršni poverilac pored verovatnoće postojanja potraživanja, mora učiniti verovatnim da će bez privremene mere izvršni dužnik osujetiti ili znatno otežati naplatu potraživanja time što će svoju imovinu ili sredstva otuđiti, prikriti ili na drugi način njima raspolagati (opasnost po potraživanje), s tim što se privremenom merom mogu obezbediti i nedospela, uslovna i buduća potraživanja. Izvršni poverilac nije dužan da dokaže opasnost po potraživanje ako učini verovatnim da izvršni dužnik može zbog privremene mere pretrpeti samo neznatnu štetu ili da potraživanje treba da se ispuni u inostranstvu. Pretpostavljena opasnost po novčano potraživanje postoji u slučajevima propisanim odredbom člana 450 navedenog Zakona o izvršenju i obezbeđenju, a rešenje o privremenoj meri sadrži pored ostalog precizno navedeno potraživanje koje se obezbeđuje, vrstu privremene mere i sredstvo i predmet kojim se ta mera izvršava shodno odredbi člana 453 istog zakona. Vrste privremenih mera za obezbeđivanje novčanog potraživanja su propisane u članu 459 važećeg Zakona o izvršenju i obezbeđenju, tako da se radi obezbeđenja novčanog potraživanja može odrediti svaka mera kojom se postiže svrha obezbeđenja, a naročito, pored ostalih, nalog organizaciji za prinudnu naplatu da bankama koje vode račune izvršnog dužnika naloži da novčana sredstva u visini obezbeđenog potraživanja pranesu u depozit javnog izvršitelja. Imajući u vidu prethodno navedene odredbe važećeg Zakona o izvršenju i obezbeđenju, koje se imaju primeniti u postupku odlučivanja o predloženoj privremenoj meri, u konkretnom slučaju izostalo je navođenje jasnih i potpunih razloga prvostepenog suda, o tome koja je pitanja razmotrio i koje činjenice utvrdio na osnovu onoga što su stranke iznele, odnosno dokaza koje su stranke priložile i predložile u pogledu zakonom propisanih uslova za određivanje

privremene mere. Zbog toga se zakonitost i pravilnost pobijanog rešenja ne mogu ispitati, pa je primenom člana 391 stav 1 u vezi člana 401 ZPP odlučeno kao u izreci. Prvostepeni sud će u ponovnom postupku imajući u vidu prethodno iznete primedbe i odredbe Zakona o izvršenju i obezbeđenju, razmotriti i utvrditi činjenice koje su stranke iznele, odnosno dokaze koje su predložile, te oceniti postojanje zakonskih uslova za određivanje predložene privremene mere, radi obezbeđenja novčanog potraživanja, kako bi bio u mogućnosti da donese pravilnu i zakonitu odluku za koju će dati jasne i potpune razloge da bi se njena zakonitost i pravilnost mogle ispitati."

(Rešenje Apelacionog suda u Beogradu, Gž 1891/2018 od 21.3.2018. godine)

OBAVEZNI DEO SADRŽINE PREDLOGA ZA ODREĐIVANJE PRIVREMENE MERE

Zakon o izvršenju i obezbeđenju

član 257 stav 2 i čl. 293 i 296

Označenje potraživanja

Sentenca:

- Obavezni deo sadržine predloga za određivanje privremene mere je označenje potraživanja čije se obezbeđenje traži, a ono može biti novčane i nenovčane prirode, jer od toga zavise i uslovi za određivanje privremene mere koje zakon propisuje.

Iz obrazloženja:

"Prvostepeni sud je, radi raspravljanja o predlogu za određivanje privremene mere, zakazao ročište i, nakon održanog ročišta, doneo pobijano rešenje, kojim je predlog za određivanje privremene mere odbio, nalazeći da nisu ispunjeni uslovi iz čl. 293. i 296. Zakona o izvršenju i obezbeđenju (dalje: Zakon). Iz takvog obrazloženja prvostepenog suda proizlazi da je ocenu ispunjenosti uslova za određivanje privremene mere raspravljao primenom odredbi o uslovima za određivanje privremene mere za obezbeđenje novčanog potraživanja, kako to predlogom tužioca u tužbi nije jasno naznačeno, suprotno članu 257. stav 2. Zakona. Ovom odredbom je predviđeno da se u predlogu za obezbeđenje navodi potraživanje čije se obezbeđenje traži, zakonski razlozi za obezbeđenje, činjenice i dokazi iz kojih sud utvrđuje verovatnost postojanja zakonskih razloga za obezbeđenje. Pri tome prvostepeni sud, obrazlažući da nije učinjena verovatnim činjenica u vezi sa postojanjem uslova za određivanje privremene mere, raspravlja da li, s obzirom na oblik proizvoda tužioca i proizvoda tuženog, postoji mogućnost zabune u prometu. Iz toga bi proizašlo da raspravlja uslove u vezi sa zahtevima tužioca koji nisu novčane prirode. To rešenje prvostepenog suda čini nejasnim i nerazumljivim, a na to se žalbom tužioca osnovano ukazuje."

(Rešenje Privrednog apelacionog suda, Pž. 3399/2012(1) od 18.4.2012. godine)

NEPOTPUN PREDLOG ZA ODREĐIVANJE PRIVREMENE MERE

Zakon o izvršenju i obezbeđenju

član 257 stav 2

Neopredeljenost potraživanja

Sentenca:

- Predlog za određivanje privremene mere u kome nije označeno potraživanje koje se obezbeđuje je nepotpun predlog po kome se ne može postupati.

Iz obrazloženja:

"Primenjujući pogrešna procesna pravila, prvostepeni sud je propustio da razjasni koje potraživanje predlagač predloženom privremenom merom obezbeđuje, u smislu čl. 257. stav 2. Zakona o izvršenju i obezbeđenju. Ovom odredbom je predviđena obavezna sadržina svakog predloga za obezbeđenje, pa i predloga za određivanje privremene mere. Obavezni deo sadržine je navođenje potraživanja čije se obezbeđenje traži. Bez toga se ne može odlučivati o osnovanosti predloga, jer se ne mogu ispitivati uslovi za određivanje mere ako se ne zna koja je njena svrha. Svrha mere je obezbeđenje onog potraživanja koje predlagač navodi. Pri tome, potraživanje može biti novčano ili nenovčano, a od toga zavisi i ocena ispunjenosti uslova za određivanje privremene mere. Zakonom su uslovi delimično podudarni, a delimično različiti kada se radi o ove dve vrste potraživanja."

(Rešenje Privrednog apelacionog suda, Pvž. 358/2014(2) od 10.7.2014. godine)

BITAN ELEMENAT PREDLOGA ZA ODREĐIVANJE PRIVREMENE MERE

Zakon o izvršenju i obezbeđenju

čl. 415, 416 i 460

- U predlogu za određivanje privremene mere mora biti označeno potraživanje koje je predmet obezbeđenja merom, označenjem vrste potraživanja (novčano, nenovčano), kao i drugih identifikacionih podataka i samo tako se može oceniti postojanje uslova mere: verovatnost označenog potraživanja i opasnost po (označeno) potraživanje.

Iz obrazloženja:

"Prvostepeni sud, ne dostavljajući predlog za određivanje privremene mere protivniku predlagača na izjašnjenje, usvaja predlog i određuje meru. U obrazloženju navodi da je mera usvojena u skladu sa članom 460. Zakona o izvršenju i obezbeđenju, te da je saglasno članovima 456. i 457. istog zakona određen rok za opravdanje privremene mere određene pre pokretanja parničnog postupka.

Iz navedenog na posredan način proizlazi da prvostepeni sud smatra da se radi o obezbeđenju nenovčanog potraživanja s obzirom da su članom 460. Zakona o izvršenju i obezbeđenju uređene vrste privremenih mera za obezbeđenje nenovčanog potraživanja. Međutim, u samom predlogu za određivanje privremene mere predlagač suprotno članu 415. i 416. Zakona o izvršenju i obezbeđenju, nije ni naveo šta je predmet obezbeđenja. Naime, članom 415. stav 2. Zakona o izvršenju i obezbeđenju je propisano da se u predlogu za obezbeđenje precizno raznačava, između ostalog, potraživanje čije se obezbeđenje zahteva. S obzirom da potraživanja mogu biti novčana i nenovčana, to podrazumeva prvo određenje vrste potraživanja, a onda i u čemu se ono konkretno sastoji. Tek nakon toga se stižu uslovi da sud ispita postojanje verovatnosti potraživanja koje se obezbeđuje i verovatnosti opasnosti po isto potraživanje. Suprotno tome, predlagač predlaže privremenu meru zato što postoji opasnost nastanka nenadoknadive štete i to po zakupca predlagača. Navedeno ne predstavlja označenje potraživanja koje se obezbeđuje, već navođenje da postoji jedan od uslova za određivanje privremene mere. Proizlazi da je prvostepeni sud postupao po predlogu za obezbeđenje koji je nepotpun, da se bez označenja potraživanja koje se obezbeđuje nisu mogli razmatrati ni uslovi za određivanje privremene mere, pa je na osnovu člana 79. i 80. Zakona o izvršenju i obezbeđenju, odlučeno kao u izreci ovog rešenja."

(Rešenje Privrednog apelacionog suda, Iž 1720/2017 od 7.12.2017. godine)

PRIMARNI I EVENTUALNI TUŽBENI ZAHTEV

PRIVREMENA MERA

Zakon o parničnom postupku

član 197

- Ne može se odlučivati o predlogu za privremenu meru kojom se obezbeđuje potraživanje iz eventualnog tužbenog zahteva pre odlučivanja o primarnom tužbenom zahtevu.

Iz obrazloženja:

"U situaciji kada je u pitanju primarni i eventualni zahtev nema mesta odlučivanju o privremenoj meri kojom se obezbeđuje potraživanje iz eventualnog zahteva. Saglasno navedenoj odredbi o eventualnom zahtevu sud odlučuje tek po donošenju odbijajuće odluke o primarnom zahtevu u kom smislu eventualni zahtev ne može biti predmet razmatranja pa ni ocene verovatnosti potraživanja iz istog sve dok sud ne odbije primarni zahtev. U slučaju tužbe sa primarnim i eventualnom zahtevom odluka o primarnom zahtevu ima prioritet jer od te odluke zavisi i odluka o eventualnom zahtevu, koja se neće doneti ukoliko se usvoji primarni zahtev. U tom smislu ne može se obezbeđivati ni potraživanje sadržano u eventualnom zahtevu jer takvo potraživanje postaje relevantno tek u slučaju neosnovanosti potraživanja iz primarnog zahteva."

(Rešenje Privrednog apelacionog suda, Pž 1518/2020 od 21.5.2020. godine - Sudska praksa privrednih sudova - Bilten br. 4/2020)

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 734/2014
29.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца СЗР А. У., предузетник Р.С. из У., кога заступа М.К., адвокат из У., против тужених П.В. из З. и Г.В. из Ч., које заступа Т.С., адвокат из Ч. и туженог Т.П. из Б., кога заступа В.Г., адвокат из Б., ради утврђења нишпавости уговора о купопродаји, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1907/13 од 17.03.2014. године, у седници већа одржаној 29.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1907/13 од 17.03.2014. године у ставу првом изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1907/13 од 17.03.2014. године у ставу трећем изреке.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ужицу П 8/12 од 01.03.2013. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да су нишпави уговор о купопродаји оверен 02.12.2011. године пред Основним судом у Ужицу, Судска јединица Чајетина под Ов 1633/11, уговор о купопродаји оверен 02.12.2011. године пред Основним судом у Ужицу, Судска јединица Чајетина под бројем Ов 1635/11, уговор о купопродаји оверен 02.12.2011. године пред Основним судом у Ужицу, Судска јединица Чајетина под Ов 1636/11, уговор о купопродаји оверен 29.02.2012. године пред Основним судом у Ужицу, Судска јединица Чајетина под бројем Ов 184/12 и уговор о купопродаји оверен 05.03.2012. године пред Основним судом у Ужицу, Судска јединица Чајетина под бројем Ов 198/12, и да не производе правно дејство, те да се наложи Републичком геодетском заводу – Служби за катастар непокретности Чајетина да изврши враћање ранијег земљишно-књижног стања које је постојало пре закључења наведених уговора. Ставом другим изреке тужилац је обавезан да туженом Т.П. накнади парничне трошкове у износу од 378.000,00 динара. Ставом трећим одбијен је као неоснован захтев туженог Т.П. за накнаду трошкова парничног поступка за износ од 39.000,00 динара.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж 1907/13 од 17.03.2014. године, ставом првим изреке одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Вишег суда у Ужицу П 8/12 од 01.03.2013. године у ставовима првом и

другом изреке. Ставом другим изреке одбачена је жалба тужилаца изјављена против става трећег првостепене пресуде, као недозвољена. Ставом трећим изреке одбачена је жалба тужених П.В. и Г.В., изјављена против исте пресуде, као недозвољена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у ставу првом и трећем изреке тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужени Т.П. је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11, 55/14) и оценио да ревизија у делу којим се побија став први другостепене одлуке није основана, а да у делу којим се побија став трећи ревизија није дозвољена.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности а нема ни других битних повреда из члана 374. став 1. истог Закона, учињених у поступку пред другостепеним судом, на које ревидент неосновано указује. Неосновано се ревизијом указује и на битну повреду из члана 374. став 2. тачка 11. Закона о парничном поступку, јер је у конкретном случају веће другостепеног суда, у складу са одредбом члана 383. став 1. ЗПП, о жалбама странака изјављеним против првостепене пресуде одлучио без расправе. Осим тога, погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, на које ревидент такође указује, према одредби члана 407. став 2. Закона о парничном поступку није разлог за изјављивање ревизије.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је као инвеститор са туженима П.В. и Г.В. као суинвеститорима 12.11.2008. године закључио и пред Општинским судом у Чајетини под Ов бр. 2431/08 оверио уговор о удруживању средстава за изградњу грађевинског објекта, којим су се уговарачи између осталог обавезали да ће у року од три дана од прибављања одобрења за градњу закључити уговор којим ће се удружити ради заједничке изградње стамбеног објекта на к.п. ... К.О. Ч., чији су корисници тужени П.В. и Г.В.. Тужилац се наведеним уговором обавезао да ће организовати изградњу стамбене зграде на наведеној парцели тако што ће о свом трошку прибавити одобрење за градњу, израдити пројекат, закључити уговор о уређењу градског грађевинског земљишта, сносити трошкове закључења уговора и прибављања документације, као и трошкове уређења грађевинског земљишта и све друге трошкове који евентуално настану, те да ће о свом трошку изградити нову стамбену зграду на парцели чија су корисници тужени П.В. и Г.В.. Према одредбама наведеног уговора, на име свог учешћа у виду улагања парцеле ... К.О. Ч. требало је да ови тужени у својину стекну два апартмана у приземљу зграде у укупној површини од око 70 – 75 м2 површине будућег објекта. Туженима П.В. и Г.В. као инвеститорима је решењем Општинске управе Чајетина – Одсек за грађевинско земљиште, путеве и инвестиције, урбанизам и имовинскоправне послове број 351-109/09-03 од 10.06.2009. године издато одобрење за изградњу пословно стамбеног објекта на к.п. ... К.О. Ч., а уговором закљученим са Фондом за грађевинско земљишта, путеве и инвестиције Општине Чајетина инвеститори су солидарно обавезани да

на име накнаде за уређивање грађевинског земљишта исплате 2.958.089,00 динара, а овај износ је према приложеној признаници дана 24.06.2009. године платио тужилац. Градња објекта започета је крајем 2008. године, а радови обустављени у јулу 2011. године. Вредност радова изведених до тренутка када је градња обустављена износила је 35.000 евра. Градња је настављена тако што су средства за извођење радова обезбедили тужени и његова сестра Д.В.. Из признанице сачињене 15.05.2011. године утврђено је да је Д.В., на име градње пет апартмана, који су предмет побијаних уговора о купопродаји, исплатила износ од 336.000 евра. Поред готовог новца у износу од 336.000 евра, којим је финансирана изградња апартмана, тужени Т.П. и његова сестра су током изградње обезбедили и грађевински материјал и опрему, чија вредност није урачуната у купопродајну цену спорних апартмана. Као инвеститори објекта на к.п. ... К.О. Ч. тужени П.В. и Г.В. су у својству продаваца са туженим Т.П. као купцем закључили пет спорних уговора о купопродаји стамбених јединица у наведеном објекту, са анексима уговора, а потписи уговорних страна оверени су пред Основним судом у Ужицу, Судска јединица у Чајетини. Уговорима је констатовано да су продавци до дана закључења уговора у целости измирени у погледу износа купопродајне цене и да су новцем примљеним на име цене финансирани градњу објекта и апартмана који су предмет купопродаје. Уговорне стране су накнадно, ради уподобљавања уговора са подацима укњиженим у катастарском оперативном К.О. Ч. и укњижбе кућа, закључиле и пред судом овериле анексе спорних уговора. Решењем Општинске управе Чајетина од 29.02.2012. године, на захтев тужених Г.В. и П.В. за наведени објекат је накнадно издата грађевинска и употребна дозвола. На основу наведених уговора тужени Т.П. уписан је као власник права својине од пет стамбених јединица, у објекту који се налази на к.п. ... К.О. Ч., уписаном у лист непокретности број ... К.О. Ч..

Понашећи од овако утврђених чињеница, правилно су нижестепени судови применили материјално право садржано у одредбама члана 47., 52. и 103. Закона о облигационим односима, налазећи да нису испуњени услови за утврђење ништавости спорних уговора и правилно одлучили одбијањем тужбеног захтева. Разлоге које су за своје одлуке дали нижестепени судови као јасне и правилне у свему прихвата и ревизијски суд.

Побијаном одлуком је правилно оцењено да нису испуњени услови за утврђење ништавости спорних уговора о купопродаји јер су у конкретном случају испуњени сви законом предвиђени услови за настанак пуноважних уговора који се тичу сагласности воља, предмета и основа уговора и законом прописане форме. Уговори о купопродаји који су предмет овог спора сачињени су у законом прописаној форми из члана 4. став 1. и 2. Закона о промету непокретности („Службени гласник РС“ бр.42/98, 111/09), важећег у време закључења уговора, садрже неопходне елементе уговора о купопродаји прописане чланом 458. – 466. Закона о облигационим односима, предмет уговора је могућ, допуштен и одређен а обавезе странака имају допуштен основ који није противан принудним прописима, јавном поретку и добрим обичајима, па нису испуњени услови из члана 47., 52. и 103. Закона о облигационим односима за утврђење ништавости уговора, нити је међу уговорним странама постојао неспоразум о правној природи, основу и предмету обавезе услед чега уговор не би ни настао.

Неосновано се ревизијом указује и да су нижестепени судови погрешно ценили значај изјаве тужених П.В. и Г.В., који су током поступка признали

тужбени захтев. Како су у овом случају тужени јединствени сушарничари у смислу члана 204. Закона о парничном поступку, јер се због природе спора (утврђење ништавости уговора), овај спор може решити само на једнак начин према свим уговорним странама, околност да су двоје, од укупно троје тужених лица, признали тужбени захтев није разлог за другачију одлуку суда о тужбеном захтеву. Нижестепени судови су правилно оценили и правну природу уговора о удруживању средстава за изградњу грађевинског објекта Ов 2431/08 од 12.11.2008. године, налазећи да се према садржини и природи овог правног посла ради о предуговору, којим су се уговорне стране у смислу 45. ст. 1. Закона о облигационим односима, обавезале на закључење главног уговора. Међутим, главни уговор није закључен, нити је и једна од уговорних страна судски захтевала закључење главног уговора, у смислу чл. 45. ст. 4. и 5. Закона о облигационим односима. Имајући у виду да тужилац правни интерес за подношење тужбе у овој парници заснива управо на чињеници да је као суинвеститор са туженима П.В. и Г.В. закључио уговор Ов 2431/08 од 12.11.2008. године, према којем је требало да стекне својину на објекту саграђеном на к.п. ... К.О. Ч., није било сметњи да нижестепени судови испитају и оцене правну природу и дејство наведеног уговора, нити је овим прекорачен тужбени захтев, док супротни наводи ревизије нису основани. Наводи ревидента којима се указује да продајцима није исплаћена купопродајна цена такође нису од утицаја, јер неплаћање уговорене цене не чини уговор ништавим. Неиспуњење уговорене обавезе плаћања цене, према одредби члана 124. ЗОО, представља разлог за раскид уговора који могу тражити само уговорне стране, али не и тужилац као треће лице.

Како се ни осталим наводима ревидента не доводи у питање законитост и правилност побијане одлуке, ревизија је одбијена као неоснована.

Из наведених разлога, применом члана 414. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу првом изреке.

Тужилац нема правни интерес да побија другостепену пресуду у делу којим је одбачена жалба тужених, изјављена против првостепене пресуде, због чега је применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 4. Закона о парничном поступку, одлучено као у ставу другом изреке.

Председник већа-судија
Снежана Андрејевић, с.р.

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1463/2016
30.05.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници тужиоца "АА" из, чији је пуномоћник Мирослав Ђерковић, адвокат из, против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Милан Козомора, адвокат из ..., ради утврђења ништавости уговора, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2872/15 од 27.04.2016. године, на седници одржаној 30.05.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2872/15 од 27.04.2016. године, као неоснована.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2872/15 од 27.04.2016. године, одбијена је жалба тужиоца као неоснована и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду II 5804/13 од 03.06.2015. године којом је, ставом првим изреке, одбијен тужбени захтев тужиоца да се утврди да је ништав купопродајни уговор од 29.12.2011. године, оверен пред Основним судом у Новом Саду под ОвЗ .../2011 и анекс овог уговора од 29.05.2012. године, закључен између парничних странака и да му се накнаде трошкови поступка. Ставом другим изреке, тужилац је обавезан да туженој накнади трошкове поступка у износу од 442.900,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку у смислу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14), па је нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка предвиђена одредбом члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Иако као један од разлога ревизије наведен да су почињене битне повреде одредаба парничног поступка тужилац у ревизији не означава о којим битним повредама се ради.

Према утврђеном чињеничном стању странке су, и то тужилац као продавац и тужена и њен супруг као купци, 2007. године закључили предуговор а потом и уговор о куповини и продаји стана који се налази у ..., у ул. ... бр. ..., површине 35 м², по цени од 29.050 евра која је продавцу исплаћена у целости до 06.10.2008. године. Тужена и њен супруг нису ушли у посед стана. Касније су, уз обострану сагласност странке раскинуле уговор о куповини и продаји стана у ул. ... бр. ... и усмено договориле да тужена врати стан тужиоцу, а да тужилац туженој не врати примљену цену стана, већ да се тржишна цена стана која је у време раскида уговора утврђена на износ од 45.000 евра, буде урачуната као унапред плаћени део цене за стан који је тужена хтела да купи од тужиоца и то стан који се налази у згради бр. ... у ул. ... у ... у којој је тужилац на име компензације од инвеститора "ВВ" требало да добије 5 станова, чија је цена 61.000 евра за сваки. Поменути стан тужена је требало да купи од тужиоца. У том циљу тужена је тужиоцу у два маха током јула 2010. године на име цене стана у ул. ... исплатила износ од још 15.500 евра, што се раније признатом уплатом од 45.500 евра чини износ од 61.000 евра колико је било уговорено као купопродајна цена стана. Иначе, странке су 20.07.2010. године потписале и у суду овериле потписе, споразум о раскиду уговора о купопродаји стана у ул. ... бр. ..., у коме су, између осталог, утврдиле да је свака страна вратила примљено по том уговору – продавац купцу примљену купопродајну цену стана, а купац продавцу предмет уговора – стан. С обзиром да је тужена од стране "ВВ" спречена да уђе у посед стана у ул. ... ..., од ког стана јој је тужилац претходно предао кључеве, а са разлога што "ВВ", као инвеститору није од стране тужиоца исплаћена купопродајна цена стана, парничне странке су 29.11.2011. године закључиле предметни уговор о куповини и продаји којим су уговориле да продавац – тужилац има право својине на стану бр. ..., површине 76 м² који се налази у поткровљу зграде бр. ... у ул. ... у ..., као и да је власник стана површине 61,6 м² на ... спрату зграде у ..., у ул. ... ..., да је цена оба стана идентична – 61.000 евра, да је продавац целокупни износ цене примио од купца и да даљих потраживања од њега нема. Странке су сагласно договориле (тачка 3. уговора) да ће накнадно закључењем анекса прецизирати који од два наведена стана купац купује, при чему је као рок предаје стана купцу уговорен датум 01.05.2012. године, и да ће предмет анекса бити стан који до наведеног датума буде завршен. И овај уговор је оверен од стране суда. У складу са договореним 29.05.2012. године закључен је Анекс по коме је тужилац туженој продао стан бр. ..., површине 76 м², који се налази у поткровљу вишестамбене зграде у ул. ... бр. ... у ..., за купопродајну цену од 61.000 евра која је исплаћена у целости. Потписи уговарача на анексу су истог дана оверени у суду.

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани, а они којима се оспорава утврђено чињенично стање су без значаја за одлуку, јер је одредбом члана 407. став 2. ЗПП изричито искључена могућност

да се ревизија изјављује због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, осим у случају из члана 403. став 2. овог закона.

Правилно су нижестепени судови применили материјално право – одредбе чланова 10, 12, 13, 139, 148. и 403. - 411. Закона о облигационим односима и члан 13. Закона о хипотеци, када су одлучили да тужбени захтев тужиоца није основан. За своју одлуку навели су јасне, исцрпне и законите разлоге, које у свему прихвата и овај суд. И по одени Врховног касационог суда, спорни уговор није противан ни једном принудном пропису и није ништав у смислу члана 103. Закона о облигационим односима. Парничне странке су уговор од 29.11.2011. године закључиле у смислу члана 403. Закона о облигационим односима, којим је прописано да ако нека обавеза има два или више предмета, али је дужник дужан дати само један да би се ослободио обавезе, право избора, ако није што друго уговорено припада дужнику и обавеза престаје кад он буде предао предмет који је изабрао. Наведеним уговором странке су договориле, да у конкретном случају право избора има поверилац – тужена, односно купац, али су, исто тако, навеле чиме ће се купац руководити приликом избора, а то је околност који од два описана стана који су у власништву продавца – тужиоца ће бити завршен до 01.05.2012. године.

Ревизијски наводи се у суштини своде на понављање тврдње, коју је тужилац износио и у поступку пред првостепеним судом и у жалби, да тужена није исплатила целокупну цену стана по предметном уговору. Ови ревизијски наводи су неприхватљиви и то како из разлога што су околности везане за исплату купопродајне цене у поступку пред првостепеним судом утврђене са сигурношћу, на основу ваљаних и подобних доказа, чија веродостојност није довођена у сумњу, тако и из разлога што овим наводима тужилац покушава да оспори утврђене чињенице, а што је, како је већ речено, сходно члану 407. став 2. ЗПП немогуће чинити ревизијом. Поред тога, како су то правилно навели нижестепени судови, неиспуњење уговорне обавезе која се тиче исплате купопродајне цене не може бити разлог за ништавост уговора у смислу члана 103. Закона о облигационим односима.

Како се, према томе, ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, Врховни касациони суд је ревизију тужиоца одбио као неосновану, а како се у ревизији понављају наводи који су као жалбени разлози истицани у поступку пред другостепеним судом који је на те наводе правилно одговорио, то ова одлука, сходно члану 414. став 2. ЗПП, није детаљно образлагана.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија
Миломир Николић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Претрага привредних друштава

1 Основни подаци

Назив	MULATUR
Пословно име	MULATUR DOO, BEOGRAD (SAVSKI VENAC)
Статус	Активан
Правна форма	Друштво са ограниченом одговорношћу
Матични број	20585846
Датум оснивања	16.11.2009

2 Пословно име

3 Подаци о адресама

4 Пословни подаци

5 Законски заступници

6 Остали заступници

7 Надзорни одбор

8 Извршни одбор

9 Управни одбор

10 Прокуристи

11 Чланови

12 Основни капитал

Новчани капитал

	Вредност	Датум
Уписан	46.850,40 RSD	
Уплаћен	46.850,40 RSD	3.11.2009

Неновчани капитал

Вредност	Датум
----------	-------

	Вредност	Датум	
Уписан	168.429.769,78 RSD		Пословни објекат 736 m2 кат. парцела 1594 КО Чукарица, пословни објекат на кат. парцели 2521, 2553, 2556, 2557, 2558, и KNOW-HOW.
Унет	168.429.769,78 RSD	2.11.2009	Пословни објекат 736 m2 кат. парцела 1594 КО Чукарица, пословни објекат на кат. парцели 2521, 2553, 2556, 2557, 2558, и KNOW-HOW.

13 Огранци

14 Забележбе

15 Огласи и обавештења

16 Документи о стечају

17 Објављени документи

18 Одлуке регистратора

19 Финансијски извештаји

(<http://pretraga3.apr.gov.rs/pretragaObveznikaFI>)

Агенција за привредне регистре

16.8.2021 14:31:55

Република Србија
Агенција за привредне регистре

5000081492744

Регистар привредних субјеката
БД 139455/2013

Дана, 06.01.2014. године
Београд

Регистратор Регистра привредних субјеката који води Агенција за привредне регистре, на основу члана 15. став 1. Закона о поступку регистрације у Агенцији за привредне регистре („Службени гласник РС“, бр. 99/2011), одлучујући о регистрационој пријави промене података код MULATUR DOO, BEOGRAD (SAVSKI VENAC), матични број: 20585846, коју је поднео/ла:

Име и презиме: Милорад Ђорђевић
ЈМБГ: 2006975710225

доноси

РЕШЕЊЕ

УСВАЈА СЕ регистрациона пријава, па се у Регистар привредних субјеката региструје промена података код:

MULATUR DOO, BEOGRAD (SAVSKI VENAC)

Регистарски/матични број: 20585846

и то следећих промена:

Промена чланова:

Уписује се:

- Пословно име: PRIVREDNO DRUŠTVO ZA PROIZVODNJU I PROMET ROBE NA VELIKO I MALO I UVOZ-IZVOZ MANCOOP DOO BEOGRAD BULEVAR FRANŠE D EPEREA 66 - U STEČAJU
Регистарски / Матични број: 07806256
Адреса: Булевар Франше Д Епереа 66 , Београд-Савски Венац , Србија
Новчани улог
Уписан: 15.615,24 RSD
Уплаћен: 15.615,24 RSD, на дан 03.11.2009
Неновчани улог
Уписан: 56.137.642,27 RSD (Пословни објекат 736 m2 кат. парцела 1594 КО Чукарица, пословни објекат на кат. парцели 2521, 2553, 2556, 2557, 2558, и KNOW-HOW.)
Унет: 56.137.642,27 RSD, на дан 02.11.2009 (Пословни објекат 736 m2 кат. парцела 1594 КО Чукарица, пословни објекат на кат. парцели 2521, 2553, 2556, 2557, 2558, и KNOW-HOW.)
Удео: 33,33%

Промена улога чланова:

- Име и презиме: Златица Девих

ЈМБГ: 1102957885021

Брише се:

Новчани улог

Уписан: 46.850,40 RSD

Уплаћен: 46.850,40 RSD, на дан 03.11.2009

Неновчани улог

Уписан: 168.429.769,78 RSD (Пословни објекат 736 m² кат. парцела 1594 КО

Чукарица, пословни објекат на кат. парцели 2521, 2553, 2556, 2557, 2558, и KNOW-HOW.)

Унет: 168.429.769,78 RSD, на дан 02.11.2009 (Пословни објекат 736 m² кат. парцела 1594 КО Чукарица, пословни објекат на кат. парцели 2521, 2553, 2556, 2557, 2558, и KNOW-HOW.)

Уписује се:

Новчани улог

Уписан: 31.235,16 RSD

Уплаћен: 31.235,16 RSD, на дан 03.11.2009

Неновчани улог

Уписан: 112.292.127,51 RSD (Пословни објекат 736 m² кат. парцела 1594 КО

Чукарица, пословни објекат на кат. парцели 2521, 2553, 2556, 2557, 2558, и KNOW-HOW.)

Унет: 112.292.127,51 RSD, на дан 02.11.2009 (Пословни објекат 736 m² кат. парцела 1594 КО Чукарица, пословни објекат на кат. парцели 2521, 2553, 2556, 2557, 2558, и KNOW-HOW.)

Промена удела чланова:

- Име и презиме: Златица Девих

ЈМБГ: 1102957885021

Брише се:

Удео 100,00%

Уписује се:

Удео 66,67%

Образложење

Подносилац регистрационе пријаве поднео је дана 30.12.2013. године регистрациону пријаву промене података број БД 139455/2013 и уз пријаву је доставио документацију наведену у потврди о примљеној регистрационој пријави.

Проверавајући испуњеност услова за регистрацију промене података, прописаних одредбом члана 14. Закона о поступку регистрације у Агенцији за привредне регистре, Регистратор је утврдио да су испуњени услови за регистрацију, на је одлучио као у диспозитиву решења, у складу са одредбом члана 16. Закона.

Висина накнаде за вођење поступка регистрације утврђена је Одлуком о накнадама за послове регистрације и друге услуге које пружа Агенција за привредне регистре („Сл. гласник РС“, бр. 5/2012).

УПУТСТВО О ПРАВНОМ СРЕДСТВУ:

Против овог решења може се изјавити жалба министру надлежном за положај привредних друштва и других облика пословања, у року од 30 дана од дана објављивања на интернет страни Агенције за привредне регистре, а преко Агенције.

РЕГИСТРАТОР

Миладин Маглов

Претрага привредних друштава

1 Основни подаци

Назив	MULATUR
Пословно име	MULATUR DOO, BEOGRAD (SAVSKI VENAC)
Статус	Активан
Правна форма	Друштво са ограниченом одговорношћу
Матични број	20585846
Датум оснивања	16.11.2009

2 Пословно име

3 Подаци о адресама

4 Пословни подаци

5 Законски заступници

6 Остали заступници

7 Надзорни одбор

8 Извршни одбор

9 Управни одбор

10 Прокуристи

11 Чланови

12 Основни капитал

13 Огранци

14 Забележбе

Забележба 1.

Датум 24.5.2011

Текст Уписује се у Регистар привредних субјеката Решење привредног суда у Београду 45 П 1852/11 од 11.3.2011 године, којим се одређује привремена мера па се забрањује првотуженом MULATUR DOO BEOGRAD, BULEVAR FRANŠE D EPEREA 66 било какво располагања односно отуђење и оптерећење непокретности.

Забележба 2.

Датум 17.6.2013

Текст Уписује се у Регистар привредних субјеката Пресуда Привредног суда у Београду бр. 45 П 1060/13 од 02.04.2013. године којом се усваја предлог тужиоца MANCOOP DOO BEOGRAD– U STEČAJU па се забрањује друготуженој Златици Девиди из Београда, као једином оснивачу и директору првотуженог MULATUR DOO из Београда да коришћењем својих управљачких и заступничких права и овлашћења у првотуженом MULATUR DOO из Београда, да врши било какво отуђење и оптерећење удела, као и промену пословног имена првотуженог MULATUR DOO BEOGRAD, мат.бр. 20585846.

Забележба 3.

Датум 21.11.2013

Текст Уписује се у Регистар привредних субјеката Пресуда Привредног апелационог суда број 3 Пж 6079/13 од 17.10.2013. године, којом је забрањено друготуженој Златици Девиди из Београда, као једином оснивачу и директору првотуженог MULATUR DOO BEOGRAD да коришћењем својих управљачких и заступничких права и овлашћења у првотуженом MULATUR DOO BEOGRAD, врши било какво отуђење и оптерећење удела, као и промену пословног имена првотуженог MULATUR DOO BEOGRAD, матични број 20585846. Привремена мера ће трајати до правноснажног окончања овог парничног поступка а евентуално изјављена жалба не задржава извршење решења.

15 **Огласи и обавештења**

16 **Документи о стечају**

17 **Објављени документи**

18 **Одлуке регистратора**

19 **Финансијски извештаји**

(<http://pretraga3.apr.gov.rs/pretragaObveznikaF1>)

Агенција за привредне регистре

16.8.2021 14:31:55

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
5 Пж 8144/21
23.09.2021. године
Београд

06. 10. 2021

П Р И М Љ Е Н О	
у _____ прим. _____ прил.	
27 SEP 2021	
Р _____ од _____	
У ПРИВРЕДНОМ СУДУ У БЕОГРАДУ 10	

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судија Браниславе Горавице, председника већа, Весне Тодоровић и Љиљане Вуковић, чланова већа, у правној ствари тужиоца „MANCOOP“ ДОО Београд - у стечају, из Београда, ул. Булевар Франше Д Епареа бр. 66, МБ: 07806256, чији је пуномоћник Миша Рајковић, адвокат из Београда, ул. Нушићева бр. 6/2, против тужене АНЂЕЛКЕ ДЕВИЋ из Београда, ул. Виле Равијојле бр. 9, чији је пуномоћник Владимир Добрић, адвокат из Београда, ул. Бирчанинова бр. 15 и потенцијалног умешача на страни тужиоца „CREDIT AGRICOLE BANKA SRBIJA“ АД из Новог Сада, чији је пуномоћник Ана Лазаревић, адвокат из Београда, ул. Интернационалних бригада бр. 69, ради утврђења, вредност предмета спора 36.000.000,00 динара, у поступку по жалби тужене, против решења Привредног суда у Београду 9 П 4172/20 од 09.07.2021. године, донео је у седници већа дана 23.09.2021. године,

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** решење Привредног суда у Београду 9 П 4172/20 од 09.07.2021. године.

Образложење

Првостепеним решењем, у ставу изреке под I, усвојен је предлог тужиоца, па је одређена привремена мера којом је туженој забрањено располагање, односно ступање и оптерећење непокретностима наведеним у том ставу изреке, док је у ставу II изреке одређено да ће привремена мера трајати до правноснажног окончања спора.

Тужена благовременом жалбом, изјављеном из свих законом предвиђених разлога, побија првостепено решење у целини, па у смислу навода изнетих у жалби предлаже да се исто преиначи, тако што би се предложена привремена мера одбацила или одбила као неоснована, а тужилац обавезао да сноси трошкове првостепеног и другостепеног поступка.

Испитујући правилност и законитост ожалбеног решења, у смислу члана 386. Закона о парничном поступку а у вези са чланом 402. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да жалба није основана.

У поступку доношења побијаног решења није било битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Изрека првостепеног решења је јасна и разумљива и у свему у сагласности са меродавним прописима, а у образложењу су наведени разлози о одлучним чињеницама који нису у супротности са изреком, те стога у поступку није почињена ни битна повреда поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, на коју се посредно указује жалбеним наводима.

Нетачни су наводи жалбе о томе да је првостепени суд пропустио да одлучи о предлогу тужиоца у целини, те да је првостепено решење мањкаво због тога што у истом није наведено ко ће и на који начин спровести привремену меру која је одређена.

У конкретном случају, тражено је и решењем првостепеног суда одређена је привремена мера забране отуђења и оптерећења непокретности, која се привремена мера спроводи по службеној дужности, а не преко јавног извршитеља и то тако што се у случају да су непокретности уписане у јавне књиге исто спроводи достављањем решења суда надлежном катастру, а у ситуацији када непокретности нису уписане у јавне књиге таква привремена мера спроводи се достављањем решења о њеном одређивању лицу које је дужник по наведеној привременој мери. По наводима странака, у овом поступку непокретности чије је отуђење и оптерећење забрањено нису уписане у јавни регистар непокретности, односно катастар, па је стога једини начин спровођења одређене привремене мере тај да се решење којим се привремена мера одређује достави туженој на коју се привремена мера односи.

Из изнетих разлога, дакле, за спровођење ове привремене мере није надлежан јавни извршитељ, те стога предлагач мере није ни био дужан да одређује име и презиме конкретног надлежног извршитеља. Такође, првостепени суд није направио било какве повреде меродавних одредаба Закона о парничном и Закона о извршењу и обезбеђењу, када у изреци свог решења није описао начин спровођења привремене мере, као и када је из изреке свог решења изоставио предлог самог тужиоца да се у изреци наведе да ће се привремена мера забележити у јавни регистар непокретности, у коме су непокретности уписане.

Како су нетачни наводи жалиоца да се одређена привремена мера не може спровести, да је неизвршива уколико непокретности нису уписане у меродавне јавне књиге, јер се у таквој ситуацији иста спроводи достављањем лицу на које се односи, то самим тим овај суд неће разматрати остале наводе жалбе који су у непосредној вези са истим о непрецизности прецизираног предлога за одређивање привремене мере, јер није наведено име месно надлежног јавног извршитеља, као ни наводе о непотпуности донетог решења.

Дакле, првостепеним решењем одређена је привремена мера забране отуђења и оптерећења непокретности (јасно означених у изреци овог решења) туженој у овом спору, иста се спроводи достављањем решења самој туженој и иста је дужна да наведену забрану поштује, без обзира на чињеницу што непокретности (по наводу жалиоца) нису уписане у јавне књиге.

Према стању у списима, пред Привредним судом у Београду започет је парнични поступак под бројем П 3451/12 по тужби Анђелке Девих, против тужених: 1. „MANCOOP“ ДОО из Београда - у стечају, 2. „МУЛАТУР“ ДОО из Београда, 3. ИЛИЈЕ ДЕВИЋА и 4. ЗЛАТИЦЕ ДЕВИЋ из Београда, у ком предмету Анђелка Девих захтева утврђење ништавости Уговора о оснивању друготуженог „МУЛАТУР“ ДОО из Београда, закљученог између првотуженог, треће и четвртотуженог и овереног под бројем Ов. 14302/09 од 03.11.2009. године, којим су уговором као неновчани улог у новоосновано привредно друштво унете непокретности побројане у тужби (ради се о непокретностима чије су ознаке наведене и у изреци решења о одређивању привремене мере) и ради утврђења да је Анђелка Девих власник наведених непокретности по Уговору о купопродаји непокретности који је оверен пред П Општинским судом у Београду под Ов. 88072/06 од 11.09.2006. године. У наведеном предмету првотужени „MANCOOP“ ДОО из Београда - у стечају, поднео је противтужбу по којој су списи предмета раздвојени, те се сада воде под бројем П 4172/2020.

Предмет тужбеног захтева у овом предмету је утврђење ништавости наведеног Уговора о купопродаји непокретности и обавезивање Анђелке Девих да тужиоцу преда

у несметани посед наведене непокретности, док је у случају да суд не усвоји свој примарни тужбени захтев постављен евентуални тужбени захтев за утврђење да спорни Уговор о купопродаји, не производи правно дејство према стечајној маси тужиоца, услед чега би тужена била дужна да трпи намирење трећих лица - поверилаца тужиоца на предметним непокретностима као делу стечајне масе тужиоца, као и обавезивање тужене да тужиоцу преда у несметани посед у виђеном стању предметне непокретности.

Постављени тужбени захтев тужилац је у битном образложио наводима да су како спорни Уговор о купопродаји непокретности, тако и спорни Уговор о оснивању Привредног друштва „МУЛАТУР“ ДОО из Београда, закључени између повезаних лица а у намери оштећења поверилаца, односно спречавања поверилаца да намире своја потраживања.

Образложио је наиме да је Илија Девих већински власник АТП „ВОЈВОДИНА“ АД из Новог Сада, које се привредно друштво појављује као корисник кредита по Уговору о кредиту бр. 00-421-0102529.7, пласираним од стране правног претходника „CREDIT AGRICOLE BANKA SRBIJA“ АД из Новог Сада, по ком уговору се као јемац - платац појављује правни претходник тужиоца, који је по основу та два спорна уговора у суштини лишен било какве имовине из које би могао да намири потраживања својих поверилаца.

Како су непокретности које су прво биле предмет закључених уговора о хипотеци, између правног претходника тужиоца и правног претходника наведене банке дате у залогу ради обезбеђења потраживања из већ наведеног Уговора о кредиту, потом спорним Уговором о купопродаји од стране правног претходника тужиоца продате туженој Анђелки Девих, а потом су исте биле предмет уноса неновчаног улога капитала приликом оснивања Привредног друштва „МИЛАТУР“ ДОО из Београда, тужилац је образложио да је на описани начин спроведено намерно оштећење поверилаца, односно онемогућавање истих да се намире у стечајном поступку који се води над тужиоцем, а све радњама повезаних лица, јер се наведене непокретности воде као неновчани улог наведеног Привредног друштва „МИЛАТУР“ ДОО, где је каснијим располагањима правни претходник тужиоца свој удео од 33,33 % без накнаде пренео на Златицу Девих, супругу Илије Девиха, дакле већинског власника АТП „ВОЈВОДИНА“ АД из Новог Сада, односно главног дужника из већ наведеног Уговора о кредиту.

Међу парничним странкама у овом предмету није било спорно да је тужена Анђелка Девих у поседу спорних непокретности, те да у другом поступку захтева утврђење да је власник истих, као и да се наведене непокретности не налазе у стечајној маси тужиоца.

Првостепени суд је читањем доказа, побрајаних у образложењу првостепеног решења, утврдио чињенице меродавне за одлучивање у овој фази поступка, па како другостепени суд прихвата правилност утврђених чињеница, то се у смислу члана 396. Закона о парничном поступку, у овом делу жалилац упућује на образложење садржано у првостепеном решењу и наведене чињенице неће бити поновно садржане и образлагане у овој одлуци.

На утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право када је у смислу одредбе члана 449. став 3. и став 5. Закона о извршењу и обезбеђењу, закључио да су у овој фази поступка испуњени услови за одређивање предложене привремене мере.

Према одредби члана 449. став 3. Закона о извршењу и обезбеђењу, да би се одредила привремена мера за обезбеђење неновчаног потраживања извршни поверилац, осим вероватноће постојања потраживања, мора учинити вероватним и да би без привремене мере испуњење његовог потраживања било осујећено или знатно отежано,

док у смислу става 5, истог члана, извршни поверилац није дужан да доказује опасност по потраживање ако учини вероватним да извршни дужник може због привремене мере претрпети само незнатну штету.

У конкретном случају, тужилац жели да обезбеди своје неновчано потраживање које се састоји у томе да се у стечајну масу тужиоца врате спорне непокретности или пак да се располагање тим истим непокретностима огласи без дејства према стечајној маси, како би се његови повериоци могли намирити или из вредности продатих непокретности или пак тако што би овде тужена трпела да се повериоци намире из истих.

Жалиоцу се напомиње да се приликом одлучивања о предлогу за одређивање привремене мере суд креће у оквирима вероватности изнетих навода, да исти не морају бити доказани у судском поступку, те да самим тим има места процени вероватности оног потраживања у чију сврху је привремена мера предложена, иако у наведеној фази поступка није правноснажно одлучено да ли је основан примарни или је основан евентуални тужбени захтев. Смисао предложене привремене мере је да се очува потенцијална имовина тужиоца, као стечајној дужника, од евентуалних даљих располагања истом имовином, док се започети парнични поступак не оконча, када ће се правноснажно утврдити ко је власник наведене имовине, да ли је то тужена (која у другом поступку захтева такво утврђење) или је то тужилац, односно да ли је располагање правног претходника тужиоца у виду Уговора о продаји непокретности туженој имало недопуштен циљ - намерно оштећење поверилаца.

Код чињенице да је међу парничним странкама било неспорно да је тужена у државини спорних непокретности, односно да исте нису у државини тужиоца, као стечајног дужника, по становишту овог суда осим вероватности утуженог потраживања испуњен је био и други услов за одређивање предложене привремене мере, односно да би се без одређивања исте могло отежати остварење потраживања тужиоца. Наиме, како наведене непокретности нису уписане у јавним књигама, како су исте по тврдњи саме тужене изграђене без потребних дозвола, како је већ правноснажно одбијен упис хипотеке на страни хипотекарног повериоца, постоји могућност да тужена као држалац наведених непокретности исте отуђи неким правним послом или пак фактички уведе у државину истих неко друго лице.

Са друге стране, правилан је закључак првостепеног суда да одређивањем предложене привремене мере тужена не трпи никакву штету уколико су истинити њени наводи да нема намеру отуђења и оптерећења ових непокретности, као и да иста није чак ни власник наведених непокретности.

Тачни су наводи жалиоца да код чињенице да је у Агенцији за привредне регистре уписано да основано Привредно друштво „МУЛАТУР“ ДОО из Београда, поседује као унети неновчани капитал и наведене непокретности, требало би да важи законска претпоставка да је наведено лице управо власник истих. Међутим, по наводима саме тужене у другом поступку (који је тренутно у прекиду) она се налази у државини ових непокретности, а истовремено тужена тврди и да је Уговор о оснивању овог привредног друштва ништав, из чега следи да сама тужена претендује на то да је она власник ових непокретности, те да самим тим истима може и располагати.

Из горе изнетих разлога, не стоје наводи жалиоца о томе да нема пасивне легитимације тужене у погледу како постављеног тужбеног захтева, везано за уговор у коме је тужена била уговорна страна, тако и у погледу предложене и одређене привремене мере. Код чињенице да непокретности нису уписане у јавне књиге, једини домет наведене привремене мере је да се решење о одређивању исте достави ономе ко је у фактичкој државини непокретности, како би се управо њему забранило да отуђује и

оптерећује те непокретности до правноснажног окончања поступака који се у вези са истима воде.

Имајући у виду горе наведене разлога због којих другостепени суд налази да је предложена привремена мера оправдана и целисходна у овој фази поступка, то су сви други жалбени наводи безпредметни, те неће бити предмет посебног образлагања у овом решењу.

Жалиоцу, али и првосепеном суду се посебно напомиње да је тужба у овом предмету (у виду противтужбе у предмету П 3451/12 који је сад у прекиду) поднет а 27.06.2012. године, а да поступак расправљања о петитуму тужбеног захтева фактички није почео. Стога је неопходно да се након одлучивања о учешћу умешача, сви учесници сконцентришу на доказни поступак у циљу разрешења спорних односа у оба започета поступка у разумном року.

Сходно изнетом, а применом члана 390. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

БГ/ББ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА
Бранислава Горавица, с. р.

Зajeдничка адвокатска канцеларија

ПРИМСТАК ЗА
Добрић ТМКОЦА

Владимир Љ. Добрић
Бранислав В. Маринковић

Адвокати

Душан М. Васиљевић
Ана Н. Деспотовић

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ
21000 Нови Сад
Сутјеска 3

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ	
Предато лично, поштом препоручено!!!	
Обично дана _____	Рно _____
Примерака _____	прилога _____
ПРИМЉЕНО 10. 06. 2021	
Таксирано са _____ дан. Без таксе	
Мањак таксе од _____ динара	
Број _____	201 _____ Потпис _____
Време: _____	

Тужилац: Анђелка Девећ из Београда, Виле Равијојде 9, ЈМБГ 2109977885018, коју заступа Владимир Љ. Добрић, адвокат из Београда, Бирчанинова 15, по пуномоћју у прилогу.

Тужени: Аутотранспортно предузеће „ВОЈВОДИНА“, акционарско друштво, Нови Сад у стечају, Нови Сад, мат. бр. 08041750, ПИБ 100239349, кога заступа стечајни управник Никола Павловић

ТУЖБА РАДИ ИСПЛАТЕ ДУГА
са предлогом за издавање привремене мере

бр. пред. спора 35.405.915,76 дан.
21 прилог са пуномоћјем

Над туженим се води стечајни поступак под посл. бр. 2 Ст. 9/2010 код Привредног суда у Новом Саду, што је од значаја за стварну и месну надлежност овог суда.

Активна легитимација тужиље проистиче из чињенице да је сувласник непокретности и то производног погона на локацији Цара Душана 43 у Крчедину – кат. парцела 5568 КО Крчедин са 2/3 идеалног дела, заједно са Надеждом Девећ из Крчедина, Цара Душана 43, која је сувласник са 1/2 идеалног дела.

Доказ: 1. Извод из листа непокретности 5568 КО Крчедин

Тужилац је наведену непокретност као ванкњижну својину у делу 2/3 идеалног дела стекла од Илије и Златице Девећа из Београда.

Доказ: 2. Уговор о поклону непокретности са овером потписа код јавног бележника Алексе Вељића из Инђије ОПУ 680-2016 од 30.08.2016.

Власник са 1/3 идеалног дела непокретности била је Надежда Девећ.

Доказ: 3. Извод из земљишне књиге ЗКУЛ 1057 КО Крчедин, Препис листа непокретности бр. 5568 КО Крчедин.

Потраживање према туженом у износу од 1,593 евра/м² месечно за 2/3 идеалног дела 531 м² описаног производног погона за период 01.06.2011. до 30.08.2016. у укупном износу од

12.214.239,00 динара по основу накнаде за коришћење туђе ствари Илија Девећ је уступио тужиљи по основу уговора о цесији од 08.06.2021.

Доказ: 4. Уговор о цесији од 10.06.2021.

Потраживање према туженом у износу од 1.593 евра/м² у динарској противвредности месечно за 1/3 идеалног дела 531 м² описаног производног погона за период 01.06.2011. до 08.06.2021., у укупном износу од 11.801.972,00 као и сва будућа потраживања по основу накнаде за коришћење туђе ствари Надежда Девећ је пренела по основу уговора о цесији од 01.06.2021. на тужиљу.

Доказ: 5. Уговор о цесији од 10.06.2021.

Пасивна легитимација туженог проистиче из чињенице да је дана 09.02.2009. стечајни управник туженог Никола Павловић дописом обавестио Илију Девећа да је решењем Трговинског суда у Новом Саду Ст. 27/2008 од 15.12.2008. отворен стечај над АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад, да је пописна комисија стечајног дужника извршила попис опреме и материјала на локацији Крчедин (непокретност је у то време била у својини Илије Девећа из Београда) и да су та средства део стечајне масе. Стечајни управник Никола Павловић је у наведеном допису навео да је ЗАБРАЊЕНО свако премештање или употреба тих средстава без писменог овлашћења стечајног управника.

Доказ: 6. Допис стечајног управника Николе Павловића од 09.02.2009.

Међу странкама је неспорно да се забрана стечајног управника Николе Павловића односила на 13 алатних машина и 1 виљушкар и то:

Број	Опис	Вредност
1	Машина за озубљење лучних зуба (Gibson) тип 116 са опремом	7.500
2	Glodariца за зупчанике 53 А 80 Н	2.200
3	Универзални струг VDF-UF	13.000
4	Универзални струг PA631/P	3.850
5	Универзални струг PA631/A	3.850
6	Универзални струг PA900R	3.850
7	Универзални струг TNP3000	2.000
8	Универзални струг TNP160 B	2.000
9	Машина за брушење зуба 51841	4.000
10	Опрама за метал заваривање и пескарење	200
11	Универзална брусилка UFC 630	2.000
12	Брус за равна брус. Urba 750	2.000
13	Координатна бушилка 243ISF10	2.000
14	Виљушкар T-U 32	5.200
	Укупно:	53.350

Први пут након дописа од 09.02.2009. стечајни управник туженог се обратио Илији Девећу у вези наведених алатних машина и виљушкара дописом од 31.08.2020, у којем је тражио да се омогући овлашћеном лицу стечајног дужника приступ наведеним алатним машинама и виљушкару ради процене вредности.

Доказ: 7. Допис стечајног управника Николе Павловића од 31.08.2020.

Тужила је дописом од 05.10.2020. обавестила стечајног управника туженог да ће омогућити процену вредности алатних машина и виљушкара судском вештаку кога тужени одреди.

Доказ: 8. Допис тужиље од 05.10.2020.

Тужила је 10.10.2020. омогућила приступ алатним машинама и виљушкару сталном судском вештаку машинске струке Александру Медићу из Новог Сада, кога је одредио стечајни управник туженог и који је о томе сачинио Извештај о инспекцији од 02.11.2020.

Доказ: 9. Извештај о инспекцији судског вештака машинске струке Александра Медића из Новог Сада од 02.11.2020. и Извештај о процени вредности имовине АТП „Војводина“ а.д. у стечају на дан 31.05.2020. од фирме ФинСелект д.о.о. од 07.07.2020.

Власници непокретности (производни погон у Крчедину, Цара Душана 43, који се налази на кат. парцели 61 КО Крчедин) Анђелка Девић и Надежда Девић, упутили су преко пуномоћника 14.09.2020. захтев за исплату износа од 11.604.041,10 динара, што је противвредност од 98.684,73 евра по основу накнаде за коришћење наведене непокретности од стране туженог за смештај и чување описаних алатних машина у периоду од 01.07.2016. до 01.09.2020. (чл. 219. Закона о облигационим односима). У наведеном допису тужила је навела да ће користити право задржавања (*ius retentionis*) на наведеним алатним машинама и виљушкар у складу са чл. 286. ст. 1. Закона о облигационим односима све док им потраживање не буде намирено у целости. Поред тога у допису је наведено да ће се користити право из чл. 289. Закона о облигационим односима да се из задржаних ствари наплате на исти начин као заложни поверилац.

Доказ: 10. Допис тужиље од 14.09.2020.

У прилогу дописа, тужила је доставила Извод из листа непокретности 5568 КО Крчедин, Налаз и мишљење вештака машинске струке Слободана Крњаја од 08.09.2020. и Налаз и мишљење судског вештака економско финансијске струке Радише Питулића од 10.09.2020.

Доказ: 11. Извод из листа непокретности 5568 КО Крчедин (доказ под ред. бр. 1.)

12. Налаз и мишљење вештака машинске струке Слободана Крњаја од 08.09.2020.

13. Налаз и мишљење судског вештака економско финансијске струке Радише Питулића од 10.09.2020.

У допису стечајног управника Николе Павловића од 25.09.2020. наведено је да је Закон о стечајном поступку *lex specialis* у односу на Закон о облигационим односима, да стечајном управнику није познато да је закључен уговор о закупу, као и не постоји обавеза по основу закуподавног односа. Због тога је стечајни управник туженог оспорио захтев за накнаду по основу коришћења туђе ствари.

Доказ: 14. Допис стечајног управника туженог од 25.09.2020. (са дописима од 23.04. и 26.04.2012. као и 17.05.2016.)

У наведеном допису од 25.09.2020. стечајни управник је навео да је дописима од 09.02.2009. 23.04. и 26.04.2012. као и 17.05.2016. тражио да се представницима стечајног дужника омогући попис наведене имовине и њено преузимање, те да је у ту сврху ангажована и приватна агенција Беопротект д.о.о. из Београда, али да је адв. Емир Јанаревић одбио било какав контакт по питању пописа и преузимања опреме.

Тужила указује да у допису од 09.02.2009. нема захтева стечајног управника да преузме наведене алатне машине и виљушкар, већ управо супротно, стечајни управник туженог је забранио премештање и употребу наведене опреме, чиме је онемогућио власника непокретности да

непокретност у којој су смештене наведене алатне машине и виљушкар користи за своје потребе. У дописима од 09.02.2009. 23.04. и 26.04.2012. као и 17.05.2016. стечајни управник туженог није тражио преузимање наведене опреме, већ могућност да изврши процену вредности. Опреза рада, тужиља истиче да наведени дописи никада нису достављени ни ранијем власнику непокретности Илији Девиху, нити садашњим власницима Анђелки Девих и Надежди Нади Девих.

Доказ: 15. Неспорно, терет доказивања на туженом.

Дакле не постоји доказ да је тужени тражио преузимање наведених алатних машина и виљушкара, а да било ранији власник Илија Девих или садашњи власници непокретности то нису дозволили. Такође, навод туженог да је тужени тражио да му власници непокретности омогуће приступ алатним машинама и виљушкару ради процене вредности, а да му то није омогућено није основан ни логичан. Наиме, стечајни управник туженог је одмах након отварања стечаја над АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад (сада у стечају) урадио процену ликвидационе вредности наведене опреме и приказао је у Економско-финансијском извешају стечајног дужника. Да му није омогућена процена, он је не би могао приказати у ЕФИ-ју. Након тога, исту вредност наведене опреме стечајни управник је приказао и у Плану реорганизације, чији је он био предлагач. Проценитељ кога је ангажовао стечајни управник - фирма ФинСелект д.о.о. из Новог Сада је 07.07.2020. наведену опрему проценила под ознаком Процесна опрема (у Крчедину) на дупло већу вредност од оне на коју је стечајни управник навео у Економско-финансијском извешају и Плану реорганизације, тј. процена је урађена на износ од 34.813,14 евра или 4.093.600,00 динара.

Доказ: 16. Неспорно, по потреби увид у ЕФИ од 21.04.2020. у План реорганизације потврђен решењем Привредног суда у Новом Саду Ст. 9/2010 од 08.10.2011. које исправе се налазе у стечајном спису код овог суда под Ст. 9/2010.

17. Процену фирме ФинСелект д.о.о. из Новог Сада је 07.07.2020. (стр. 22. процене)

Поред тога, тужиља указује да су наводи стечајног управника нелогични, јер не постоји ниједан разлог због којег власници непокретности у којој се налазе наведене алатне машине и виљушкар не би омогућили попис наведене опреме 2010. 2012. или у било које друго време, а да су то омогућили туженом 10.10.2020.

Правни основ тужбеног захтева налази се у чл. 219. Закона о облигационим односима. Како тужени спори правни основ, тужиља указује да је накнада за коришћење туђе ствари посебан вид стицања без основа (неоснованог обогаћења). Неосновано обогаћење везује се за принцип да се нико не може обогатити на туђи рачун. Ово начело исказано је у познатој Помпонијевој изреци: „*Natura aequum est neminem cum alterius detrimento fieri locupletiozem* (Just. Digesta, 12,6,14) што у преводу значи да је по природи правично да се нико не обогати на штету другог. Ово начело потиче из грчке филозофије и у складу је са Аристотеловим учењем о корективној правди. Није свако богаћење забрањено, већ само оно које је изричито законом забрањено (Planiol, M. — Ripert, G.: *Traité pratiljue de droit civil français, Paris 1954, t. VII, Obligations, cmr. 50.*). У новијој правној историји Хуго Гроцијус, био је први који је формулисао општу правну норму о обавези враћања која се рађа из обогаћења на рачун другог. Као опште правно средство у случају стицања без основа, почев од краја 18. века, користила се тужба *actio de in rem verso*. (Даниловић Ј, „*Actio de in rem verso od rimskog prava do Austrijskog gradanskog zakonika*“, Анали Правног факултета у Београду, XV, 1968. стр. 243—264.) Битан елемент увећања имовине једног лица на рачун имовине другог лица налази се и у Француском грађанском законнику из 1804. (чл. 1371.). Слично је и у немачкој правној теорији, јер је Савињи сматрао да је кондикција процесно средство које стоји на располагању осиромашеном увек када дође до „увећања једне имовине смањењем друге и то увек без основа или када је првобитни основ отпао“ (*Karl Friedrich von Savigny, Sistem des heutigen romanischen Rechts, T. V. 14, Berlin, издање 1899*).

У савременим правним системима (укључујући и Закон о облигационим односима) прави се разлика између случајева у којима се реституција тражи кондикцијом у односу на оне у којима се реституција тражи верзионом тужбом. Кондикцијом су заштићени случајеви у којима долази до прелазна имовинских вредности извршењем неосноване престације, тј. испуњењем дуга који не постоји или чији је основ престао да постоји (правило из чл. 210. Закона о облигационим односима). Верзиона тужба је користи у случајевима употребе туђе ствари без правног основа (чл. 219. Закона о облигационим односима) или обрнуто, када вредност једне ствари се увећа на рачун имовине другога без правног основа.

Као посебан појавни облик стицања без основа чл. 219. Закона о облигационим односима одређује:

„Кад је неко туђу ствар употребио у своју корист, ималац може захтевати, независно од права на накнаду штете, или у одсуству ове, да му овај накнади корист коју је имао од употребе.“

У Општем имовинском законнику користи се термин “неоправдано користовање туђим”, што најбоље показује конкретну ситуацију у овом спору, јер је тужени неоправдано користио непокретности тужиоца за смештај алатних машина и виљушкара. Да се ради о неоправданом или неоснованом коришћењу непокретности тужиље говори неспорна чињеница да о томе не постоји уговор о закупу, одн. да је до неоснованог коришћења непокретности тужиље дошло на основу забране туженог да измести алатне машине и виљушкар из своје непокретности. Обавеза туженог има правни карактер трошкова стечајног поступка, јер су наведени трошкови настали након отварања стечаја над туженим, а на основу радње стечајног управника туженог. Одредба чл. 79. ст. 5. чл. 83. Закона о стечајном поступку одређује да се трошковима стечајног поступка сматрају и трошкови закупа после покретања стечајног поступка. Трошкови су настали на основу радње стечајног управника који има правни положај органа управљања стечајним дужником (чл. 16. Закона о стечајном поступку) по основу управљања делом стечајне масе (Вук Радовић, Стечајни исплатни редови, Актуелна питања савременог законодавства, Будва, 2005, 181). Након што је стечајни управник наложио власнику производног погона у Крчедину да не помера алатне машине и виљушкар из свог пословног простора, он је створио обавезу на терет имовине власника тог простора да складишти и чува наведену опрему, при чему за то није платио тржишну закупнину, коју би платио по уобичајеном току ствари да је закључио уговор о закупу. На тај начин је остварена корист стечајне масе туженог на терет имовине власника наведеног производног простора.

У допису тужиље од 02.09.2020. наведено је да се захтев за исплату односи само за 4 последње године, а не за последњих 10 година, имајући у виду да се за потраживање по основу чл. 219. Закона о облигационим односима примењује општи рок застарелости од 10 година из чл. 371. Закона о облигационим односима. Такође је указано да уколико стечајни управник буде неосновано оспоравао наведени захтев, да ће се у судском поступку тражити накнада за коришћење туђе ствари за свих 10 година.

Поводом неоснованог оспоравања постављеног потраживања од стране стечајног управника туженог, тужилац наводи да се не може применити чл. 74. ст. 3. и чл. 79. Закона о стечајном поступку јер се потраживање у износу од 11.604.041,10 динара не односи на уговор који је закључен пре стечаја, већ на потраживање које је настало У ТОКУ ТРАЈАЊА СТЕЧАЈНОГ ПОСТУПКА услед радњи стечајног управника, одмах након наступања последица стечаја. У том смислу, ради се о трошковима стечајног поступка по основу чл. 17. (предузимање мера које се односе на чување и смештај стечајне имовине) а у вези чл. 35. ст. 2. т. 1. Закона о стечајном поступку. По својој правној природи ово потраживање је истоветно са потраживањем из чл. 219. Закона о облигационим односима. Наиме, у допису од 09.02.2009. (који је стечајни управник туженог потписао у име туженог) стечајни управник је ЗАБРАНИО Илији Девитићу да премешта наведену опрему, чиме је створена обавезу тадашњег власника пословног простора у Крчедину на кат. парцели 61 КО Крчедин – да на терет његове имовине чува наведену процеску

опрему и виљушкар. На тај начин стечајни управник туженог је створио дуг – обавезу стечајне масе у току трајања стечајног поступка, јер се не може власнику имовине (у овом случају непокретности у Крчедину) наложити да се његова имовина оптерети за смештај имовине стечајног дужника - процесне опреме (укупне тежине 53.650 kg) и виљушкара, а да за то власник имовине нема право на одговарајућу накнаду у висини тржишне закупнине. Околност да се наведене алатне машине и виљушкар налазе у производном погону тужиље види се из оба налаза вештака машинске струке Слободана Крњаја и Александра Медића.

Навод туженог да се на конкретан случај не примењује чл. 219. Закона о облигационим односима јер је Закон о стечајном поступку *lex specialis* – неоснован је, јер Законом о стечајном поступку није искључена примена чл. 219. Закона о облигационим односима, нити је питање стицања без основа, одн. неосновано коришћење туђе ствари регулисано тим законом да би било услова за примену правила *lex specialis derogat legi generali*. Уколико би било супротно, тужени као стечајни дужник би могао да користи струју да је не плаћа, могао би да користи туђу имовину за своје потребе а да за то нема никакве обавезе и сл.

Висина тужбеног захтева је опредељена у складу са јединственом ставом судске праксе да се накнада одмерава у висини закупнине, која би се по редовном току ствари наплаћивала за коришћење исте непокретности за смештај описаних алатних машина и виљушкара. За наведену обавезу стечајни управник је знао или је по редовном току ствари морао знати одмах након што је упутио допис од 09.02.2009. године. Наведена обавеза – трошак стечајне масе је настао без обзира да ли је стечајни управник туженог евидентирао наведени трошак и поднео га на одобрење стечајном судији у смислу обавезе из чл. 12. Закона о стечајном поступку.

Висина накнаде је утужена за период од 01.06.2011. до 01.06.2021. тј. за период од 10 година пре подношења тужбе, с тим да тужиља задржава право да и након подношења тужбе повећа тужбени захтев за онај износ потраживања који настане након утужења.

На околност висине утуженог потраживања тужиља доставља Налаз и мишљење вештака машинске струке Слободана Крњаја од 08.09.2020. (на околност идентификације алатних машина и виљушкара, њихове масе и површине непокретности коју заузимају)(доказ под ред. бр. 12) и Налаз и мишљење судског вештака економско финансијске струке Радише Питулића од 10.09.2020. (на околност колико износи закупнина за 531 м2 непокретности која се налази на локацији Цара Душана 43 у Крчедину – кат. парцела 5568 КО Крчедин у периоду од 01.07.2016. до 31.08.2020.) (доказ под ред. бр. 13). Судски вештак економске струке Радиша Питулић је утврдио у свом налазу да је тржишна висина закупнине описане непокретности 1,593 евра/м2, што за означени период за 531 м2, обрачунато са законском затезном каматом на износ месечне закупнине до 31.08.2020. износи 11.604.041,10 динара или прерачунато по средњем курсу НБС на дан 10.09.2020. – 98.684,73 евра (курс 17,5870 РСД/ЕУР). Тужиља није тражила да се обрачуна накнада за цео период од 10 година, очекујући да ће стечајни управник прихватити неспоран основ потраживања. Како тужени и даље оспорава право тужиљи на потраживање по описаном основу, утужено је укупно потраживање за период од свих 10 година. Према налазу и мишљењу вештака економске струке Радише Питулића од 09.06.2021. укупно потраживање по том основу износи 35.405.915,76 динара, од чега 22.403.267 динара по основу доспеле а неплаћене главнице и 13.002.648,76 динара по основу обрачунате законске затезне камате за укупан период.

Доказ: 17. Налаз и мишљење судског вештака Радише Питулића од 09.06.2021.

Тужиља задржава право да преиначи тужбу у току трајања парнице за накнаду која доспева после утужења.

Стечајни управник туженог је 02.06.2021. упутио допис у којем тражи да се омогући присту наведеним алатним машинама и виљушкару ради поновне процене (као да процена није извршена

10.10.2020. и о чему је сачињен Извештај о инспекцији судског вештака машинске струке Александра Медића из Новог Сада од 02.11.2020. Поред тога, стечајни управник туженог наводи да ће у периоду од 10.06. до 20.06.2021. извршити преузимање наведене опреме, а ако му то Илија Девећ (и тужиља) не омогуће да ће поступити у складу са чл. 84. Закона о стечајном поступку. Одредба чл. 84. ст. 2. Закона о стечајном поступку одређује да „ако се одбије предаја ствари које улазе у имовину стечајног дужника, стечајни управник ће од стечајног суда затражити да спроведе принудно извршење на основу правноснажног решења о покретању стечајног поступка. Уз налог за предају ствари, стечајни суд може према стечајном дужнику или трећем лицу одредити и мере принуде ради спровођења извршења“. Судска пракса привредних судова је јединствена да се чл. 84. Закона о стечајном поступку (као и истоветна одредба чл. 105. Закона о стечају) може применити само приликом првобитног преузимања имовине стечајног дужника, што није случај у овом предмету.

Доказ: 17. Допис туженог од 02.06.2021.

Наведени допис показује да тужени има намеру да осујети потраживање тужиље, те да тужиља нема други начин, већ да судским путем тражи заштиту свог потраживања, укључујући и заштиту права задржавања (*ius retentionis*) на описаним алатним машинама и процесној опреми. Тужиља указује да је наведена опрема процењена од стране судског вештака машинске струке Слободана Крњаја на износ од 1.895.000 динара, што је противвредност од 16.119 евра, а да је судски вештак машинске струке Александар Медић (којег је тужени ангажовао) потврдио процену фирме ФинСелект д.о.о. на дан 31.05.2020. који су ову опрему проценили на износ од 34.813,14 евра или 4.093.600,00 динара. Без обзира која процена се узме у обзир, очигледно је да је вредност наведене опреме неколико пута мања од висине утуженог потраживања. Допис стечајног управника туженог у којем показује намеру да преузме наведену опрему пре него што је признао и измирио потраживање тужиље, јасно указује да се ради о поступању стечајног управника које срачунато на онемогућавање остваривања потраживања тужиље, за које постоје писани и неспорни докази.

Због наведеног, тужиља предлаже да суд донесе следећу:

ПРЕСУДУ

1. Усваја се тужбени захтев и обавезује се тужени Аутотранспортно предузеће „ВОЈВОДИНА“, акционарско друштво, Нови Сад у стечају да плати тужиљи Анђелки Девећ из Београда износ од 35.405.915,76 динара са законском затезном каматом на износ од 22.403.267 динара почев од дана утужења до исплате.
2. Утврђује се право тужиље да задржи машину за озубљење лучних зуба (Глизон) тип 116 са опремом тежине 7.500 кг, глодалицу за зупчанике 53 А80Х тежине 2.200 кг, универзални струг ВДФ-УФ тежине 13.000 кг, универзални струг ПА631/П тежине 3.850 кг, универзални струг ПА631/А тежине 3.850 кг, универзални струг ПА900Р тежине 3.850 кг, универзални струг ТНП3000 тежине 2.000 кг, универзални струг ТНП160Б тежине 2.000 кг, машина за брушење зуба 51841, тежине 4.000 кг, опрема за метал заваривање и пескарење тежине 200 кг, универзална брусилница УФЦ630 тежине 2.000 кг, брус за равно брушење Урба750 тежине 2.000 кг, координатна бушилица 243ИСФ10 тежине 2.000 кг и виљушкар ТУ32 тежине 5.200 кг, који се налазе у производном погону у Крчедину у ул. Цара Душана 43, на кат. парцели 61 КО Крчедин да прода наведене ствари путем јавног оглашавања и да из остварене цене наплати потраживање из ст. 1. ове пресуде.
3. Обавезује се тужени да плати тужиљи трошкове парничног поступка колико буду изнели по ТТ и АТ РС у року од 15 дана.

ПРИВРЕМЕНА МЕРА

На основу писаних доказа приложених уз тужбу, тужилца је учинила вероватним утужено повчано потраживање. Да постоји опасност по остваривање утуженог потраживања виси се из тога што стечајни управник туженог није евидентирао настале трошкове чувања описаних алатних машина, иако су трошкови настали по његовом налогу, а није ни наведене трошкове поднео на одобрење стечајном судији. Околност да висина трошкова није утврђена у уговору о закупу не умањује пропуст стечајног управника туженог, јер се ради о околности која се може утврдити путем вештачења, те пропуст стечајног управника да утврди колико износе трошкови не могу бити на штету тужилца. Трошкови који настану у току трајања стечајног поступка у смислу чл. 83. Закона о стечајном поступку намирују се у првом исплатном реду у смислу чл. 35. ст. 2. т. 1. Закона о стечајном поступку. У том смислу постоји обавеза туженог да приоритетно намири потраживање тужилца у висини закупнине за чување наведених алатних машина и виљушкар, пре него што измирује било које друго потраживање било да се ради о потраживању различитих или стечајних поверилаца. Код неспорне чињенице да је стечајни управник туженог из уновчене имовине стечајног дужника намирио део потраживања како различитих тако и стечајних поверилаца, јасно се види да постоји опасност да стечајни управник туженог неће ни из преостале имовине стечајног дужника, чије намирење следи, неће намирити потраживање тужилца. Ако тужени оспори ову чињеницу, тужилца предлаже да суд на ову околност изврши увид у стечајни спис туженог.

Доказ: 18. Увид у стечајни спис Ст. 9/2010 код овог Суда.

Околност да постоји опасност остваривања утуженог потраживања види се и из дописа туженог 31.08.2020. (у којем тужени наводи да жели да прода наведене покретне ствари) (доказ под ред. бр. 7.), обавештења туженог о намери, плану, начину и роковима продаје имовине од 25.09.2020. (у којем се такође види намера продаје покретних ствари) као и дописа туженог од 02.06.2021. у којем се тужени позива на решење Привредног суда у Новом Саду 2 Ст. 9/2010 од 22.01.2020. о уновчењу стечајне масе (доказ под ред. бр. 17.).

Доказ: 19. Обавештење о намери, плану, начину и роковима продаје имовине од 25.09.2020.

Због наведеног, тужилца истиче да су испуњена оба кумулативна услова за одређивање привремене мере којом се обезбеђује утужено потраживање. Предложена привремена мера је у функцији утуженог потраживања, јер уколико би тужени преузео и отуђио наведене алатне машине и виљушкар, тужилца не би могла да оствари право задржања и да по том основу макар делимично наплати своје потраживање. У том случају, тужилца би била потпуно онемогућена у наплати потраживања имајући у виду да је већи део стечајне масе тужени већ продао. Предложеном привременом мером тужени трпи незнатну штету у односу на штету коју би претрпела тужилца (потраживање тужилца је најмање 3 пута веће од вредности алатних машина и опреме) за случај да суд не одреди привремену меру, те тужени наведене алатне машине и виљушкар отуђи.

Због наведеног, тужилца предлаже да суд донесе следеће:

Р Е Ш Е Њ Е

1. Усваја се предложена привремена мера ради обезбеђења потраживања тужилца Анђелке Девид из Београда према туженом Аутотранспортно предузеће „ВОЈВОДИНА“, акционарско друштво, Нови Сад у стечају у износу од 35.405.915,76 динара са законском затезном каматом на износ од 22.403.267 динара почев од дана утужења до исплате и ради обезбеђења права тужилца да задржи машину за озубљење лучних зуба (Глизон) тип 116 са опремом тежине 7.500 кг, глодалицу за зупчанике 53 А80Х тежине 2.200 кг, универзални струг ВДФ-УФ тежине 13.000 кг, универзални струг ПА631/П тежине 3.850 кг, универзални струг ПА631/А тежине 3.850 кг, универзални струг ПА900Р тежине 3.850 кг, универзални струг ТНП3000 тежине 2.000 кг, универзални струг ТНП160Б тежине 2.000 кг, машина за брушење зуба 51841, тежине 4.000 кг, опрема за метал заваривање и пескарске тежине 200 кг, универзална брусилица УФЦ630 тежине 2.000 кг, брус за равно брушење Урба750 тежине 2.000 кг, координатна буцилица 24ЗИСФ10 тежине 2.000 кг и

виљушкар ТУ32 тежине 5.200 кг, који се налазе у производном погону у Крчедину у ул. Цара Душана 43, на кат. парцели 61 КО Крчедин са правом тужиље да прода наведене ствари путем јавног оглашавања и да из остварене цене наплати описано новчано потраживање, тако што:

- тужени се обавезује да резервише као трошак стечајне масе туженог износ од 35.405.915,76 увећано за законску затезну камату на износ од 22.403.267 динара почев од дана утужења до исплате,

- туженом се ЗАБРАЊУЈЕ да измести описане алатне машине и виљушкар из производног погона тужиље у Крчедину у ул. Цара Душана 43 на кат. парцели 61 КО Крчедин и да их ОТУЂИ из стечајне масе туженог,

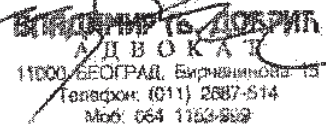
2. Привремена мера из ст. 1. овог решења траје до правноснажног окончања овог поступка.

3. Жалба на ово решење не одлаже извршење.

4. Привремену меру ће спровести Привредни суд у Новом Саду доставом овог решења туженом.

Београд, 09.06.2021.

Пуномоћник тужиље

ВИДИМИР Ђ. ДОБРИЋ
ДВОКАТ
11000 БЕОГРАД, Бирлегинова 13
Телефон: (011) 2687-814
Моб: 064 1123-889

Република Србија
ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ
6. П.1569/2021
25.06.2021. године
Нови Сад

12. 07. 2021

Привредни суд у Новом Саду, по судији Стоји Кузмановић, у правној ствари тужиоца АНЂЕЛКЕ ДЕВИЋ из Београда ул. Виле Равијејеле 9 ЈМБГ 2109977885018, чији пуномоћник је Владимир Љ. Добрић адвокат из Београда, против туженог АУТОТРАНСПОРТНО ПРЕДУЗЕЋЕ „ВОЈВОДИНА“ АКЦИОНАРСКО ДРУШТВО НОВИ САД – У СТЕЧАЈУ, Нови Сад, матични број 08041750, пиб. 100239349, чији пуномоћник је Зорица Бајић адвокат из Новог Сада, ради утврђивања исплате, вредност спора 35.405.915,76 дин., одлучујући о предлогу за издавање привремене мере, донео је ван рочишта дана 25.06.2021. год.

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ предлог тужиоца за одређивање привремене мере који гласи:

1. „Усваја се предложена привремена мера ради обезбеђења потраживања тужиље Анђелке Девић из Београда према туженом Аутотранспортно предузеће „Војводина“ акционарско друштво Нови Сад – у стечају у износу од 35.405.915,76 дин. са законском затезном каматом на износ од 22.403.267,00 дин. почев од дана утужења до исплате и ради обезбеђења права тужиље да задржи машину за озубљење лучних зуба (глизон) тип 116 са опремом тежине 7500 кг., глодарицу за зубчанике 53А80Х, тежине 2200 кг., универзални струг ВДФ-УФ тежине 13000 кг., универзални струг ПА631/П, тежине 3850 кг., универзални струг ТНП3000 тежине 2000 кг., универзални струг ТНП 160Б тежине 2000 кг., машина за брушење зуба 51841 тежине 4000 кг., опрема за метал заваривање и пескарење тежине 200 кг., универзална брусилаца УФЦ630 тежине 2000 кг., брус за равно брушење Урба 750 тежине 2000 кг., координатна бушилица 243ИСФ10 тежине 2000 кг. и виљушкар ТУ32 тежине 5200 кг., који се налазе у производном погону у Крчедину у ул. Цара Душана 43, на катастарској парцели 61 К.О. Крчедина са правом тужиље да прода наведене ствари путем Јавног оглашавања и да из остварене цене наплати описано новчано потраживање, тако што:

- Тужени се обавезује да резервише као трошак стечајне масе туженог износ од 35.405.915,76 дин., увећано за законску затезну камату на износ од 22.403.267,00 дин. почев од дана утужења па до исплате,

- Туженом се забрањује да измести описане алатне машине и виљушкар из производног погона тужиље у Крчедину у ул. Цара Душана 43 на катастарској парцели 61 К.О. Крчедин и да из отуђи из стечајне масе туженог.

2. Привремена мера из става 1 овог решења траја до правноснажног окончања овог поступка.

3. Жалба на ово решење не одлаже извршење.

4. Привремену меру ће спровести Привредни суд у Новом Саду доставом овог решења туженом“.

Образложење

Тужилац је дана 10.06.2021. год. поднео тужбу овом суду у којој је навео да се над туженим води стечајни поступак под крслоним бројем 2. Ст. 9/2010 код Привредног суда у Новом Саду. Активна легитимација тужиље проистиче из чињенице да је сувласник непокретности и то производног погона на локацији у Крчедину Цара Душана 43, катастарска парцела 5568 К.О. Крчедин са 2/3 идеалног дела заједно са Надеждом Девећ из Крчедина Цара Душана 43, па је сувласник са 2/2 идеалног дела, а тужиља је наведену непокретност као ванкњижну својину у делу 2/3 идеална дела стекла од Илије и Златице Девећ из Београда. Потраживања према туженом у износу од 1,593 по м2 месечно за 2/3 идеалног дела 531 м2 описаног производног погона за период од 01.06.2011. год. до 30.08.2016. год. у укупном износу од 12.214.239,00 дин ., по основу накнаде за коришћење туђе ствари Илија Девећ је уступио тужиљи по основу Уговора о цесији од 08.06.2021. год. Потраживање према туженом у износу од 1,593 евра по м2 у динарској против вредности месечно за 1/3 идеалног дела 531 м2 описаног производног погона за период 01.06.2011 до 08.06.2021. год. у укупном износу од 11.801.972,00 дин . као и сва будућа потраживања по основу накнаде за коришћење туђе ствари Надежда Девећ је пренела по основу уговора о цесији од 01.06.2021. на тужиљу. Пасивна легитимација туженог проистиче из чињенице да је дана 09.02.2009. године стечајни управник туженог Никола Павловић дописом обавестио Девећ Илију да је решењем Трговинског суда у Новом Саду бр. Ст. 27/2008 од 15.12.2008. године отворен стечај над АТП Војводина АД Нови Сад, да је пописна комисија стечајног дужника извршила попис опреме и материјала на локацији Крчедин (непокретности у то време била у својини Илије Девећ из Београда) и да су та средства део стечајне масе. У наведеном допису стечајни управник је навео да је забрањено свако премештање или употреба тих средстава без писменог овлашћења стечајног управника. Међу странкама је неспорно да се забрана односила на 13 алатних машина и један виљушкар. Први пут након дописа од 09.02.2009. год. стечајни управник туженог се обратио Илији Девећ у вези наведених алатних машина и виљушкара дописом од 31.08.2020. год. у којем је тражио да се омогући овлашћеном лицу стечајног дужника приступ наведеним алатним машинама и виљушкару ради процене вредности. Тужиља је дописом од 05.10.2020. год. обавестила стечајног управника туженог да ће омогућити процену вредности алатних машина и виљушкара судском вештаку кога тужени одреди. Власници непокретности (производни погон у Крчедину Цара Душана 43, која се налази на катастарској парцели 61 К.О. Крчедин) Анђелка Девећ и Надежда Девећ упутили су

преко пуномоћника дана 14.09.2020. год. захтев за исплату износа од 11.604.041,10 дин. а што је противвредност од 98.684,73 еура по основу накнаде за коришћење наведене непокретности од стране туженог за смештај и чување описаних алатних машина у периоду од 01.07.2016. до 01.09.2020. год. У том допису тужила је навела да ће користити право задржавања на предметним стварима у складу са чланом 286. ст.1. ЗОО-а све док им потраживање не буде намирено, као и да ће користити прво из чл. 289. ЗОО-а да се из задржаних ствари наплате на исти начин као заложни поверилац. У прилогу дописа тужила је доставила извод из листа непокретности 5568 К.О. Крчедин, налаз и мишљење вештака машинске струке Слободана Крњаја од 08.09.2020. год. и налаз и мишљење судског вештака економско финансијске струке Радише Питулић од 10.09.2020. год. У одговору на допис тужиле стечајни управник је у свом допису од 25.09.2020. год. навео да је Закон о стечајном поступку *lex specialis* у односу на ЗОО-а те да стечајном управнику није познато да је закључен уговор о закупу и да не постоји обавеза по основу закуподавног односа и оспорио је захтев за накнаду по основу коришћења туђе ствари. У истом допису стечајни управник је навео да је дописима од 09.02.2009. год., 23. 04 и 26.04.2012. год. као и 17.05.2016. год. тражио да се представницима стечајним дужницима омогући попис наведене имовине и њено преузимање, те да је у ту сврху ангажована и приватна агенција Беопротект ДОО из Београда, али да је адвокат Емир Јашаревић одбио било какав контакт по питању пописа и преузимања ствари. Надаље тужила је навела да је управо стечајни управник туженог у допису од 09.02.2009. год. забранио премештање и употребу наведене опреме, чиме је онемогућио власника непокретности да предметну непокретност где су смештене наведене ствари користи за своје потребе, а да у дописима од 09.02.2009. год., 23.04. и 26.04.2012. год. као и 07.05.2016. год. стечајни управник туженог није тражио преузимање наведене опреме, већ могућност да изврши процену вредности. Опреза ради истакла је да наведени дописи нису достављени ни ранијем власнику непокретности Илији Девићу ни садашњим власницима Анђелики и Надежди Делић. Истакла је надаље да не постоји доказ да је тужени тражио преузимање наведених алатних машина и виљушкара и да нити ранији власник нити садашњи власници непокретности то нису дозволили. Тужила је надаље истакла да нису тачни наводи да није омогућен приступ алатним машинама и виљушкарима ради процене вредности, обзиром да је стечајни управник туженог одмах након отварања стечаја над АТП Војводина АД Нови Сад урадио процену ликвидационе вредности наведене опреме и приказао је у економско – финансијском извештају стечајног дужника, јер у супротном не бих могао извршити процену и приказати је у извештају. Исту вредност наведене опреме стечајни управник је приказао и у плану реорганизације чији је био предлагач. Проценитељ кога је ангажовао стечајни управник фирма ФинСелект ДОО из Новог Сада је наведену опрему проценила 07.07.2020. год. на дуплу већу вредност од оне на коју је стечајни управник навео у економско финансијском извештају и плану реорганизације тј. процена је урађена на износу од 34.813,14 еура или 4.093.600,00 дин. Такође наводи стечајног управника нису логични јер не постоји ниједан разлог због којих власници непокретности у којој се налазе наведене алатне машине и виљушкар не бих омогућили попис наведене опреме. Надаље, тужила је истакла да је основ захтева у чл. 219. ЗОО-а, те како тужени спори правни основ указује да је накнада за коришћење туђе ствари посебан вид стицања без основа (неосновано обогаћење). Обавеза туженог има правни карактер трошкова стечајног поступка, јер су наведени трошкови настали након отварања стечаја над туженим, а на основу радње стечајног управника туженог. Тужила се позива на одредбу чл. 79. ст.5. и чл.

83. Закона о стечајном поступку. Истакла је надаље да након што је стечајни управник наложио власнику производног погона у Крчедину да не помера алатне машине и виљушкар из свог пословног простора, он је створио обавезу на терет имовине власника тог простора да складишти и чува наведену опрему, при чему за то није платио тржишну закупнину коју би платио по уобичајном току ствари да је закључио уговор о закупу, те је на тај начин остварена корист стечајне масе туженог, а терет имовине власника наведеног производног простора. Тужила је у допису од 02.09.2020. год. упутила захтев за исплату који се односи на 4 последње године, те навела да уколико стечајни управник буде оспоравао тај захтев да ће у судском поступку тражити накнаду за коришћење туђе ствари за свих 10 година позивајући се на одредбу чл. 371. ЗОО-а. Још је тужила истакла да се у конкретном поступку ради о трошковима стечајног поступка на основу чл. 17. а у вези чл. 35. ст.2. тач. 1. Закона о стечајном поступку. Наиме, ово потраживање по својој правној природи истоветно је са потраживањем из чл. 219. ЗОО-а обзиром да је стечајни управник у допису од 09.02.2009. год. забранио Илији Девећ да премешта наведену опрему, чиме је створена обавеза тадашњег власника пословног простора да на терет његове имовине чува наведену опрему и виљушкар. На тај начин стечајни управник туженог је створио дуг – обавезу стечајне масе у току трајања стечајног поступка, јер се не може власнику имовине наложити да се његова имовина оптерети за смештај имовине стечајног дужника. Околност да се наведене алатне машине и виљушкар налазе у производном погону тужиле види се из оба налаза вештака машинске струке Слободана Крњаја и Александра Медића. Наводи туженог да се на конкретан случај не примењује чл. 219. ЗОО-а, јер се као *lex specialis* примењује Закон о стечајном поступку нису основани, обзиром да се ради о неоснованом коришћењу туђе ствари и имао основа да се примени наведена одредба ЗОО-а јер би у супротном тужени као стечајни дужник могао користити струју да је не плаћа, односно, користити туђу имовину за своје потребе без икакве обавезе. Висина тужбеног захтева је опредељена у складу са јединственим ставом судске праксе да се накнада одмерава висини закупнине, која би се по редовном току ствари наплаћивала за коришћење исте непокретности за смештај описаних алатних машина и виљушкара. А за ову обавезу стечајни управник је знао, или је морао знати одмах након што је упутио допис 09.02.2009.год. Тужила је висину тужбеног захтева определила на основу налаза и мишљење вештака, а које налазе је приложила уз тужбу. Истакла је да је дана 02.06.2021. год. стечајни управник туженог упутио допис у којем тражи да се омогући приступ наведеним алатним машинама и виљушкару ради поновне процене и о чему је сачињен извештај о инспекцији судског вештака машинске струке Александра Медића из Новог Сада од 02.11.2020. год. Осим тога стечајни управник туженог је навео да се у периоду од 10.06. до 20.06.2021. год. извршити преузимање наведене опреме а ако му то Илија Девећ и (тужиља) не омогуће да ће поступити у складу са чл. 84. Закона о стечајном поступку. На основу напред наведеног тужила је предложила доношење пресуде са захтевом:

1. да се обавезе тужени Аутотранспортно предузеће „Војводина“ АД – у стечају да плати тужилца Анђелки Девећ из Београда износ од 35.405.915,76 дин. са законском затезном каматом на износ од 22.403.267,00 дин., почев од дана утужења до исплате.

2. да се утврди прво тужилце да задржи машину за озубљење лучних зуба (глизон) тип 116 са опремом тежине 7500 кг., глодарицу за зубчанике 53А80Х, тежине 2200 кг., универзални струг ВДФ-УФ тежине 13000 кг., универзални струг ПА631/П, тежине 3850

кг., универзални струг ТНП3000 тежине 2000 кг., универзални струг ТНП 160Б тежине 2000 кг., машина за брушење зуба 51841 тежине 4000 кг., опрема за метал заваривање и пескарење тежине 200 кг., универзална брусилца УФЦ630 тежине 2000 кг., брус за равно брушење Урба 750 тежине 2000 кг., координатна бушилаца 243ИСФ10 тежине 2000 кг. и виљушкар ТУ32 тежине 5200 кг., који се налазе у производном погону у Крчедину у ул. Цара Душана 43, на катастарској парцели 61 К.О. Крчедина да прода наведене ствари путем Јавног оглашавања и да из остварене цене наплати потраживање из става 1. ове пресуде.

3. да се обавезе тужени да плати тужилаћи трошкове парничног поступка колико буду изнели по ТТ и АТ РС у року од 15 дана.

Уз тужбу тужила је поднела и предлог за одређивање привремене мере са захтевом ближе наведеним у изреци. Предлог је образложила наводима да на основу писаних доказа приложених уз тужбу учинила вероватним утужено новчано потраживање. Да постоји опасност по остваривање утуженог потраживања види се из тога што стечајни управник туженог није евидентирао настале трошкове чувања описаних алатних машина, иако су трошкови настали по његовом налогу, а није ни наведене трошкове поднео на одобрење стечајном судији. Околност да висина трошкова није утврђена у уговору о закупу не умањује пропуст стечајног управника туженог, јер се ради о околности која се може утврдити путем вештачења, те пропуст стечајног управника да утврди колико износе трошкови не могу бити на штету тужиле. Трошкови који настану трајању стечајног поступка у смислу чл.83. закона о стечајног поступка намирују се у првом исплатног реда у смислу чл.35. ст.1. Закона о стечајног поступку. У том смислу постоји обавеза туженог да приоритетно намири потраживање тужиле у висини закупнине за чување наведених алатних машина и виљушкара, пре него што се измирује било које друго потраживање, било да се ради о потраживању различитих или стечајних поверилаца. Код неспорне чињенице да је стечајни управник туженог из уновчене имовине стечајног дужника намирио део потраживања како различитих тако и стечајних поверилаца јасно се види да постоји опасност, да стечајни управник неће ни из преостале имовине стечајног дужника, чије намирење следи, неће намирити потраживање тужиле. Околност да постоји опасност остваривања утуженог потраживања види се и из дописа туженог од 31.08.2020. год., обавештење туженог о намери, плану, начину и роковима продаје имовине, као и дописа туженог од 02.06.2021. год. у којем се тужени позива на решење Привредног суда у Новом Саду бр. 2 Ст. 9/2010 од 22.01.2020. год. о уновчењу стечајне масе. Имајући у виду напред наведено тужила је навела да су испуњена оба кумулативна услова за одређивање привремене мере којом се обезбеђује утужено потраживање. Предложена привремена мера је у функцији утуженог потраживања, јер уколико би тужени преузео и отуђио наведене алатне машине и виљушкар, тужила не бих могла да оствари право задржавања и да по том основу бар делимично наплати своје потраживање. У том случају тужила би била потпуно онемогућена у наплати потраживања имајући у виду да је већи део стечајне масе тужени већ продао. Предложеном привременом мером тужени трпи незнатну штету у односу на штету коју би претрпела тужила за случај да Суд не одреди привремену меру те тужени наведене алатне машине и виљушкар отуђи. Предложио је да Суд усвоји предлог за одређивање привремене мере на начин наведеним у изреци.

Тужени у одговору на предлог за одређивање привремене мере истакао је да је исти неоснован и незаконит. Навео је да постављени захтев тужиље има недостатак у делу приликом одређења дуга туженог за коју исплату тражи се привремена мера, да се из овако постављеног предлога не види за који период се исти износ потражује, а што је неопходно ради утврђивања да ли је исти захтев за исплату благовремено постављен уколико се утврди да је исти основан. Неспорна чињеница да имовина која је предмет предлога издавање мере власништво АТП „Војводина“ АД Нови Сад – у стечају, што ни тужилац не спори у наводима тужбе. У складу са чл. 17. тач. 1. Закона о стечајном поступку, у складу са којим прописом се и спроводи предметни стечај над овде туженим након отварања стечајног поступка стечајни управник има обавезу да предузме све неопходне мере за заштиту имовине стечајног дужника, укључујући и спречавање преноса имовине, њено печачење или одузимање уколико је то неопходно. Поступајући у складу са законском одредбом стечајни управник је бившем власнику туженог Илији Девећ дана 09.02.2009. год. доставио допис под називом „обавештење о забрани располагање имовином АТ Војводина ад – у стечају“. У истом допису је наведено да је забрањено свако премештање или употреба предметне опреме без писменог овлашћења стечајног управника. Циљ деловања стечајног управника је заштита имовине, а не намерно стварање трошкова тужиоцу, како то тужилац тужбом хоће да прикаже. Тужилца се никада по овом основу није обратила стечајном управнику са молбом или захтевом премештање опреме, за предају исте, а што је свакако могла и требала да уради уколико је сматрала да трпи штету. Одредбом чл. 74. ст.3. Закона о стечајном поступку, између осталог последице покретања стечајног поступка на правне послове прописано је право на избор у случају двострано теретног уговора који наводи да сауговорач стечајног дужника, ако позове стечајног управника да се изјасни о испуњавању уговора, стечајни управник је дужан да сауговорача стечајног дужника у року од 15 дана од дана пријема позива писмено обавести о томе да ли намерава да испуни уговор. Стечајном правнику није познато да је између АТП Војводина ад Нови Сад и власника наведеног пословног простора постојао закуподавни однос, нити је стечајном управнику било приликом отварања стечајног поступка понуђено да се изјасни у смислу чл. 74. ст.3. и чл. 79. Закона о стечајном поступку, те самим тим стечајни управник није преузео било какву обавезу у погледу закуподавног односа. У документацији туженог у поступку реорганизације не постоји закључен уговор о закупу у погледу предметног пословног простора, те самим тим стечајни управник нема ни законски ни фактички основ да уважи или призна како тужбени захтев тако ни захтев за издавање привремене мере. Дана 31.08.2011. год. изгласано је усвајање измењеног плана реорганизације који је постао правоснажан 08.10.2011. год. и самим тим извршна исправа која представља колективни уговор којим повериоци регулишу своја потраживања према стечајном дужнику. У плану на страни 7 је била пописана имовина без заложног права предвиђеног за продају, а у тач. 4. табеле поглавље бр. 2.3.2.2. наведена је и предметна опрема. Из дописа од 23.04. и 26.04.2012. год. као и дописа од 17.05.2016. год. произилази јасна воља управе стечајног дужника у реорганизацији овде туженог да се изврши попис и преузимање предметне опреме, што тужилац и сам признаје. Међутим, од почетка покретања стечајног поступка тужилац не жели добровољно да изврши предају и опструира сарадњу по питању преузимања предметне опреме. У сврху пописа и преузимања предметне опреме била је ангажована и приватна агенција Беопротект доо из Београда са којима су сарадници бившег власника Илије Девећ одбијали било какав контакт по питању пописа и преузимања опрема са образложењем да одређене парнице нису окончане, односно да се

господин Девид не налази у земљи. Како представницима АТ Војводина ад Нови Сад у реорганизацији није омогућен приступ наведеној опреми, њен попис, нити располагање, нема могућност да тужилац потражи наведени износ нити да захтева издавање привремене мере, јер да је сарађивао пословни простор би био слободан и власник би са њим могао слободно да располаже. Привредни суд у Новом Саду је под пословни бројем 2. Ст. 9/2010 дана 22.01.2020. год. донео решење о банкрутству које је постало правоснажно 11.05.2020. год. У истом решењу је стечајном управнику наложено да изврши уновчавање преостале имовине у коју спада и предметна опрема. Након извршене стручне процене предметне опреме стечајни управник је у обавези да покрене поступак уновчавања имовине, што је он и учинио својим дописом од 02.06.2021. год. као покушај осујећења уновчења предметне имовине господин Илија Девид закључује уговор о цесији са овде тужиљом дана 10.06.2021. год. о чему не обавештава овде туженог, већ тужилац подноси тужбу истог дана 10.06.2021. год. Члан 438. ЗОО-а прописано је да за пренос потраживања није потребан пристанак дужника, али је уступац дужан обавестити дужника о извршеном уступању. Одредбом чл. 66. Закона о стечајном поступку се говори о последицама покретања стечајног поступка на потраживања поверилаца, да стечајни повериоци своја потраживања према стечајном дужнику остварују само у стечајном поступку. У смислу чл. 95. Закона о стечајном поступку тужилац је претходно била дужна да поднесе пријаву потраживања чија би садржина и висина захтева била предмет разматрања стечајног управника и поступајућег судије у складу са члановима 90-93 ЗОСП-а. Уколико би потраживање било оспорено поверилац би био упућен да покрене судску парницу за утврђивање основаности потраживања. Тужилац то није учинио иако се Закон о стечајном поступку примењује као *lex specialis* у односу на ЗОО-а који је *lex generalis*. Надаље тужени је истакао да тужбеним захтевом и захтевом за издавање привремене мере тужилац није навела ниједан правни ни фактички аргумент који је основ потраживања, те се у смислу чл. 83. ЗОСП-а не може говорити да је потраживање тужилце обавеза стечајне масе, нити се потраживање тужилце овом тужбом може упоредити са трошковима утрошка електричне енергије, обзиром да се не ради о трошковима стечајног дужника након отварања стечаја, а осим тога према стечајном дужнику није дозвољено принудно извршење у складу са чл. 73. ЗОСП-а. Привремена мера није оправдана из разлога што је тужилац могао на допис стечајног дужника од 02.06.2021. год. уложити приговор на радњу стечајног управника, о коме одлучује стечајно веће, а што тужилац није урадио, а такође сваки поверилац који има правни интерес може од поступајућег стечајног судије да тражи да се средства од уновчења предметне имовине која улази у стечајну масу, полаже у судски депозит док се о одређеном захтеву повериоца не донесе одговарајућа судска одлука. Осим тога предлог за одређивање привремене мере је неразумљив и контрадикторан полазећи од захтева који је тужилац предложила за одређивање привремене мере. Тужени је још истакао да је чл. 287. ЗОО-а прописано да право задржавања поверилац нема, кад дужник захтева да му се врати ствар која је изашла из његове државине против његове воље, или кад дужник захтева да му се врати ствар која је предата повериоцу на чување или на послугу, а по чл. 289. ЗОО-а поверилац који дружи дужникову ствар по основу права задржавања има право да се наплати из њене вредности на исти начин као заложни поверилац, али је дужан пре него што приступи остварењу наплате да о својој намери благовремено обавести дужника. Нити тужилац, нити њен претходник то никада нису учинили што доводи у основу сумњу постојање правног основа за ову привремену меру, обзиром да стечајни управник није позива да закључи

уговор о закупу, нити је икада тражено да се утврди да постоји такав уговор, а у стечајном поступку није пријављено потраживање по основу истог, нити је исплата тражена по том основу. Имајући у виду услове за одређивање привремене мере које су прописане одредбом чл. 449. Закона о извршењу и обезбеђењу тужени сматра да тужилац није учинио вероватним нити потраживање, нити вероватноћу да ће без привремене мере извршни дужник осујетити или знатно отежати наплату потраживања, односно да ће бити потребна сила или настати ненадокнадива штета, па је предложио да суд предлог за одређивање привремене мере као неоснован одбије.

На околност тужбе и предложене привремене мере, тужилац је приложио лист непокретности 5568, уговор о поклону непокретности од 30.08.2016. год., извод из земљишне књиге ул. 1057 К.О. Крчедин, препис листа непокретности бр. 5568 К.О. Крчедин., Уговор о уступању потраживања од 10.06.2021. год., допис стечајног управника од 09.02.2009. год., допис стечајног управника од 31.08.2020. год., одговор на допис од 05.10.2020. год., извештај о инспекцији са мишљењем вештака Медић Александра, одговор на допис од 14.09.2020. год., машинско вештачење вештака Слободана Крњаја, допис стечајног управника од 25.09.2020. год., допис упућен пуномоћнику Емиру Јашаревић адвокату од 23.04.2012. год., допис од 26.04.2012. год., допис од 17.05.2016. год., извештај о процени вредности имовине и стечајног дужника као правног лица од 07.07.2020. год., налаз и мишљење вештака економско финансијске области Радише Питулић, допис стечајног управника од 02.06.2021. год., обавештење о намери, плану, начину и роковима продаје имовине од 25.09.2020.год.

Тужени је у прилогу својих навода изнетих у одговори на предлог за одређивање привремене мере доставио допис стечајног управника од 30.07.2020.год., 02.06.2021. год., измене и допуне плана реорганизације АТП Војводина ад – у стечају, допис Беопротект доо Београд од 15.08.2012. год., списак имовине заложног права који се продаје, решење Привредног суда у Новом Саду бр. 2. Ст. 9/2010. од 20.01.2020. год.

Предлог тужиоца за одређивање привремене мере није основан.

Тужилац тужбеним захтевом тражи остваривање новчаног потраживања као и утврђивање права задржавања наведене опреме са правом да исте прода и да из остварене цене наплати потраживање.

Одредбом чл. 449. ст. 1. Закона о извршењу и обезбеђењу је прописано да се привременом мером обезбеђује новчано или неновчано потраживање чије постојање извршним поверилац учини вероватним.

У ставу 2. истог члана је прописано да би се одредила привремена мера за обезбеђење новчаног потраживања извршни поверилац, поред вероватноће постојања потраживања, мора учинити вероватним да ће без привремене мере извршни дужник осујетити или знатно отежати наплату потраживања тиме што ће своју имовину или средства отуђити, прикрити или на други начин њима располагати (опасност о потраживање). У ставу 3. истог члана је прописано да би се одредила привремена мера за обезбеђење неновчаног потраживања, извршни поверилац осим вероватноће постојања потраживања мора учинити

вероватним и да би без привремене мере испуњење његовог потраживања било осујећено или знатно отежано, или да ће бити употребљена сила или настати ненадокнадива штета (опасност по потраживање).

Одредбом члана 73. ст.1. Закона о стечајном поступку је прописано да од дана покретања стечајног поступка не може се против стечајног дужника, односно над његовом имовином, одредити и спровести принудно извршење, нити било која мера поступка извршења у циљу намирења потраживања, осим извршења која се односе на трошкове стечајног поступка.

Наиме, у конкретном случају, у овој фази поступка тужилац није учинио вероватним постојање свог потраживања, посебно имајући у виду писмене доказе које је тужилац приложио, као и наводе и доказе туженог. Код чињенице да је тужени у поступку стечаја, а полазећи од одредбе чл. 73. ст.1. Закона о стечајном поступку да се против стечајног дужника не може одредити и спровести принудно извршење, тужилац није учинио вероватним да се у конкретном случају ради о трошковима стечајног поступка. Надаље тужилац није учинио вероватним да би без привремене мере извршни дужник осујетио или знатно отежао наплату потраживања тиме што ће своју имовину или средства отуђити, прикрити, или на други начин њима располагати (опасност по потраживање) као ни да би без привремене мере испуњење његовог потраживања било осујећено или знатно отежано или да ће бити употребљена сила или настати ненадокнадива штета (опасност по потраживање). Посебно је Суд имао у виду да је тужени у поступку стечаја и да је стечајни управник поступао у складу са обавезама које му прописује Закон о стечајном поступку и које он извршава у складу са тим одредбама. Осим тога у ситуацији када је тужени у поступку стечаја извршни поступак би имао приоритет у односу на стечајни поступак само у контексту намирења потраживања излучних поверилаца, јер се они сходно одредби чл. 66. ст.3. Закона о стечајном поступку могу намирити у свим поступцима, а у конкретном случају тужилац није излучни поверилац.

Имајући у виду напред наведено, као и цитиране законске одредбе Суд је одлучио као у изреци.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ.

Против овог решења може се изјавити
Жалба у року од 8 дана од дана пријема,
Преко овог Суда Привредном апелационом
Суду у Београду у довољном броју примерака.

13. 09. 2021

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
2 Пж 6864/21
26.08.2021. године
Београд

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ	
Предато лично, поштом препоручено обична дана _____ Рно _____	
Примерака _____ прилога _____	
ПРИМЉЕНО 06. 09. 2021	
Таксирано са _____ дни. Без таксе	
Малак таксе од _____ динара	
Број _____ 201 _____	Потпис _____
Време: _____	

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Горана Савића, председника већа, судије Бранке Жерајић и судије Јелене Јовановић, чланова већа, одлучујући у парници по тужби тужиоца АНЂЕЛКЕ ДЕВИЋ из Београда, ул. Виле Равијојле бр. 9, ЈМБГ 2109977885018 чији је пуномоћник Владимир Љ. Добрић, адвокат из Београда, против туженог АУТОТРАНСПОРТНО ПРЕДУЗЕЊЕ ВОЈВОДИНА АД Нови Сад у стечају, Нови Сад, МБ 08041750 чији је пуномоћник Зорица Банић, адвокат из Новог Сада, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против решења Привредног суда у Новом Саду 6 П 1569/21 од 25.06.2021. године донео је на седници већа одржаној дана 26.08.2021. године следеће

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба тужиоца и потврђује решење Привредног суда у Новом Саду 6 П 1569/21 од 25.06.2021. године.

Образложење

Првостепеним решењем је одбијен предлог тужиоца за одређивање привремене мере којом је захтевао да се тужени обавезе да резервише као трошак стечајне масе туженог износ од 35.405.915,76 динара увећано за законску затезну камату на износ од 22.403.267,00 динара почев од дана утужења па до исплате, као и да се туженом забрани да измести описане алатне машине и виљушкаре из производног погона туженог у Крчедину у улици Цара Душана бр. 43, на кат.парцели 61 КО Крчедин и да их отуђи из стечајне масе туженог, а све ради обезбеђења новчаног потраживања тужиоца у означеном износу и обезбеђења права тужиље да задржи машине ближе означене у самом решењу са правом тужиље да исте ствари прода путем јавног оглашавања и из остварене цене наплати своје новчано потраживање.

Благовременом и дозвољеном жалбом, тужинња побија предметно решење у целости због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. У жалби указује да у свом изјашњењу на предложену привремену меру тужени најје оспорио достављене доказе од стране тужиље, као и да је тужени истакао приговоре који нису основани. Оспорава закључак првостепеног суда да нису били испуњени услови за одређивање привремене мере, јер потраживање које је настало након отварања стечаја, а по налогу стечајног управника у вези управљања стечајном имовином представља трошкове стечаја, који се сврставају у први исплатни ред и приоритетно наплаћују.

Такође, из писаних доказа следи да је стечајни управник забранио премештање или употребу наведене опреме чиме је ограничено власника пословног простора у коришћењу своју непокретности без икаквог правног основа услед чега постоји обавеза за плаћање накнаде за коришћење туђе ствари, те је потраживање тужиље учињено вероватним, а предложене привремене мере су у функцији постављених тужбених захтева од стране тужиље. Истиче да је закључак првостепеног суда да тужилца није учинила вероватним опасност за утужено потраживање неправилан и без образложења, јер суд није ценио писане доказе који су достављени уз тужбу из којих управо произилази постојање ове опасности, те је предложио да суд усвоји жалбу.

У одговору на жалбу тужени је оспорио жалбене наводе у целисти.

Испитујући законитост и правилност побијаног решења на основу одредбе члана 386. у вези чл. 402 Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд, као другостепени, закључује да је жалба тужилаца неоснована.

Према стању у списима предмета тужилца је поднела тужбу дана 10.06.2021. године, са захтевом да се обавезе тужени да јој исплати износ од 35.405.915,76 динара са законском затезном каматом на износ од 22.403.267,00 динара почев од утужења па до исплате, као и да се утврди право тужиље да задржи машину за озубљење лучних зуба (Глизон) тип 116 са опремом тежине 7.500 кг, глодалицу за зупчанике 53 А80Х, тежине 2200 кг, универзални струг ВДФ-УФ тежине 13.000 кг, универзални струг ПА631/П тежине 3850 кг, универзални струг ПА631/А тежине 3850 кг, универзални струг ПА900Р тежине 3850 кг, универзални струг ТНП 3000 тежине 2000 кг, универзални струг ТНП 160Б тежине 2000 кг, машине за брушење зуба 51841 тежине 4000 кг, опрема за метал заваривање и пескарење тежине 200 кг, универзална брусилца УФЦ 630 тежине 2000 кг, брус за равно брушење Урба 750 тежине 2000 кг, координатна бушилаца 243ИСФ10 тежине 2000 кг и виљушкар ТУ 32 тежине 5200 кг који се налазе у производном погону у Крчедину у улици Цара Душана бр. 43 на кат.парцели 61 КО Крчедин, да прода наведене ствари путем јавног оглашавања и да из остварене цене наплати своје потраживање. У тужби је предложио и да суд одреди тражену привремену меру ради обезбеђења новчаног потраживања тужиље истичући да се постојање опасности по остваривање утуженог потраживања види из тога што стечајни управник није евидентирао настале трошкове чувања описаних алатних машина, нити је те трошкове поднео на одобрење стечајном судији, а реч је о трошковима који су морали бити намирени у првом исплатном реду у смислу члана 83 у вези одредбе члана 35 став 2 тачка 1 Закона о стечајном поступку, као и да се из дописа стечајног управника туженог утврђује намера продаје покретних ствари стечајног дужника те постоји опасност по потраживање тужиље.

Према разлозима побијаног решења, тужилац није учинио вероватним да су кумулативно испуњени услови из чл. 449. Закона о извршењу и обезбеђењу за одређивање предложене привремене мере, јер није учинио вероватним да постоји опасност по његово потраживање нити вероватност потраживања. Поред тога, тужени је у поступку стечаја и стечајни управник је у обавези да поступа у складу са одредбама Закона о стечајном поступку.

Одлука првостепеног суда је правилна.

Супротно жалбеним наводима, ценећи све достављене доказе и наводе парничних странака, правилно је првостепени суд закључио да се у овој фази поступка не може прихватити да је тужилца учинила вероватним своје потраживање према туженом на име накнаде по основу неовлашћеног коришћења туђе ствари. Самим тим, тужилца није учинила вероватним ни своје наводе да постоји потраживање које би представљало трошкове стечајног поступка, те ни наводи тужиље да постојање опасности по остваривање утуженог потраживања произилази из чињенице да стечајни

управник није евидентирао настале трошкове чувања описаних алатних машина, нити их је поднео на одобрење стечајном судији, не указују на постојање опасности по евентуално потраживање тужиље.

Наиме, своју тврдњу неовлашћеног коришћења непокретности од стране туженог, тужиља заснива на обавештењу стечајног управника од 09.02.2009. године, у коме је наведено да је без писменог овлашћења стечајног управника забрањено премештање или употреба ствари стечајног дужника. Имајући у виду да је у поступку спровођења стечаја, стечајни управник овлашћен да управља имовином стечајног дужника и дужан да спроведе све радње ради спречавања умањења имовине стечајног дужника, чињеница да су предметне машине и алати остали код трећег лица, сама по себи није довољна за закључак да је настала обавеза туженог из члана 219. Закона о облигационим односима. Стога се, за сада, не може прихватити да је вероватна тврдња тужиље о постојању њеног потраживања према туженом на основу правила о стицању без основа.

На основу свега напред изнетог Привредни апелациони суд је применом одредбе чл. 401. став 1. тачка 2. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци свог решења.

ЈЈ/СБ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА

Горан Савић, с. р.

За тачност отправка

12. 04. 2019

ВИШИ СУД У НОВОМ САДУ
Предато лично, посетим или поштом
обично дано _____
Примерака _____
ПРИМЉЕНИ 21. 03. 2019
Таксирано са _____
Мањак таксе од _____
Број 201 Република Србија
Врме: ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 519/2019
22.02.2019. године
Београд

_____

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца Илије Девића из Београда, кога заступа Владимир Добрић, адвокат из Београда, против туженог Града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво града Новог Сада, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж број 1556/18 од 09.10.2018. године, у седници већа одржаној дана 22.02.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ВРАЋАЈУ СЕ списи П број 249/2011 Вишем суду у Новом Саду, преко Апелационог суда у Новом Саду, ради отклањања процесног недостатка.

Образложење

Врховном касационом суду достављени су списи П број 249/2011 Вишег суда у Новом Саду ради одлучивања о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж број 1556/18 од 09.10.2018. године.

Разматрањем списка Врховни касациони суд је утврдио да за сада нису испуњени услови за одлучивање о изјављеној ревизији.

Према стању у списима, тужба у овој парници поднета је дана 15.12.2011. године, а првостепена пресуда први пут је донета дана 27.12.2017. године и потврђена је пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж број 1556/18 од 09.10.2018. године.

Одредбом члана 506, став 1. сада важећег ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11... 55/14) прописано је да се поступци започети пре ступања на снагу овог закона спроводе по одредбама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09).

Како је поступак покренут и спроведен према одредбама закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09), то се и у поступку по ревизији примењују одредбе тог закона.

Одредбом члана 402. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09), прописано је да се примерак благовремене, потпуне и дозвољене ревизије доставља противној странци и јавном тужиоцу надлежном за подизање захтева за заштиту законитости (члан 416) у року од осам дана, а заједно са ревизијом јавном тужиоцу се доставља и препис пресуде против које је ревизија изјављена. Према ставу 3. ове законске одредбе у року од 15 дана од дана достављања ревизије противна странка може поднети суду одговор на ревизију. По пријему одговора или по протеку рока за одговор председник већа првостепеног суда доставиће ревизију и одговор на ревизију са свим списима ревизијском суду преко другостепеног суда у року од 15 дана (4. став).

Према стању у списима, примерак благовремене ревизије тужиоца није достављен јавном тужиоцу са преписом пресуде, па се списи враћају првостепеном суду, преко другостепеног суда, да поступи по члану 402. став 1. ЗПП.

Пошто поступи по примедбама из решења, првостепени суд ће вратити предмет овом суду ради одлучивања о изјављеној ревизији.

На основу изложеног, применом члана 411. у вези са чланом 368. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци решења.

Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

СД